

மெய்ந்நரகுள் காரண்பது அறிவு

கற்பதால் உயர்வோம், காலத்தை வெல்வோம்.

**மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு
(சீறுகதைத் தொகுப்பு)**

க. மயில்வாகனம் (மயூரதன்)

வெளியீடு

கந்தையா கனகம்மா நிதியம்
கோவிலாக்கண்டி மேற்கு, தச்சன்தோப்பு,
யாழ்ப்பாணம். இலங்கை.

முதற் பதிப்பு	: பங்குனி 2019
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியருக்குரியது
பக்கம்	: xvi + 87
செயலக முகவரி	: 29, பிரப்பங்குளம் வீதி, யாழ்ப்பாணம். கிலங்கை.
அட்டை வடிவமைப்பு அச்சுப் பதிப்பு	: சுப்பிரமணியம் பிறண்டிக் வேக்ஸ் கே.கே.எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

குருவைச் சரணடைந்தேன்

வித்துவான்
முத்தையா சபாரத்தினம்

பண்டித்.
கணபதிப்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை B.A

அறிவிலேன் நான் அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை விட, என்னை மேம்படுத்திக்காட்ட எண்ணி விகர்ப்பமான, குதர்க்கமான விடாப்பிட்யான கேள்விகளைக் கேட்டபோதும் Keep Quit என அடிக்கடி கட்டுப்படுத்தும் பண்டிதர் எனது பண்படாத நிலை அறிந்திருந்தும் பொறுமையோடு விளக்கித் தன்னகத்தே சேர்த்துக் கொண்ட பண்டிதர் திரு.கணபதிப்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை ஐயா அவர்களுக்கும் எனது பருவவயது ஆக்கபூர்வமான கட்டுரைகளைத் தனது வகுப்பு முழுவதற்கும் எடுத்து வாசித்துக்காட்டி எனக்கு ஒரு தலைக்கனத்தை ஏற்படுத்தி என்னை அறியாமலே கட்டுரைகளை எழுதிக்குவிக்க வைத்த காரைநகர் வித்தகர் வித்துவான் முத்தையா சபாரத்தினம் ஐயா அவர்களுக்கும் இந்நூலைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

“நல்லவை எண்ணுவோம் நல்லனவே நிகழும்”

அன்புடன் - க. மயில்வாகனம்

ஆசி

எமது பிரதேசத்து மாணவர்களாலும், கற்றவர்களாலும் நன்கு அறியப்பட்ட கந்தையா மயில்வாகனம் சிறு கதைத்தொகுப்பொன்றை என்னிடம் தந்து ஆசியுரை வழங்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். நான் சிறுகதை விமர்சகர் இல்லாதபோதும், எனது ஆசியுரை தனது பதிப்பில் இடம்பெறவேண்டும் என்ற பேரவாவில் என்னை அணுகினார் என்பதையும் நன்கு புரிந்து கொண்டுள்ளேன்.

ஆளுமை மிக்க அவர் நன்கு கற்றறிந்தவர், விடா முயற்சியுடையவர், மாணவர்கள் கற்றுயர வேண்டுமென்பதற்காகப் பல வழிகளிலும் முயல்பவர். எப்போதும் உண்மை பேசுவதுடன், பிறர் மனதை வருத்தக்கூடிய வார்த்தைகளைப் பேசாதிருப்பவர் இவரைப் பற்றி என்ன எழுதுவது என்று எண்ணியபோது.....

கடந்த 12 ஆண்டுகளாக எமது பிரதேச மாணவர்களைக் கற்கத்தாண்டுவதற்காக அவர் ஆற்றிவருகின்ற சேவைகள் என் மனக்கண்முன் வந்தன. ஆற்றலுடைய மாணவர்களைப் பாராட்டிப் பரிசில் வழங்கிக் கௌரவிப்பார். பொருள் வளம் குன்றியதால் மாணவர் கல்வி குன்றிப்போய்விடக்கூடியதென்று தேர்ந்தெடுத்த மாணவர்களுக்கு கற்க வசதிகள் செய்து தருவார். சமய அனுஷ்டானங்களையும் வழிபாட்டு வாழ்வு முறைமையையும் தெளிய வைக்கும் வகையில் கல்விச்சுற்றுலா அழைத்துச் செல்வார். மன ஒருமைப்பாட்டுக்கும், தேகாரோக்கியம் கருதியும் யோகப்பயிற்சிகள், அறநெறி வகுப்புக்கள், கணினிப் பயிற்சி போன்றன வழங்குவார். இப்படியே சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

அவ்வகையான சமூக விழிப்புணர்வு மிக்கவர் எழுதும் கதைகள், கட்டுரைகளில் அவரது இலட்சிய நோக்கங்கள் நிறைந்திருக்கும் என எண்ணிக்கொண்டு வாசித்த போது, அவருக்குள் இருக்கின்ற எண்ணக்குமுறல்கள், சிந்தனைத்தெளிவுகள், தீர்க்கமான முடிவுகள் எல்லாவற்றையும் அறியமுடிகின்றது.

இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், இதிகாசங்கள், மறைநூல்கள் யாவும் சமூக நல்லொழுக்க வாழ்வமைக்கவே எழுந்தன. அவ்வாறான பங்களிப்பு, நாவல்கள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் போன்றனவாலும் இயலும். இவரது சிறுகதைகளும் வாழ்வை நெறிப்படுத்த எழுந்தவையாகும்.

இவர், இதுபோன்ற ஆக்கங்கள் இன்னும் பல படைக்க வேண்டும். இறையருள் நிறையக்கிடைக்க வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

திரு வி. கம்பையா
ஓய்வநிலை கணித ஆசிரியர்
நாவற்குடி.

வாழ்த்து

நூலாசிரியர் திரு.க.மயில்வாகனம் அவர்கள் தென்மராட்சியில் வேலன்பிராயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் அரசு தொழிலை மேற்கொண்டு, பின்னர் அதனை விட்டுத்தான் விரும்பிய ஆச்சாரியத் தொழிலை மேற்கொண்டவர். இவர் மிகப்பெரிய பொறுப்புள்ள குடும்பத்தில் பிறந்து இன்றும் தனது தாய், தந்தையரை நினைவு கூரும் கூட்டுக்குடும்ப முகாமையாளராக விளங்குகின்றார். இவர் தனது தாய், தந்தையரின் நினைவாக ஒரு நிதியத்தைத் தொடங்கி தனது சகோதரங்களின் நிதிப்பங்களிப்புடன் பிரதேசப் பாடசாலை மாணவர்களின் கல்வி, ஒழுக்க நெறி வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டு வருகின்றார். குறிப்பாக சாவகச்சேரிப் பிரதேச சபையின் நாவற்குழி உப அலுவலகத்திற்குப் பக்கத்தே கந்தையா கனகம்மா நினைவாலய மண்டபத்தை அமைத்து, அங்கு மாணவர்களைப் பாராட்டுதல், பரிசில் வழங்கல் கலை நிகழ்வுகள், யோகாசனப் பயிற்சிகள் கணினி, தையல் பயிற்சிகள் பெரியோர்களைக் கௌரவித்தல் போன்ற நிகழ்வுகளை நடத்தி வருகின்றார்.

இவர்களால் வெளியிடப்படும் இளந்தளிர் எனும் பருவ இதழ் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள், மாணவர்களின் கட்டுரைகள் கவிதைகள் எனப்பட ஆக்கங்களைத் தாங்கி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்தோடு தனது கடந்த கால நினைவுகளை, சிந்தனைகளை சிறு கதைகளாக்கி பத்திரிகையில் எழுதி வருபவர். அக் கதைகளில் தான் வாழ்ந்த கிராமத்தின் பண்பாடுகள், பழக்க வழக்கங்கள், மூடத்தனங்கள், ஏமாற்றுக்கள் என்பவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றார். மொத்தமாக 15 கதைகளைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடுகின்றார். இவரது இந்த அரிய முயற்சியை ஊக்குவிப்பதோடு, வாழ்த்துகின்றேன். இவரிடமுள்ள ஏனைய கதைகளும் தொகுக்கப்பட வேண்டும். இறையருள் வேண்டும்.

திரு. ஈ. முத்துலிங்கம்

ஓய்வு நிலை பிரதிக்கல்விப் பணியாளர்
தென்மராட்சி

ஆய்வு

சமூக அறங்களைப் பதிவு செய்யும் சிறுகதைகள்

காலத்தை வரையறை செய்து கூறமுடியவில்லை. இரண்டாயிரமாம் ஆண்டாக இருக்கலாம். அப்போது நான் தென்மராட்சிக் கல்வி வலயத்தில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். தென்மராட்சிக் கல்வி வலயத்தின் நிர்வாகத்திற்குட்பட்ட பாடசாலைகளில் ஒன்றான நாவற்குழி மகாவித்தியாலயத்தில் மாணவர்களின் கல்வி ஊக்குவிப்புத் தொடர்பாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு நிகழ்வில் கலந்து கொள்வதற்காக நான் அங்கு சென்றிருந்தேன். அந்த நிகழ்வில்த்தான் நான் திரு.கந்தையா மயில்வாகனம் அவர்களை முதல் முறையாகச் சந்தித்தேன். அந்த நிகழ்வில் ஆரம்பமான நமது நட்பு இன்று வரையில் ஆரோக்கியமான நிலையில் நீடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

அன்று நாவற்குழி மகாவித்தியாலயத்தில் நடந்த நிகழ்வின் முக்கிய ஏற்பாட்டாளராக மயில்வாகனம் அவர்கள்தான் இருந்தார் என்ற செய்தியை நான் கேள்விப்பட்ட போது, எனக்குப் பெரும் ஆச்சரியமாகவும், சந்தோசமாகவும் இருந்தது. அதன் பின்புதான் நான் அவரைப் பற்றிய செய்திகளை அறிய முற்பட்டேன்.

இவர் நாவற்குழிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர், படித்தவர், ஆங்கில அறிவு மிக்கவர், இவர் தனது பெற்றோரின் நினைவாக, கந்தையா கனகம்மா நிதியம், என்றொரு அமைப்பை உருவாக்கி அதன் மூலம் இக்கிராமத்தில் பல சமூக சேவைகளைச் செய்து வருகின்றார் என்பன போன்ற செய்திகளைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

கூட்டுக்கும்பங்களாக, சமூக அறநெறிகளுக்குட்பட்ட வாழ்ந்தும், சமூக அறநெறிகளை வளர்த்தும் வாழ்ந்த நமது உறவுகள் இன்று சிதறு தேங்காய் போல் சிதறி - சுயநலம் என்ற சிறிய வட்டத்துள் முடங்கி வாழும் இன்றைய காலத்தில் தனது பெற்றோரின் பெயரால் ஒரு நிதியம் அமைத்து, அந்த நிதியத்தினூடாகச் சமூக சேவை செய்யும் மயில்வாகனம் என்ற இந்த மனிதர் ஒரு விசாரணைக்குரிய மனிதராக எனது மனதில் நின்றார்.

எனது உள்ளங்கையில் இருப்பது 'அமுதமா-விசுமா' என்பதை என்னாலேயே தீர்மானிக்க முடியாததொரு கலிகாலத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். அவரோடு பழகினேன், அவரைப் பற்றி விசாரித்தேன். அவரது வீட்டுக்குக் கூடச் சென்றிருக்கிறேன். அவரது எளிமையான தோற்றம், அடக்கமான பேச்சு, பண்பாடான நடத்தை, ஆவலாதிப் படாத சபாவம்..... அவர் நல்லவர் மட்டுமல்ல வல்லமை உள்ளவர் என்பதையும் எனது மனம் ஏற்றுக் கொண்டது.

சில தினங்களுக்கு முன்பு, என்னோடு ரெலிபோனில் தொடர்பு கொண்ட மயில்வாகனம் அவர்கள் தான் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியீடு செய்யவுள்ளதாகவும், அச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நீங்கள்தான் அணிந்துரை தரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். அவர் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீடு பற்றிக் குறிப்பிட்ட போது எனது மனதில் பல்வேறு கேள்விகள் எழுந்த போதும், நான் அவற்றையெல்லாம் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அவரது வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டேன்.

ஏறத்தாழ பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேல் நான் அவரோடு பழகியிருக்கிறேன். ஒருநாளாவது இவர் இலக்கியத்தைப் பற்றி என்னிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசியதில்லை. அதுமட்டுமல்ல நாவற்குழி மகாவித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்று, இன்று கிழக்கு மாகாணப் பல்கலைக்கழக மாணவியாக இருக்கின்ற செல்வி சோபனா ஜெயச்சந்திரன் அவர்களின் 'நேர்கோடுகள் வளைவதில்லை' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை பாடசாலை நிர்வாகமே பொறுப்பேற்று வெளியீடு செய்தது. அந்த நூல் வெளிவர பிற்புலமாக இருந்தவர்களுள் மயில்வாகனமும் ஒருவர் என்பது எனக்குத் தெரியும். அந்தச் சூழ்நிலையில் கூட மயில்வாகனம் அவர்கள் இலக்கியம் பற்றி எதுவுமே என்னோடு பேசிக் கொள்ளவில்லை.

மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களுக்கப்பால் இன்னொரு காரணம் எனது மனத்தை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. இப்போது இவருக்கு எழுபத்தியிரண்டு வயது - முதுமைப் பருவம். இந்த வயதில் இவருக்கு இப்படியொரு இலக்கிய ஆசை எப்படி ஏற்பட்டதென்பது தான் எனது மன அழுத்தத்திற்குக் காரணமாகும்.

எழுபத்தியிரண்டு வயதில் சிறுகதை எழுதக்கூடாது அல்லது, இலக்கிய ஆக்கம் வெளியீடு செய்யக்கூடாது அல்லது, செய்ய

முடியாது என்பது எனது வாதமல்ல, எழுபத்தியிரண்டு வயதில் 'கன்னி முயற்சியாக' ஒரு நூலை வெளியீடு செய்ய இவர் எப்படித் துணிந்தார் என்பதுதான் எனது மன அழுத்தத்திற்குக் காரணமாயிருந்தது.

மயில்வாகனம் அவர்களின் சிறுகதைத் தொகுதியைப் படித்து முடித்த போது, 'மயில்வாகனம் அவர்களால் சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல, காவியங்களும் எழுத முடியும்' என்ற எண்ணம் எனது மனதில் தோன்றிப் படர்ந்தது.

மலை போன்ற தந்துணிவு, மன உறுதி - இவைகள்தான் மயில்வாகனம் அவர்கள் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள்.

“உலகத்தில், அநீதி கண்டு கோபமும், வெறுப்புங் கொண்டு நீ குமுறி எழுவாயானால், நாம் இருவரும் தோழர்கள்” என்ற புரட்சிக்காரன் சேகுவேரா தனது குறிப்பில் பதிவாக்கியுள்ள வாக்கியந்தான் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

மயில்வாகனம் அவர்கள் அநீதி கண்டு கோபமும், வெறுப்பும் கொண்டு பொங்கி எழும் சுபாவம் கொண்டவர் என்பது எனது கருத்து மட்டுமல்ல, நாவற்குழி மக்களின் கருத்துமாகும். 'தர்மப் பரப்பில்' கால் பதித்து நிற்கின்ற ஒருவனாலத்தான், தர்மத்துக்கு எதிராக நடக்கின்ற சம்பவங்களுக்கெதிராக குரல் கொடுக்க முடியும் என்பது தர்ம நியமமாகும்.

“மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு” என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் பதினைந்து சிறுகதைகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. இந்த பதினைந்து சிறுகதைகளும் எழுத்தாளர் மயில்வாகனம் அவர்களின் சொந்த ஊரான நாவற்குழிக் கிராமத்தை வைத்தே எழுதப்பட்டுள்ளமை கவனத்துக்குரியதாகும். அர்ப்பணிப்பு, உண்மை, சத்தியம், வழிகாட்டல், முயற்சி, உழைப்பு, மதம், தியாகம், நன்றி என்பன போன்ற சமூகக் கூறுகளோடு குறிப்பிட்டிக் கூறப்பட வேண்டிய இன்னும் இரண்டு முக்கியமான சமூகக் கூறுகளையும்- அவற்றைச் சமூகக் கூறுகள் என்று கூறுவதைவிட, 'சமூகப் பொறுப்புகள்' என்று கூறுவதுதான் சரியானது இவர் பதிவாக்கியுள்ளார்.

1. தமிழ் தேசியத்தின் மீட்புக்காக தங்களின் வாழ்க்கையை ஆகுதியாக்கி தமிழீழப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் பற்றியது. சர்வதேச வல்லாதிக்க நாடுகளின் சூழ்ச்சியால் தமிழீழப் போராட்டம் தோற்றுப் போனபின், போராட்டத்தில் கலந்து கொண்ட போராளிகள் இன்று ஏதிலிகளாகத் தெருவில் நிற்கின்றனர். இந்தப் போராளிகளுக்கு பொதுமக்களாகிய நாங்கள் கைகொடுக்க வேண்டுமென்ற தார்மீக வேண்டுகோள்.

2. கல்வி கற்க வேண்டிய வயதில், வறுமை வெக்கையில் வதங்கி திசை தெரியாமல் நிற்கும் மாணவச் செல்வங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற தர்ம வேண்டுகோள்.

மேற்கூறப்பட்ட இரண்டு கருத்துக்களையும் பிரதிபலிக்கும் வகையில் அமைந்த சிறுகதைகள், 'மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு' என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்களாக அமைந்துள்ளன என்றுகூடக் கூறலாம்.

'கதவுகள் திறப்போம் காற்று உள்ளே வரட்டும்' 'பயணங்கள் முடிவதில்லை' 'வாழு, வாழ விடு' 'கோவிலும் கூட்டமும்' போன்ற கதைகள் போராட்ட காலம் பற்றியும், போராளிகள் பற்றியும் பேசுகின்ற கதைகளாகவும், 'வெளியின் வழி', 'புதிய விடியல்', 'மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' என்பன போன்ற கதைகள் கல்வியைப் பற்றிப் பேசுகின்ற கதைகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள அநேகமான கதைகளில், எழுத்தாளர் கையாண்டிருக்கும் விஞ்ஞான விளக்கங்களும், பண்பாட்டு வரன்முறைகளும், ஒழுக்கவியல் தொடர்பான விபரிப்புகளும் மிக அற்புதமாக அமைந்துள்ளன.

"ஒருவனுடைய 'ஆழ்மனத்தில்' எவ்விதமான சிந்தனைகள் பதிவாகியிருக்கின்றதோ - அவனது வாழ்க்கை நடைமுறைகளில் அச்சிந்தனைகளின் சாயல்களே பெரும்பாலும் அமைந்திருப்பதைக்காண முடியும்" என உளவியலாளர் சிக்கம்பிரைட் கூறியுள்ளார். சிக்கம்பிரைட்டின் இந்த உளவியல் தத்துவம் எழுத்தாளர் மயில்வாகனம் அவர்களுக்குப் பொருத்தமானதாகும். மயில்வாகனம் அவர்கள் எழுத்தாளனாவதற்கு முன்பு, சமூகத்

தொண்டனாகவே இருந்திருக்கின்றார் என்பதை இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்திலேயே நான் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

‘கீழ்வானம் வெளுக்கிறது’ என்ற இவரது சிறுகதையில் ஆலயங்களில் ஒலிக்கின்ற மனியோசைக்கு விஞ்ஞான விளக்கம் ஒன்றைத் தந்துள்ளார்.

“மணி ஓசையின் அதிர்வலைகள் இவ்வாறு ரீங்காரமிடுவதற்கு மணி செய்த உலோகக் கலவைகள்தான் காரணமென்பதை விசயம் தெரிந்தவர்கள் மெச்சிக் கொள்வார்கள். நாகத்தையும் செப்பையும், பித்தளையாக்கக் கலக்கும் சேர்வையிலுள்ள சிறப்பு விகிதந்தான் இவ் அதிர்வலைகளுக்குக் காரணமாக அமைகின்றது.” சாதாரண பொது மக்களையும், பக்தர்களையும் விடுவோம். ஆலய நிர்வாகிகளுக்கே இந்த விஞ்ஞான விளக்கம் இருக்குமென்று உறுதிபட என்னால் கூறமுடியவில்லை.

“ஒரு சிறுகதையைப் படித்து முடிக்கின்ற போது, வாசகனின் மனதில் ஏதோவொரு செய்தி ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டும்” என்று இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். அச் சிறுகதைப்பண்பை இச்சிறுகதையில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

ஏறத்தாழ ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு நம்மவர் வாழ்ந்த ‘சூட்டு வாழ்க்கையில்’ நடந்த ஒழுக்க விழுமியங்களை ‘முல்லை வேந்தன்’ என்ற சிறுகதையில் எழுத்தாளர் பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்.

“வைகறையில் துயிலெழுந்து, வாழ்வு தந்த பெற்றோரை வணங்கி, காலைக் கடன்களை முடித்து, மூச்சுப் பயிற்சி, மன ஒருமைப் பாட்டுப் பயிற்சி, யோகப் பயிற்சி முடித்து, நேற்று நூலகத்தில் எடுத்து வந்த புத்தகத்தை வாசித்து என எனது வாழ்வின் பணிகளை முடித்தேன்” என எழுத்தாளர் குறிப்பிடுகின்றார். நமது முன்னோர்களால், ஒழுக்கத்தோடும், பண்புகளோடும், நூறு வயதுக்கும் மேல் எப்படி வாழமுடிந்தது என்ற கேள்விக்கான விடையாக எழுத்தாளரின் செய்தி அமைந்திருப்பது கவனத்துக்குரியதாகும்.

சிறுகதைகளின் பெறுமதியை நிறுவுவதற்காக இரண்டு

கதைகளை மட்டும் இங்கு சுட்டிக்காட்டியுள்ளேனே தவிர, அநேகமான கதைகளில் இது போன்ற செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இவற்றைவிட, சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய இன்னொரு சிறப்பம்சமும் இவரது சில கதைகளில் உள்ளுறைந்துள்ளன. 'வரலாற்றுச் சிறுகதைகள்' என்று சுறுமளவிற்குச் சில கதைகள் உயர்ந்துள்ளன.

'மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு' என்ற கதையில் இப்பாடசாலையின் பழைய மாணவனான சரவணமுத்து சதீசன் என்பவர் இப்பாடசாலையின் விளையாட்டு மைதானத்தில் உள்ள அரங்கைக் கட்டிக் கொடுத்த உண்மைச் செய்தியும்,

'புதிய விடியல்' என்ற கதையில், திரு.கந்தையா மயில்வாகனம் அவர்களின் பொறுப்பில் இயங்குகின்ற 'கந்தையா கனகம்மா நிதியம்' பற்றிய உண்மைச் செய்தியும்,

நாவற்குழி மகாவித்தியாலய மாணவி செல்வி சோபனா ஜெயச்சந்திரன் அவர்களின் 'நேர்கோடுகள் வளைவதில்லை' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை, செல்வி சோபனா இப்பாடசாலையில் மாணவியாக இருந்த காலத்திலேயே பாடசாலை நிர்வாகம் வெளியீடு செய்த உன்னதமான உண்மை நிகழ்வை 'நேர்படநில்' என்ற சிறுகதையிலும் எழுத்தாளர் மயில்வாகனம் பதிவாக்கியுள்ளார்.

சிறுசிறு செய்திகளின் தொகுப்பே எதிர்காலத்தில் வரலாறாகப் பரிணமிக்கின்றன. அந்த வகையில் எழுத்தாளரும், சமூகசேவையாளருமான திரு.கந்தையா மயில்வாகனம் அவர்களின் இம் முயற்சி, எதிர்கால வரலாற்றுப் பதிவுக்கான முதற் புள்ளிகளாக அமைகின்றன எனலாம்.

எழுத்தாளரின் இம்முயற்சி தொடர வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

K. R. லெகிட்
'பூபாளம்'

பிடாரி அம்மன் கோவில் வீதி,
ஆனைக்கோட்டை

ஆசை

காலம் விரைந்து செல்கின்றது. மக்கள் விடியலைத்தேடி அலைகின்றனர். பொருளிட்டப் பொய் பல பேசுகின்றனர். வாய்மை மங்கிச் செல்லும் நாட்களில் பிரதேசத்து மாணவர்களை எழவைத்து ஒளிசேர்த்துச் சிறப்படைய வைக்க முயலும் எங்களுடன் நீங்களும் இணைந்துள்ளீர்கள். இன்றய பொழுதும் இனிவரும் நாட்களும் உங்களுக்குச் சிறப்பாக அமையும். இறையருள் கிட்டும்.

சிறுகதை இலக்கியம் என்பது வெறும் புனை கதைகளாகிவிடக் கூடாதென்பது எமது எண்ணம். சிந்தனையும் கற்பனையும் புனைவும்தான் அழகோவியங்களையும் காவியங்களையும் உருவாக்கி எமக்குத் தந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. இருப்பினும் வெறும் கற்பனாவாதத்தால் வாழ்வு சிறப்புற்று அமைந்துவிடாது. நடைமுறைச் சாத்தியங்களை எழுத வேண்டும். அவை மக்களிடையே நற்சிந்தனைகளைத் தூண்டவேண்டும். ஆரோக்கியமான சமூகக்கட்டுப்பாட்டை ஆக்கிவிடவேண்டும் என்ற ஏக்கத்தில் எழுந்தவைதான் இக்கதைகள். இவற்றை வாசித்து முடிக்கும் ஒருவருக்கு இவை வெறும் கதைகள்தானே என்ற எண்ணம் எழாமல் ஒரு சமூக அனுபவமாக அதேநேரத்தில் அவரது பட்டறிவுக்கும் Experience க்கும் பட்டெறிவுக்கும் Reflection க்கும் இடம் தருவையாகவும் சிந்திக்கத் தூண்டுபவையாகவும் இருக்கும் எனவும் நம்புகிறேன்.

காலத்தால் நிலைத்திருக்கும் காப்பியங்கள் அனைத்திலும் ஊர்ச்சிறப்புப் பற்றியும் தவறாமல் எழுதப்பட்டிருக்கின்றமையை உள்வாங்கி, நீங்கள் வாங்கிச் செல்லும் இக்கதைகள் வாசிக்கும் போது, இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்தனவா எம்முர் என ஆச்சரியப் படுபவர்களும் இருப்பார்கள். திரும்பத்திரும்பத் தனது ஊர்ப் பிலாக்கணம் பேசுகிறார் எனக் கூறக்கூடியவர்களும் இருப்பார்கள் என்பதை நாம் நன்கறிவோம். ஏற்றுக் கொள்வதும், விலக்கி வைப்பதும் அவரவர் இயல்பைப் பொறுத்த விடயம். ஆனால் கூற வேண்டியவற்றைக் கூற வேண்டியது எமது கடமையாகும். தமிழர் வாழ்விற்கு பதிவுகள் இல்லாமல் போனதால் பாழ்பட்டுப் போனவை அதிகம். அக்குற்றம் தொடர்ந்தும் நிகழக் கூடாதென்பதில் நாம் மிகவும் கவனமாயிருக்கிறோம். புதுமை

தேடி அறிவதிலும் அலைவதிலும் தவறில்லைப் பழமையை - தொன்மை வாழ்க்கை முறைகளை, நெறிகளைப் புறந்தள்ளிச் செல்வது மிகப்பெரும் பிழை. எமது பாரம்பரியக் கலைகள், வாழ்வுமுறைகள், கலாசாரம் அடுத்த தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் சொல்லப்படாமையே இன்று எழுந்துள்ள இழிநிலைக்குக் காரணமாகும். ஆதலால் எமது கதைகள் அறம்பேசும். மறமும்பேசும்.

சந்தேகம் மட்டும் சிறு ஆலம் விதை போன்றதல்ல. நம்பிக்கையும் அத்தகையதே. குழப்பமான மனதில் விழுகின்ற சந்தேகச் சிறுவிதை வளர்ந்து விழுதுவிட்டு செழித்து வளரவிடாது ஆரம்பத்திலேயே அழித்துவிடல் வேண்டும். எவ்வளவுதான் திடமான மனது இருந்தாலும்கூட நம்பிக்கை விதை வளர்க்கப் பெரும் பிரயத்தனம் எடுத்தல் வேண்டும். சிரமப்பட்டு வளர்த்து விட்டாலோ அதை யாரும் இலகுவில் அழித்துவிட முடியாது. கிளைபரப்பி விழுதுவிட்டுப் பலருக்கும் புகலிடமாகி நிழல் தரும் ஆலமரம் போல சிறுகதைகள் சமூகத்தில் நல்ல மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும். பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வும் காட்டவேண்டும். சமூகக் குறைபாடுகளை மட்டும் கூறுபவையாக இருத்தல் கூடாது. அவற்றிற்கான தீர்வையும் காட்டவேண்டும். அப்போதுதான் இக்கதைகளால் ஆரோக்கியமான சமூக மாற்றத்தை வளர்த்தெடுக்கமுடியும். அம்பலவாணர் குமரன், வெண்ணிலா, மாதவி, இளையநிலா, வேந்தன் போன்றவர்கள் எங்களுடன்தான் எங்களுக்குள்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளியில் எங்கும் தேடுவதை விட்டு, அவர்களை வளர்த்து விட்டால் போதும். சமூகமலர்வு ஏற்பட்டுவிடும்.

கற்றுப் பெறுவது அறிவு. தெரிந்து அடைவது தெளிவு, பாடுபட்டு அடைவது ஞானம், சிறுகதைகள் முதலில் வாசகனைக் கற்கத்தூண்டவும் பின்னர் சிந்தித்துத் தெளிவு பெறவும் வைத்தால் அவன் முயன்று ஈடுபட்டு தெளிந்த ஞானம் பெறுவான். இவ்வாறுதான் இச்சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன. அமைத்துள்ளேன். தெளிவு பிறக்கும். நிச்சயம் பிறக்கும். சமூகவிடுதலை பெறுவோம். நிச்சயம் பெறுவோம். எம்மை வெல்வோம். பின்னர் உலகையும் வெல்வோம்.

தனது வேலை, குடும்பப்பணி நெருக்கடிகளுக்குள்ளும் இத்தொகுப்புக்கு அணிந்துரை தந்து என்னை ஊக்குவித்த ஓய்வு

பெற்ற கல்விப்பணிப்பாளரும் இலக்கிய வாதியுமான K.R.டேவிற் று ஐயாவுக்கு எமது நன்றிகள். வாழ்த்துரை வழங்கிய ஓய்வு பெற்ற கல்விப்பணிப்பாளர் திரு.பி.முத்துலிங்கம் ஐயா அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள். ஆசி வழங்கிய தி.பொ.சுப்பையா ஆசிரியர்க்கும் நன்றி. இறையருள் இவர்கள் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டுகின்றேன்.

இச்சிறுகதைகளில் அநேகமானவை நடுநிலைமை வழுவாநின்ற வெளிவரும் வலம்புரியின் “சங்குநாதம்” மலரில் அவ்வப்போது வெளிவந்தவை. இவற்றைப் பிரசுரிப்பதன் மூலம் என்னை மென்மேலும் ஊக்கியும் உற்சாகப்படுத்தியமைக்காக வலம்புரி நிறுவனத்தினருக்கும் எமது நன்றிகள்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பை மிகவும் அழகுற ஆக்கித்தந்த சுப்பிரமணியம் பிறிண்டிங் வேக்ஸ் நிறுவன முதல்வர் திரு.தி.ஜெயராசா அவர்கட்கும் பணியாளர்களுக்கும் எனது உள்ளம் நிறைந்த நன்றிகள். மீண்டும் மீண்டும் திருத்தங்கள் செய்த வேளைகளில் மனம்கோணாது உடன் உழைத்த திரு. செ. தர்சன் அவர்களுக்கும், ஒப்புநோக்கிய ஆசிரியர் திரு. சு. சுதர்சன் அவர்களுக்கும் ஆசிரியர் திரு. ஆ. தீபன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

வழமை போலவே எனது எல்லா முயற்சிகளிலும் பங்குகொள்ளும் சகோதரங்களின் பெரு நிதிப் பங்களிப்பால் இச்சிறுகதைத் தொகுதி இன்று உங்கள் கைகளில். உங்கள் வள்ளண்மையால் நிதியச் சமூகச்செயற்பாடுகள் மேலும் விசாலிக்கும். இறைவன் உங்கள் அனைவருக்கும் நல்வாழ்வும் சுகமும் தருவார்.

மீண்டும் சந்திப்போம்
சுறப்தால் உயர்வோம். காலத்தை வெல்வோம்.

அன்புடன்
க. மயில்வாகனம்
(மயூரதன்)

மெய்ப்பொருள் தேடும் வழியில்.....

1. தெய்வம் தந்த வாழ்வு.	1
2. அயலோடு உறவாடி.	10
3. முல்லைவேந்தன்.	16
4. புதுமைப் பொங்கல்.	21
5. அம்பலவாணர் கட்டமைப்பு.	26
6. நேர்பட நில்!	31
7. கீழ்வானம் வெளுக்கிறகு.	35
8. கதவுகள் திறப்போம் காற்றுஉள்ளே வரட்டும்	40
9. பயணங்கள் முடிவதில்லை.	46
10. வெளியின் வழி.	55
11. வாழு! வாழ விடு!!	60
12. நண்பனும் நானும்.	65
13. புதிய விடியல்.	72
14. கோவிலும் கூட்டமும்.	78
15. மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு.	84

தெய்வம் தந்த வாழ்வு

வணக்கம். யாரது வீட்டிலை? யாருமில்லையா. வணக்கம் கண்மணி.

யாரது அண்ணனோ வாங்க, வாங்க எப்பண்ணை வந்தனீங்கள்? வவுளிக்குளம் போயிருந்ததாக அறிந்திருந்தன்.

ஓம் பிள்ளை, சிறுபோகச் செய்கைக்கு நெல்விதைக்க, இந்தப் போகத்துக்குத் தண்ணீர் தரமாட்டெண்டவை. பிண்ணை நான் கொஞ்சம் உழுந்து போட்டனான். அதுதான் ஒருக்காப் போய்ப் பார்த்து வருவமெண்டு போனனான்.

எப்பிடி அண்ணை? விளைஞ்சிருக்கோ.

அது பொன்விளையுற பூமியடி. அந்த நாட்களிலை காடுவெட்டிக் கட்டை ளரித்து நாங்கள் பட்டபாடும் பயனும் நல்ல பண்பட்ட தரையாகிவிட்டது. அதாலை விளைச்சலுக்குக் குறைவில்லை. பண்டிகளாலும் குரங்குகளாலும் தான் தொல்லையாயிருக்கு. 2-3 கிழமைக்குப் புலவிலை காவல் போடவேண்டும் போல. அதுசரி உவன் குமரன் உங்கை நிக்கிறானோ?

அவன் எங்கையண்ணை நிக்கிறது. வேலைவேலையென்று ஒரே மாய்ச்சடிச்சுத் திரியுறான்.

ஓமோம் இந்த வயதிலை உழைக்காட்டிப் பிறகெப்ப? உடம்பில் தினவும் மனதிலை துணிவும் இருக்கும் வரைதான் வேலை செய்யலாம். மூன்று தங்கைமாருக்கும் கலியாணம் காட்சியெண்டு இனித்தானே செலவுகள் தொடராய் வர இருக்கு.

அதுக்காக உப்பிடியோ அண்ணை. அப்பாவை ஈழவிடுதலைப் போர்க்காலத்தில் உவங்கள் அநியாயமாகக் கொன்றுவிட ஆதரவின்றி நான் அழுதுதிரிய “அம்மா அழாதையுங்கோ நானிருக்கிறன்தானே பாத்துக்கொள்ளலாம்” என்று என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு சொன்னவன். இவன் சின்னப்

பெடியன் சும்மா ஆறுதல் சொல்லுறான் எண்டெல்லோ நினைச்சன் நான். அந்தப் பிள்ளை படுறபாடுதான் பார்க்க முடியுதில்லை அண்ணை.

இப்படித்தான் பிள்ளை, குடும்பத்துக்கு ஒருவர் பொறுப்பெடுப்பது. குடும்பக் கஷ்டங்களைப் போக்க ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் உவன் போல ஆட்களை இறைவன் தந்து கொண்டிருக்கிறார். அதுசரி இப்ப உவன் எங்கை படிப்பிக்கிறான்?

அதை ஏன் அண்ணை கேட்கிறியள். இந்தப்பிள்ளை அப்பாவும் இல்லாமல்போகத் தானும் படிச்ச கூலி வேலைக்கும் போய் தங்கைமாரையும் படிக்கவைத்து குடும்பத்தையும் பார்த்து ஒருவாறு இப்பதான் வேலை கிடைச்சிருக்கு. அதிலும் முதல் நியமனம் கஷ்டப்பிரதேசத்திலையெண்டு பூநகரி மகாவித்தியாலயத்தில் படிப்பிக்கின்றான். கஷ்டப் பிரதேசப் பிள்ளையள் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்பது சரிதான். நாங்கள் பாம்புகளுடனும் தேளுகளுடனும் வாழ்ந்து பத்தைக்கையும் செத்தைக்கையும் படுத்து மண்எண்ணை விளக்கிலை படிச்ச, வசதியாபிருந்து படித்த பிள்ளைகளுடன் போட்டியிட்டுத்தேறி பின்னரும் கஷ்டப்பிரதேசத்தில்தான் வேலையெண்டால் எல்லாக் கஷ்டங்களும் எங்களுக்கே அண்ணை.

அதுசரிதான் பிள்ளை, அவை ஒரு வரையறைக்குள்தான் வேலை வாய்ப்புக் குடுக்கினை. இப்ப தனியாளாய் இருக்கேக்கை கஷ்டப்பிரதேச சேவையை முடிச்சுட்டால், பின்னர் பெண்டில் பிள்ளை குடும்பம் என்று வரேக்கை ஒன்டாயிருக்கலாம்தானே. அதோடை வசதியாபிருந்து படித்து தொழில் பெற்றுக் கஷ்டப்பிரதேசங்களிலை வேலை பெற்றுச் செல்பவர்கள் அங்கை படிப்பிப்பினமே. ஆரைப் பிடிச்ச எவரை வளைச்ச இங்காலை வந்திடலாம் எண்ட அலுவல்களெல்லோ பாப்பினம். கஷ்டப்பட்டு படிச்சவைதான், தான் படிச்சதை இன்னும் கஷ்டப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு நல்லாய் சொல்லித்தருவினம்.

எல்லாம் கதைக்கேக்கை சரியாய்த்தான் இருக்கும். மூன்று குமருகளுடன் நான், துலைவான்கள் துவக்குகளோடை இதாலையும் அதாலையும் திரியேக்கை, ஒவ்வொரு நிமிடமும் மடியிலை நெருப்புடன் பயந்து பயந்து வாழவேண்டிக்கிடக்கு. இதுகளை ஒழுங்காய் ஒவ்வொருத்தருடைய கையில் பிடித்துக் கொடுக்கும் மட்டும் எனக்கு நிம்மதி இல்லை. பெடியனுக்கும் ஆறுதலில்லை அண்ணை.

தான் வந்த விடயம் சுலபமாவது கண்டு உள்மகிழ்ந்த சுந்தரத்தார்

ஓம் பிள்ளை கண்மணி இவைக்கு ஒரு நல்ல வாழ்வு வரக்கூடிய வாய்ப்பு உங்களைத்தேடி வருகுது அதுதான்....

சொல்லுங்கோ அண்ணை, யாரோ பொம்பிளை கேட்டவையே. மூத்தவள் இப்ப கடைசி வருடப்படிப்பென்று போறாள். தான் கிளாஸ் அடிச்ச, பல்கலைக் கழகத்திலை விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்து அண்ணையின்ரை சுமையைக் குறைக்க வேணுமெண்டு இராப்பகலாய்ப் படிக்கிறாள். மற்றவள் பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவாகியுள்ளாள். ஆவணிக்குத்தான் வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கும் என்று கூறி கணினிக் கல்வி வகுப்புக்குப் போய்வாறாள். கடைசி இப்பதான் A/L தேர்வு எழுதிவிட்டு நிற்கிறாள். தனக்கு நல்ல பெறுபேறு வரும், நானும் பல்கலைக்கழகம் போய் படிச்ச பட்டதாரியாய் வருவன் என்கிறாள்.

ஓமோம், படிக்கிற பிள்ளையளை நல்லாய்ப் படிப்பிக்க வேணும். அதிலும் பொம்பிளைப் பிள்ளையள் நல்லாய் படிச்சால்தான் வீடும் நாடும் செழிப்படை யும். பரம்பரையே படித்து வளரும். அதற்காக வலிய வாற சந்தர்ப்பங்களையும் விடக் கூடாதெல்லோ.

சரியண்ணை, என்ன விசயமெண்டு சொல்லுங்கோவன். எனக்கும் ஆரும் இல்லை. உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. இவரை நான் விரும்பிக் கட்டினதாலை என்றை ஆக்கள் என்னைக் கைவிட்டிட்டினை. தங்ககடை மகனை நான் மயக்கிக் கல்யாணம் செய்திட்டன் எண்டு அவற்றை ஆட்களும் வாறது போறதில்லை. இருபத்தாறு இருபத்தேழு வருடங்களாக நானும் அவரும் தனியநின்று படாத பாடெல்லாம் பட்டு, இப்ப பிள்ளையளாலை தலைநிமிர்ந்து நிக்கிறன். நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் என்றை பிள்ளையள்பட விடமாட்டன். நீங்கள் விசயத்தைச் சொல்லுங்கோ. நல்ல சம்பந்தம் என்றால் நான் அவளைச் சம்மதிக்கப் பண்ணுறன்.

அதில்லை கண்மணி, நீ நினைக்கிறது சரிதான். பருவத்துக்கு வந்து மூன்று குமருகள் இருக்கிற வீட்டை கலியாணம் கதைக்க வருபவை பெண்கேட்டுத்தான் வருவினம் என நீ நினைத்தது சரிதான், ஆனால் நான் குமரனுக்குத்தான் சம்பந்தம் கதைக்க வந்தனான். வவுனிக்குளம் போயிருந்த வேளை 'மில்காரக் கணைச' உங்ககடை பகுதியிலை குமரனெண்டு ஒரு பெடியன் வாத்திவேலை பார்க்குதாம். நல்ல பெடியனாம் எங்ககடை காயத்திரிக்குப் பார்க்கலாம் என்று நினைக்கிறன். கேட்டுப் பாக்கிறியளே என்று கேட்டவர் அதுதான் வந்தனான்.

என்னண்ணை உப்பிடிக்க கதைக்கிறியள். அவன் தங்ககைமாரிலை உயிரையே வைச்சிருக்கிறான். நாங்கள் பட்டபாடுகள் வீண்போகவில்லை

அம்மா, போகவும் விடமாட்டான் என்று வெறிபிடிச்ச அலையுறான். தங்கைமார் இருக்க அவன் உதுக்குச் சம்மதிப்பானோ.

இங்கைபார் பிள்ளை கண்மணி நீயும் தனியாளாய் நிக்கிறாய், பெட்டையளுக்குக் கலியாணம் செய்யுறதெண்டால் காசு பணம் வேண்டாமே? குமரன் இப்பதான் வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கிறான். அரசாங்கம் தாறு சம்பளத்தை வைச்சுக்கொண்டு தங்கைமாற்றை கலியாணத்தை முடிப்பது என்பது முடியாதகாரியம். அவை பரம்பரைப் பணக்காரர். மூன்று பெடியங்களுக்கு ஒரு பெட்டை. இருக்கிற காசு போதாதென்று பெடியள் லண்டனுக்குப் போய் அள்ளிக் குவிக்குதுகள். குமரன் கலியாணத்துக்குச் சம்மதித்தால் தங்கைமாருடைய கலியாணத்தைத் தான் செய்து வைப்பன் என்றும் தனது சொத்துப்பத்துக்கள் எல்லாம் தனது ஒரே பெட்டை காயத்திரிக்குத்தான் என்றும் கணேசர் சொல்லுறார். பெட்டையும் உன்ரை கடைசி மகள் நிர்மலாவோடை படிச்சதாம் அவையள் உங்களைப் பற்றி நல்லாய் அறிஞ்சு வைச்சிருக்கினம். நல்ல இடத்துச் சம்பந்தம் தேடிவருது காலாலை உதைத்துத் தள்ளிவிடாதை. குமரன் நியாயம் விளங்கியவன். ஒருக்காக் கதைச்சுப்பார். வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றிவிட்டுச் சுந்தரத்தார் புறப்பட்டார்.

சுந்தரம் மாமாவே வந்திருந்து கதைச்சவர், தேத்தண்ணி கொண்டு வாறுதுக்கிடையிலை போட்டார்போலை. நான் கிணற்றடியிலை குளிச்சுக் கொண்டு நிண்டனான். கொஞ்சம் நிற்பாட்டியிருக்கலாம்தானே அம்மா. வந்த ஆளுக்குத் தேத்தண்ணீர் கூடக் குடுக்காமல் போக விட்டிட்டியள் என்று கூறிக்கொண்டு நிர்மலா வந்தாள். அம்மா ஏதோ கவனத்தில் இருப்பது கண்டு தோளைத் தொட்டு அசைத்து என்னம்மா என்ன யோசிக்கிறீர்கள் என்றாள்.

ஒண்டும் இல்லைப்பிள்ளை. குமரன் இந்தக் கிழமை ஓய்வு நாட்களுக்கு இஞ்சை வாறன் எண்டவன் வருவான்தானே?

ஓம்மமா, அலைபேசியில் நேற்றுக் கதைக்கேக்கை சொன்னவர் முதுமானிக் கற்கை நெறிக்குப் பதிவுகள் செய்ய வேண்டுமாம் தன்னுடைய சான்றிதழ்களை ஒரு தடவை ஒழுங்காக்கி வைக்கட்டாம்.

வேறே என்னவாம்.

எனக்கு என்ன வாங்கி வரவேணும் என்றும் கேட்டவர். அன்பை மட்டு நிறைய அள்ளி வா என்று சொன்னான். சிரிச்சுக் கொண்டு அம்மா எப்படி

இருக்கிறா, கவனமாய்ப் பாத்துக் கொள் என்று சொன்னவர். அவர் சொல்லாட்டி நாங்க பார்க்கமாட்டம் என்ற நினைப்புப்போலை.

நீ அவன்ரை செல்லம்தானே, அலைபேசியிலை கதைக்கேக்கை என்னோடையும் கதைக்க விடமாட்டியள்தானே.

அம்மா, நீங்கள் கடைக்குப் போயிருந்த வேளைதான் எடுத்துக்கதைத்தவர்.

சரி, சரி மஞ்சளா எங்கை?

அவள் இப்பதான் குளிக்கிறாள். திருநெல்வேலி போகவேண்டுமாம் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ராசசிங்கம் ஐயாவைச் சந்திக்க வேண்டுமாம்.

உன்னோடை காயத்திரி என்றொரு பிள்ளை படிச்சதாம், பெரிய மில் வைச்சிருக்கினையாம். மாமா சொன்னவர் உனக்குத் தெரியுமா?

ஓம் அம்மா. உயர்கலைக் கல்லூரிக்கு வரும். பெரிய திமிர் படிச்சதம்மா, காரிலைதான் வரும். வகுப்பு முடியுற நேரத்துக்குக் கார் வரும் ஏறிப்போய்விடும். ஒருவரோடும் அதிகம் பேசாது. கர்வம் படிச்சதம்மா.

சரி அழகாயிருக்குமா? உன்னளவு உயரமிருக்குமா?

என்னம்மா ஆருக்கோ கலியாணம் பேசுறியளே, உவையளுக்காய்ப் போய் நீங்கள் ஆட்களிடம் ஏச்சு வாங்காதையுங்கோ. காசும், காரும் இருந்தால் மற்றவை எல்லாரும் மட்டமா? என்னளவு உயரம்தான். சரியான கறுப்பி ஆனால் நீண்ட தலைமயிரோடை அழகாயிருக்கும் அம்மா.

சரி, நீ இஞ்சைவா, இந்தப் பொன்னாங் காணியையும் முருக்கங்காயையும் வெட்டித்தா, சமையல் செய்ய வேண்டும். மஞ்சளா சிலவேளை சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டுப் போகவும் கூடும். இருக்குமட்டும் இருந்திட்டு இந்த வெயிலுக் காலை வெளிக்கிடுறாள்.

அம்மா குரக்கன்மாக்கலந்து அவிக்கிற இடியப்பமும், மஞ்சள்மா கலந்து வைக்கிற பால் சொதியையும் சேர்த்துச் சாப்பிடுவதற்காக இன்னுமொரு பிறவி எடுத்து வரவேணும். இரவு எல்லோரும் சேர்ந்திருந்து சாப்பிடும் வேளை ஒரே மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம்தான். கவலைகள் மறந்துவிடும்.

ஓம் அண்ணை, அந்தப்பிறவியிலும் நான் உங்களுக்குத் தங்கையாய்ப் பிறக்கவேணும் - நிர்மலா

நீ சரியான சுயநலக்காரி என நாங்கள் கணித்தது சரிதான் போல கிடக்கு - மஞ்சளா

இப்ப நீ ஏன் என்னோடை சண்டைக்கு வாராய்.

இருக்கோ இல்லையோ, வருமோ வராதோ என்கிற மறுபிறப்பிலும் கூட நீ மட்டும் அண்ணைக்குத் தங்கையாக வாறதெண்டால்.... நாங்கள்? எல்லாம் அண்ணை உனக்குத்தாற செல்லம்தான்.

இஞ்சை பாருங்கோ அண்ணை இவள் கதைக்கிறதை. எப்பவும் என்னோடை சண்டைக்கு வாறவள்.

கத்தியும் பொல்லுனுமோ இல்லாட்டி துப்பாக்கியுடனும் பீரங்கியுடனுமோ என்டொருக்காச் சொல்லுபிள்ளை.

விடுபிள்ளை, அவள் கடைசியாய்ப் பிறந்தவள் சின்னப்பிள்ளைதானே. நீங்கள் கஷ்டத்துக்கை வளர்ந்தனீங்கள் பொறுப்பாய் இருக்கிறியள் அவளும் வளர வளர அவளுக்கும் பொறுப்பும் அமைதியும் வந்துடும்.

தம்பி, இன்னும் இரண்டு இடியப்பம் சாப்பிடு, என்று மேலும் இரண்டு இடியப்பம் வைத்தாள் கண்மணி. போதும் அம்மா, போதும் நீங்களும் சாப்பிடுங்கோ.

அம்மாவுக்கு இண்டைக்குப் பசிக்காது அண்ணை. நீங்கள் வந்திட்டியள் எல்லோ மனசும், வயிறும் நிறைஞ்சிருக்கும். சரிதானே அம்மா.

இருக்காதே பின்னை, உங்களுக்காகவும் இந்தக் குடும்பத்துக்காகவும் அவன் படுறபாடு. இந்த உலகத்திலை யார் படுகினம். உவனோடு ஒத்ததுகள் எல்லாம் கலியாணம் கட்டிப்பிள்ளை குட்டிகள் என்று தன் தன்பாடுகள் பார்த்துக் கொண்டெல்லோ போகுதுகள்.

சரி, சரி விடம்மா எல்லாம் அந்தந்த நேரத்திலை சரியாயும் நல்லாயும் நடக்கும்.

ஓம்தம்பி, நீயும் பயணத்தாலை களைத்து வந்திருப்பாய், படு பிறகு பேசலாம். நிர்மலா சும்மா அலட்டிக் கொண்டிருக்காமல் அண்ணையின்ரை

பாயைத் தட்டி விரித்துப் படுக்கையைத் தயார் பண்ணு, நான் பாத்திரங்களைக் கழுவி வைக்கிறன். என்றவாறு குசினிக்குச் சென்றாள் கண்மணி.

அம்மா பார்த்தியளே, நாங்கள் மீளக்குடியமர்ந்தவேளை நாட்டிய மாமரம் பூத்துக்கிடக்கிற அழகை என்றவாறு, மாஞ்சருகுகளை மர அடியில் வெட்டிப் புதைத்துக்கொண்டு நின்ற கண்மணியின் அருகில் வந்தான் குமரன். திரும்பிப்பார்த்த கண்மணி, பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரும் தமது வேலைகளிலீடு பட்டிருப்பதையும், தானும் குமரனும் மட்டும் தனியே இருப்பதையும் அவதானித்தாள். இதுதான் நல்ல சமயம் என்று அவளுக்குத் தோன்றவே

தம்பி, அன்டைக்கொருநாள் சுந்தரம் மாமா வந்தவர். அப்பாவுடன் கொண்டிருந்த நட்பால் எமக்கு உதவலாம் எண்டுதான் வந்தவர்.

சரி..... என்னமா சொன்னவர். மேகலாவுக்குக் கலியாணம் ஏதாவது பேசிவந்தவரே.

இல்லைத்தம்பி, அவர் வவனிக்குளம் புலவுபார்க்கப் போனவேளை மில்காரக் கணேஷ் சந்தித்து என்று ஆரம்பித்து மாமா கூறிய எல்லாவற்றையும் கூறிமுடித்தாள்.

அவருக்குத்தான் அறிவில்லை எண்டால், நீங்களும் இப்படிக் கதைக்கிறியளே. முடியாது என்று சொல்லி அனுப்பியிருக்கலாம்தானே.

தம்பி அவசரப்படாதே, ஊருலகத்துக்குப் பயந்து கதைக்காதே. உணர்ச்சி வசப்படாமல் யோசிச்சுப்பார். சந்தர்ப்பம் வரும்போது விடப்படாது தம்பி. ஒரு சிலருக்கு சந்தர்ப்பம் தானாகவரும். இறைவன் தருவது. ஒரு சிலர் நரிவேலை நாய்வேலை பார்த்துச் சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கிப் போடுவினம். எங்களாலை அதுமுடியாது. அவையள் பொருள் வசதிகள் படைத்தவை. நாங்கள் மறுத்தால் அவைக்கு வேறே இடம் சுலபமாகக் கிடைக்கும். எங்களுக்கு அப்படி இல்லை. தேடிவாற சந்தர்ப்பத்தை ஒருமுறையோசித்துப் பார்ப்பதில் பிழைஇல்லை. நீங்கள் எல்லோரும் படிச் சிட்டிருக்கிறியள். அவையிட்டை வசதிவாய்ப்புகள் இருக்கு. பெண்பிள்ளைகளை வைத்துக் கொண்டு உனக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கக்கூடாது என்று எனக்குத் தெரியாமலில்லை. அல்லது நீ கலியாணம் கட்டிக் கொண்டு எங்களை விட்டுப் போய்விடப்போவதுமில்லை. தவறவிட்ட சந்தர்ப்பங்கள் மீண்டும் வராது தம்பி. நான் பேராசை பிடித்துப் பேசவில்லை. ஊரவையின்றை காசுக்கு நான் ஆசைப்படவும் இல்லை. தங்கைச்சிமாற்றை வாழ்வு இந்த

வகையில் வருகுது எண்டால் அவையின்றை வாழ்வு நல்லாய் இருக்கும் எண்டால் யோசிப்பதில் பிழையில்லை. இது கலியாண விடயம் வேறு ஆட்களோடை கதைச்சுப்பார்க்கலாம் என்றால் அவர்கள் குழப்பிவிடுவார்கள். எனக்கு பிள்ளைகளின் படிப்பும் முக்கியம். நல்வாழ்வும் முக்கியம். இரு தோணிகளில் கால்வைத்தவள் நிலை எனக்கு. நீ ஆற அமர யோசித்து முடிவு எடுதம்பி, உணர்ச்சிவசப்படாதே.

என்ன தாயும் மகனும் மந்திராலோசனை என்றவாறு நிர்மலா வந்தாள்

அதொன்றும் இல்லை. நேற்று பயறு ஊற வைத்தனான் முளைக் கட்டியிருக்கும் ஒருக்கா அவியவைக்கிறியே பிள்ளை. நான் இந்தச் சருகுகளைப் புதைத்து விட்டுவருகிறேன். வாரமொரு தடவை முளைகட்டிய பயறு அவர்களது காலைச் சாப்பாடாய் இருக்கும்.

மாமரம் இந்த வருடம் நிறையப் பூத்துக்கிடக்கு, பார்க்க மிகவும் அழகாகவும் இருக்கிறது இல்லையோ அண்ணை என்றவாறு நிர்மலா போய்விட்டாள். நிலைகுலைந்து போன குமரன், வாசிகசாலைவரை சென்று வருகிறேன் எனக் கூறிக் கொண்டு போனான். நண்பர்களைக் கண்டு கதைத்து கிராம அபிவிருத்திபற்றிக் கலந்துரையாடி வர பகல் 10 மணியாயிற்று அம்மா முளைவிட்ட பயறுவித்து வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தார். எல்லாரும் ஒன்று கூடிச் சாப்பிட்டனர். மஞ்சளா திருநெல்வேலிக்குப் போய்விட்டாள். சனி ஞாயிறு விடுமுறைநாள் எப்படிக் கழிந்தது என்று தெரியாமல் கழிந்தது. இரவு படுக்கும் நேரம் தம்பி நீ இன்னமும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்று கண்மணி நினைவூட்டினாள். எல்லாம் நடக்கவேண்டிய நேரத்திலை நல்லாய் நடக்கும் அம்மா என்று கூறிவிட்டு குமரன் படுத்துவிட்டான்.

அம்மா அசதியாய் உறங்கிவிட்டார் போலும். நல்ல தூக்கம் வந்தால் பாயிலை படுத்த அம்மா பாயை விட்டு விலகிப் பணியேதான் படுப்பது வழமை. இன்றும் அவ்வாறுதான் பணியே உறங்குகிறார். குமரனுக்குத்தான் தூக்கம் வரவில்லை. தூக்கத்தில் காண்பதல்லக்கனவு, தூங்கவிடாமல் செய்வதுதான் கனவென்று அப்துல்கலாம் கூறியது இதுதானோ. உள்ளன்று உள்ளன்று படுத்துவிட்டு ஒருவாறு உறங்கிவிட்டான். தீர்க்க முடியாத பிரச்சினை களுடன் நித்திரையாகும் குமரன், இதுபோன்ற பல இரவுகளில் அதிகாலை எழுமவேளைகளில் தீர்க்கமான முடிவுகளுடன் எழுவான். அவ்வாறான முடிவுகள் அவர்கள் வாழ்வில் நன்மை பயர்த்துமுள்ளன. இன்றும் அவ்வாறு தான் எழுந்தான். நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலின் மணியின் ஓசையை அந்த வைகறைப் பொழுதில் கேட்கும் எவருக்கும் விழிப்பு வந்துவிடும்.

குமரனும் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்துப்பயணத்துக்குத் தயாரானான் அம்மா காலைச்சாப்பாட்டுப் பொதியுடன், தேநீரையும் கையில் கொண்டு வந்தாள்.

சுந்தரம் மாமாவைக் கதைக்கச் சொல்லுங்கோ அம்மா. எனக்கென ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம். தங்கைகள் இருவரின் திருமணத்துக்கான உதவிகளைக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். இது சீதனமல்ல அம்மா. ஒரு இணக்கப்பாடு அவர்கள் காசு வைத்திருக்கிறார்கள் நாங்கள் கல்வி வைத்திருக்கிறோம். காசுடன் கல்வி இணக்கிப் போகின்றது. அவ்வளவுதான்.

“தம்பி உனக்கொரு மனக்கஷ்டமும் மானக்கஷ்டமும் இல்லைத்தானே” என்று கூறியவாறு அணைத்து முத்தமிட்டாள். கண்களில் நீர் வழிந்தது குமரன் துடைத்து விட்டுச் சிரிக்க அம்மாவும் சிரித்து மகிழ்ந்தாள்.

ஆவணிமாதம் திருமணம் என ஒழுங்காகித் திருமண வேலைகள் தடல் புடலாக நடந்தேறியது. இரண்டு மூன்று தடவைகள் கணேசர் மனைவியுடன் வந்து போனார். அலைபேசியில் குமரனும் காயத்திரியும் பேசிக் கொண்டனர். சுந்தரம் மாமா முன்னின்று எல்லா அலுவல்களையும் சரிவரப் பார்த்துக் கொண்டார். திருமணம் ஊரே வியக்கும்படி நடந்தது. இவளவைக்கு வந்த வாழ்வைப்பார் எனச்சிலர் பொருமிக்கொண்டனர். படிச்ச படியால் இப்படி வாழ்வு அமையுது என்று கூறி தங்கள் தங்கள் படிக்காத பிள்ளைகளைத் திட்டித் தீர்த்தனர் பலர். திருமணத்துக்கென லண்டனில் இருந்து வந்த காயத்திரியின் இளைய அண்ணன். வசந்தன் நிர்மலா மேல் காதல் கொண்டான். இவளை எவ்வாறாயினும் திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்ப பிடிவாதமாயிருந்தான். மூத்தவள் பரீட்சையில் முதன்மைச்சித்திபெற்றுப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகக் கடமைப் பொறுப்பேற்றாள் கூடவே கணேசர் அவளுக்குத் திருமண ஒழுங்கும் செய்துவிட்டார். காயத்திரியும் நிர்மலாவும் நல்ல தோழிகளாகிவிட்டனர்.

லண்டன் சென்றிருந்த வசந்தன் காயத்திரின் அண்ணன் இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் மீண்டும் வந்துள்ளான் இடைப்பட்ட காலத்தில் காயத்திரி ஊடாக பெற்றோரிடம் நிர்மலாவையும் சகோதரர்களையும் கண்மணியிடமும் சம்மதமும் பெற்றுவிட்டிருந்தான். வசந்தன் நிர்மலா திருமணமும் சிறப்பாக நடந்தது. ஊரார் “கொடுக்கிற தெய்வம் கூரையைப் பிச்சுக் கொண்டு குடுக்கும்” என்பது இதுதானோ என்றெண்ணி மகிழ்ந்தனர்.

அயலோடு உறவாடி

இப்பொழுதுதான் வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். வெளிக்கதவை திறந்து உட்செல்ல முயன்ற வேளை திரும்பிப் பார்த்தேன். பூரணசந்திரன் செம்மஞ்சள் வர்ணத்தில் வானில் எழுந்துகொண்டிருந்தான். ஓ! இன்றைக்குப் பெளர்ணமி தினமல்லவோ என எண்ணிக்கொண்டேன். வழமைக்கு மாறாக. எமது அயல் வீட்டில் ஆரவாரம், மின்விளக்குகள் எரிகின்றன. சந்தடியாய் இருக்கிறது. யாரோ புதிதாகக் குடிவந்திருக்கிறார்கள் போலும் என எண்ணியவாறு உள்ளே வந்தேன்.

“என்ன? இண்டைக்கு இவ்வளவு நேரம் பிந்தி? ஏன் தாமதமானது? கடினமான வேலையா? போக்குவரத்துக் கஸ்டமா?” ஒரு கேள்வியை இரண்டு மூன்று பாணியில் கேட்பது சாந்தியின் வழமை. இப்போதும் எந்தளவு பதட்டப்பட்டிருப்பாள் என்பது எனக்குப் புரிந்தது.

“அது ஒன்றுமில்லையப்பா, கந்தையா கனகம்மா நினைவாலயத்தின் கூரைவேலை ஆரம்பித்துள்ளோம் அல்லவா, ஊசிக்கால் தீராந்திகளை கீழே விட்டுவிட்டு வருவது பாதுகாப்பில்லையென எண்ணி ஒவ்வொரு ஊசிக்காலாக ஏற்றிப் பொருத்தப்பொருத்த அவை எழுந்து நின்ற மிடுக்கும், கம்பீரமும் தந்த உற்சாகத்தில் அனைத்து ஊசிக்கால்களையும் ஏற்றிப் பொருத்தி நிற்பாட்டிவிட்டம். அது தான் கொஞ்சம் பிந்திவிட்டது.”

“கூரைவேலைசெய்யப்போகிறோம் என்று காலையில் வேலைக்குப் புறப்படும் போது சொன்னீங்கள்... நேரம் பிந்தப் பிந்த என்னவோ ஏதோவென்று நான் பயந்திட்டன்”

“உந்தமாதிரியான எதிரான எண்ணங்களை மனத்திலிருந்து அகற்றி, நேரான சிந்தனைகளை வளர்த்துக்கொள். என்று எத்தனை தடவைகூறினாலும் உனக்குப் பயம் விடுகுதில்லை.”

“இருக்காதா பின்னே? கூரை வேலை செய்யவெனக் கூரையில் ஏறிய, எத்தனை பேர் தவறி கீழே விழுந்து என்னென்னவோ எல்லாம் நடந்திருக்கு. உங்கடை பெரியத்தானும் காதவாய்க்கால் வீரபத்திரர் கோவில் கூரையின்

ஊசிக்கால் ஏற்றும்போதுதானே தவறினவர். நீங்கள் படிச்ச படிப்புக்கு இப்படித் தினம் தினம் நான் வீட்டிலை பயந்து பயந்து இருக்க மாறடிக்கிற இந்த வேலைக்கு நீங்கள், விடாப்பிட்யாய் போய்வாறது - எனக்குக் கொஞ்சம் கூட உடன் பாடில்லை.

“அது எனக்குத் தெரியும்தானே சாந்தி, ஊசிக்கால் ஏற்றிமுடித்த சந்தோசத்துடன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறன். நடந்து முடிந்த கதைகளைக் கிளறாதே. எனது படிப்புக்கேற்ற வேலை கிடைக்காததாலேதானே, உழைப்புத் தேடி குலத் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்தன். இதைச் செய்யத் தொடங்கின தாலைதானே இன்றைக்கு நான் ஒரு மனிசனா, இரண்டு பிள்ளைகளை அரச உத்தியோகத்துக்கு அனுப்பி விட்ட ஒரு நல்ல தந்தையாய் இருக்கிறன். நீங்கள் நினைக்கிறதுபோல இதில் கஸ்டம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இஸ்டப்பட்டுச் செய்தால் எல்லா வேலைகளும் இலகுவானவைதான்”

“சரி, சரி எல்லாத்துக்கும் ஒரு காரணம் வைத்திருப்பியள். வாங்கோ சுடு தண்ணிகலந்து விடுறன். குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, உங்கடபுத்தக மேசையை ஒருக்கால் ஒழுங்குபடுத்திவிடுங்கோ. சந்திரன் நேற்று. இரவு வாங்கிச் சென்ற புத்தகங்கள் தந்தவர். அதையும் அந்த மேசையில்தான் வைத்திருக்கிறன். நர்வேலி மணியம் அண்ணரின் அந்தியேட்டி நிகழ்வு வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை கொண்டாடுகிறார்களாம். அழைப்பிதழ் தந்துவிட்டுப்போகினம். அதையும் மேசையில்தான் வைத்திருக்கிறன். அதையும் ஒருக்கா பாருங்கோ”

மரண நிகழ்வு நடந்தது நேற்றுப்போல இருக்கு. அதுக்கிடையில் அந்தியேட்டி வந்திட்டிதா? நாட்கள் எவ்வளவு வேகமாக ஓடிமறைகின்றன. மக்கள்தான் கால ஓட்டத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் பரிதவிக்கின்றனர் என்று எண்ணியவாறு மாற்று உடைகளுடன் குளிக்கும் அறைக்குச் சென்றேன்.

2-3 வேப்பிலைக்கொத்துக்களைப் போட்டு கூடவைத்தண்ணீர் கலந்து குளித்ததும் புத்துணர்வும் தெம்பும் பிறந்தது. களைப்புப்பறந்துவிட்டது.

குத்தரிசிச் சோறும் ஓடியல்பிட்டும் கத்தரிக்காய் குழம்பும் மரக்கறிவகை எல்லாம் போட்டு ஆக்கிய சாம்பாரும் மிகவும் சுவையாக இருந்தது. சத்துணவாகவும் இருந்தது. சாந்தியின் சமையல் பக்குவம் அதில் தெரிந்தது. போதும் போதும் என்று தடுத்தாலும் மேலும் இரண்டு கரண்டி சோறு தட்டில் இட்டு உண்ணத் தூண்டினாள்.

“இப்படிப் பாடான வேலைகள் செய்துவிட்டு வருகிற நாட்களிலாவது இரண்டு முட்டைகளைப் பொரித்து சாப்பிடவைக்க முடிகிறதா என்னால்.” என்று புறுபுறுத்தாள் சாந்தி.

“இங்கே பார் சாந்தி, முட்டையோ மாமிசமோ சாப்பிடாததால் நான் பலவீனமாகிவிடேல்லை சொல்லப்போனால், இப்பதான் சுகதேகியாகவும் உற்சாகமாகவும் இருக்கிறேன். நீ தேர்ந்தெடுத்து சமைத்துத் தரும் நிறையுணவு, அன்போடு பரிமாறும்போது, தேவாமிர்தம் மாதிரி இருக்கு.”

“எதுக்கெடுத்தாலும் ஒரு காரணம், விடாப் பிடித்தனம் உங்களுக்கு...”

உங்களோட வேலைசெய்யிற கந்தசாமியும் கனகசபையும் இந்நேரம் அலுப்புப் போக சாராயம் அடித்துவிட்டு மீன், முட்டை என்று சாப்பிட்டு விட்டுக் கிடப்பினம். நீங்கள் மட்டும் - மாமியின் மரணத்தோட மச்சத்தை விட்டுட்டு மரக்கறியோட நிக்கிறியள். ஒரு காலத்தில முழுக்கிடாய் வெட்டி உங்கள் குடும்பம் தனியாகச் சாப்பிட்டது என்று சொன்னனீங்கள். இப்ப எப்படித்தான் இப்பிடி விரதமிருக்கிறியளோ தெரியேல்லே.”

“அது சரி சாந்தி, அயல் வீட்டில் ஆரோ வந்திருக்கினம்போலகிடக்கு” சாந்தி அன்பாகக் கண்டிக்கிறவேளையிலும் புறுபுறுக்கிறவேளையிலும் நான் மெதுவாகக் கதையைத் திசைமாற்றிவிடுவேன்.

“ஓமோம் சொல்ல மறந்திட்டன் ஒரு ரீச்சர் குடும்பம் வந்திருக்கிறார்கள். 2 பெண்பிள்ளைகளும் ஒரு பையனும். ரீச்சர் இந்து ஆரம்பப் பாடசாலையில் படிப்பிக்கிறாவாம். மூத்தமகளை வாறவருஷம் ஆண்டு ஒன்டிஸ சேர்க்கவேணு மாம். பிறகு சேர்க்கிற நேரத்தில் வதிவிடச் சான்றிதழ் அது இது என்ற அலையாமல் ஒரு முன்னேற்பாடுதான். கணவன் சாவகச்சேரியாம். புடவைக் கடை நடத்துறாராம். துணையாக ரீச்சரின்ரை அம்மாவும் வந்திருக்கிறா.”

“அப்பா இல்லையாமா?”

“அப்பா மற்ற மகளுடன் வவுனியாவில் இருக்கிறாராம். மற்ற மருமகன் மற்றவன்புலவு ஆக்களாம். பாவற்குளத்தில் கமம் செய்கிறாராம். அந்த அம்மா பின்னேரம் இங்கே வந்து கதைச்சவா. அப்போதான் இதையெல்லாம் சொன்னவ.

இண்டைக்கு மருமகன் வேலைவிட்டு நேரத்தோட வருவாராம். உங்களோட வந்து கதைக்க வேணும் என்றவாராம்.”

அது சரி, உங்களுக்கு நாளைக்கு எங்கே வேலை, எத்தனை மணிக்குப் புறப்படவேணும். எல்லா விபரத்தையும் சொல்லிப்போட்டு, உங்கடை நூலகத்துக்குப்போங்கோ, புத்தகம் படிக்கத் தொடங்கிவிட்டியள் என்றால் எதுவும் கேட்கேலாது. கொஞ்சம் பொறுங்கோ பால் கடவைச்சுத்தாறன் அதையும் குடிச்சிட்டேபோங்கோ” என்றவள் குசினிக்குள் நுழைந்தாள். தம்ளரில் பால்வைக்கப்பட்டது. நான் பால் குடித்துவிட்டுப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். குசினியில் பாத்திரங்களின் சத்தம் கேட்கத்தான் செய்தது. இவளுக்கு ஒருபொழுதும்

ஓய்வில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டு. வாசிப்பில் ஆழமாக இறங்கினேன்.

“வீட்டில்யார்? நாங்கள் உள்ளே வரலாமா?” என்று கேட்டவாறு ராதிகா ரீச்சரும் கணவரும் அவர்களின் இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் ரீச்சரின் தாயாரும் - மொத்தத்தில் குடும்பம் முழுவதும் அங்கே நின்றது. குழந்தைகள் இருவரும் துருதுருவென்றிருந்தார்கள்.

“ஓமோம்வாங்கோ. வாங்கோ...”

“இஞ்சாருங்கோ பக்கத்துவீட்டு ரீச்சரும் எல்லாரும் வந்திருக்கினம். ஒருக்கா வெளியில் வாங்கோவன்.” ஓசோவின் ‘தம்மபதம்’ என்ற நூலில் முழ்கியிருந்த என்னை அழைத்தாள். அவசரமாக மேலங்கியை எடுத்து அணிந்து கொண்டு வெளி விறாந்தைக்கு வந்தேன்.

“வணக்கம். நாங்கள் உங்களின் பக்கத்து வீட்டுக்கு இன்றுதான் குடிவந்திருக்கிறோம். உங்களை ஒருதடவை கண்டு கதைத்துப் போகலாமெண்டு...”

“ஓம், நல்லது. மிச்சம் சந்தோசம். நீங்கள் நல்லாயிருக்க வேணும்.”

“நன்றி. எங்களுக்கு இங்கை இடம் புதிது. உங்களைப் பற்றி ஓரளவு அறிந்து கொண்டுள்ளோம். உதவி ஒத்தாசையா இருக்குமெண்டு கதைச்சுப் பழகிப் போகலாம் எண்டு...”

நல்லது, நல்லது அப்படித்தான் பழகவேணும். அயலில் இருப்பவர் களைப் பற்றி அறிந்திருப்பது அவசியம். ஏதாவது உதவி தேவையென்றால் கூசாமல் கேளுங்கோ. பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போகினமோ?”

“இல்லை, இல்லை. இவதான், எங்கடமுத்தவ தாரகா. அவ, இரண்டாவது சாருகா. மகன் கடைசி தர்சன் என்ற பெயர் வைத்திருக்கிறம். இவவுக்கு இப்பதான் நாலுவயசு நடக்குது. ஜனவரியில் பிறந்ததாலே அடுத்த வருஷம் ஆண்டு ஒன்றில் சேர்க்கவேணும். சாவகச்சேரியில் முன்பள்ளிக்குப் போய்வந்தவா, இனி இங்க பாத்து நல்ல முன்பள்ளி ஒன்றில் சேர்க்கவேணும். நாங்கள் தென்மராட்சி ஆக்கள். தோட்டம் தூரவு காணி புலவு என்று வாழ்ந்தனாங்கள். அங்கையெண்டால் வீடுகள் எட்ட எட்ட இருக்கும்” என்றார் அவர்.

“இங்க வீடுகள் நெருக்கமாய் இருக்கும். ஆனால் உறவுகள் எட்ட எட்ட. இப்படித்தான் தனித் தீவில் வாழ்றதைப்போல” என்றேன் நான்.

“தனித்தீவில் வாழமுறைதப்போல வாழ நாங்கள் பழகிக்கொள்ளவில்லை. அதுதான் உங்கள் அன்பையும் நட்பையும் பெற்றுப்போகலாம் என்று வந்திருக்கிறம்” என்றார் ரீச்சரின் கணவர்.

“ஓ! அது நல்லது. நல்லது. நானும் தென்மராட்சிதான். தச்சன்தோப்பி. இங்கை கலியாணம் செய்துகொண்டு வந்து 40 வருடங்களாக வாழ்ந்துவருகிறேன். எனக்கும் அப்படித்தான் தனித்து வாழமுடியாது. ஆனால், இங்க ஒருவருடனும் மனம் விட்டுப் பேசமுடிவதில்லை. யாரையும் உடனடியாக நம்பிவிடவும் முடியாது. புத்தகங்கள்தான் என் உறவுகள், நண்பர்கள், வழிகாட்டிகள்”

“உங்கட கதையிலை விளங்குது நீங்கள் படிச்சவர் என்று. நிறைய வாசிப்பவர் என்றும் புரியுது. எனக்கு நேரம் கிடைப்பது அருமை. அப்படி ஓய்வு கிடைக்கும்போதெல்லாம் வாசிப்பன்.

“உங்களுக்கு நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் உங்கள் இரசனைக் கேற்றவாறு என்னிடமிருக்கும் புத்தகங்களிலிருந்து எடுத்து வாசியுங்கள். நாங்கள் வாசித்தால்தான் பிள்ளைகளும் வாசிப்பினே.”

“ஓ, சரியாய்சொன்னீர்கள். நாங்கள் பிள்ளைகளுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கவேணும். அவர்கள், அதைப் பின்பற்றுவார்கள். உங்கள் பிள்ளைகள் இருவரும் ரீச்சர்ஸ் என்று அறிந்தன், ஒருவரையும் காணவில்லை.”

“நீங்கள் அறிந்தவை சரிதான். அவர்கள் கஸ்டப்பிரதேச சேவை முடித்துவிட்டு நகருக்கு மாற்றமெடுத்து வந்திட்டினை. தனித்தனி வீடு கட்டிக் குடும்பம் பிள்ளைகள் என வாழுகினம். ஓய்வு நாட்களில் வந்து ஒன்றுகூடிச்சமைத்து உண்டு, எங்களையும் மகிழ்வித்துப்போவினம்.”

“ஓமோம், அப்படித்தான் வாழவேணும் பெற்றவர்களுடன் இணைந்து வாழ்ந்து, முதுமைப்பருவத்தில் அவர்களை மகிழ்விக்க வேண்டும். அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தால் எமது வாழ்வு ஓங்கும்.”

“மெத்தச்சரி, முதுமைக்காலத்திலும் பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்காய் பெற்றோரும், அவர்களின் பராமரிப்புக்காய் பிள்ளைகளும் பரஸ்பரம் அன்பு காட்டி வாழ்வது பெரிய செல்வம்தான். மனநிறைவுதான். கடைசிக்காலத்தில் எனது அம்மா, எனது பிள்ளைகளின் வாழ்வுக்காக உதவுவதற்கென எங்களோட வந்து எமக்குத் துணையாயிருக்கிறார். அப்பா, அக்காவின் பிள்ளைகளுக்காக வவுனியாவில் வசிக்கிறார். மாதமொரு தடவை ஓய்வு நாட்களில் எல்லாரும் ஒன்று கூடி மகிழ்வேம். என்ன செய்வது பிள்ளை

களுக்காக நாம் ஓடி ஓடி உழைக்க, எங்களுக்கு உதவியாக பெற்றோர் வாழ்வது ஒரு ஆறுதல்தான். ஒருவகை இணைப்புத்தான். நல்ல ஆரோக்கியமான உறவுப்பால்தான். ஆனால் முதுமையில் அம்மாவும் அப்பாவும் இணைந்து சந்தோசமாக இருக்கமுடியவில்லை.

“இந்தக்காலத்துப் பெற்றோர்கள் எல்லோரும் படித்தவர்கள். தங்களை விடத் தங்கள் பிள்ளைகள் படிக்கவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு நாயோட்டம் பேயோட்டம் ஓடித்திரியினம். பிள்ளைகளுக்கு ஓய்வில்லை. விளையாட்டும் இல்லை. சுயசிந்தனைக்கும் இடம் இல்லை. எல்லாம் சப்பித்துப்புற கல்விமுறைதான். எங்கடை கஸ்டத்தைப் பார்த்திட்டு, எங்கடை அம்மா, அப்பா ஓய்வுகால அமைதியான சேர்ந்துவாழும் வாழ்வை விட்டுட்டு ஆளொருஇடமா இருக்கினம்”

“எங்களைப்போல மூத்தவர்களின் அன்பும் ஆதரவும் இல்லாமல் போனால் இக்காலப் பிள்ளைகள், செல்லும் வழிதெரியாது தவறிழைக்கச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிடும். அவர்களைக் கெடுக்கவென்றே கண்டகண்டகழி சடைப்பழக்க வழக்கங்களும், பாவனைப்பொருட்களும் புழக்கத்தில் வந்து சமூகம் கெட்டுச் சீரழியுது. எங்கள் குழந்தைகளை நல்வழிப்படுத்துறது தான் நாங்கள் பிறந்ததின் பலன் என்று நான் நினைக்கிறன்.”

“ஓமோம், எங்களுக்குப்பின்னாலே ஒரு சீரழிவைவிட்டுட்டுப் போறமெண்டால், நாங்கள் பிறந்ததில ஒரு பயனும் இல்லை எண்டுதான் அர்த்தம்”

சாந்திகொடுத்த தேத்தண்ணியைக் குடித்து விட்டு ரீச்சரின் கணவர் “வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை எங்கட அக்கா குடும்பமும் எனது நண்பர்களும் எங்கட வீட்டுக்கு வருகினம் அன்றைக்கு நீங்களும் வந்து சந்தோசமாக விருந்திலை கலந்துகொள்ளவேணும்” என்றார்.

“ஓ! நிச்சயமா.. நிச்சயமா”

~~~~~

முல்லை வேந்தன்

வைகறையில் துயிலெழுந்து. வாழ்வு தந்த பெற்றோரை எண்ணி வணங்கி, காலைக் கடன் முடித்து, மூச்சுப்பயிற்சி, மன ஒருமைப்பாட்டுப் பயிற்சி, யோகப்பயிற்சி முடித்து, நேற்று நூலகத்தில் எடுத்து வந்த புத்தகம் வாசித்து என, எனது வழமையான பணிகள் முடித்தேன். குடுபறக்கும் பாலில் கடுக்காய், நெல்லி, நாவல் விதைகளின் தூள் கலந்து எடுத்து வந்து இதமான அன்புடன் தந்தாள் மனைவி, எனக்கீடாகப் படித்திருந்தும் என்பணிகளைத் தன் பணிகளாக்கி மகிழ்வதில் அலாதிப்பிரியம் அவளுக்கு. சில விடயங்கள் இன்னும் நாய் வால்போல வளைந்தபடிதான். நிமிர்த்தவே முடியாது. நிமிராது.

குளித்து வழமைபோல நூல் வேட்டி சட்டை அணிந்து, அலுவலகம் செல்லப் புறப்பட்டவேளை, சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாம். சாப்பாடு தயார் என்று வந்தாள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்க, மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்தவரம். ஆனால் தவமிருக்காமல் நான் பெற்ற வரம் இவள். கோவைகள் அடங்கியபையை எடுத்துக் கொண்டு படியிறங்கிய வேளை, மாலை வரும்போது மறக்காமல் மரக்கறிகள் வாங்கி வாருங்கள் என்றனுப்பி வைத்தாள் வாசல் வரை வந்து. யார் கற்றுக் கொடுத்ததோ எங்கிருந்து பெற்றுக் கொண்டானோ. இதுதான் தமிழர்களின் குடும்ப நலப் பண்பாடோ என உள்ளம் மகிழ எண்ணியவாறு அலுவலகத்தில் இருந்தேன். அன்றைய தினசரிகளையும் கடிதங்களையும் மேசையில் வைத்துச் சென்றான் அலுவலக உதவியாளர். சங்கொலி நாளிதழின் மேல்நிலையாளன் நான்.

தினசரித்தாள்களை மேலோட்டம் விட்டபின், கடிதங்களைப் பார்த்த வேளை முத்து முத்தாக அழகிய தமிழ் எழுத்தில் பத்திரிகை அலுவலக முகவரியிடப்பட்ட கடிதம் எனது கவனத்தை ஈர்த்தது, ஆவலுடன் பிரித்தேன். வறுமை காரணமாய் பாடசாலைக்கல்வியை இடை நிறுத்தியதாயும், யுத்தத்தின் வெடிச்சத்தங்களால் காது கேட்கும் திறன் இழந்து விட்டதாயும், ஆனால் உதட்டசைவு கண்டு எவையும் அறிந்து கொள்ளமுடிவதாயும் பெற்றோரைப்

பராமரிக்க வருமானமின்றியிருப்பதாயும், இலவசமாய் எதையும் பெறவிரும்பாமையாலும் குறைந்தது பதினைந்தாயிரம் ரூபாவில் ஒரு வேலை தரமுடியுமா? என்றொரு விண்ணப்பம். எங்கே என்ன, இலவசமாக யார்தருவார் என்று திரியும் மக்களிடையே இவ்வாறான இயல்பில் ஒருவரா? என்று எண்ணியபடி விபரங்களைப் படித்தேன்.

முல்லைவேந்தன் என்ற இருபத்தாறு வயது இளைஞனை, காது கேட்காத காரணத்தால் அறியும் ஆவலுடன் கண்களை அகலவிரித்து நோக்கும் இளைஞன் ஒருவனை என்மனக்கண் முன் கொண்டு வந்தேன். கம்பீரமாகத்தான் இருந்தான். கடிதம் எழுதி இவரை வரவழைக்க ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு எனது பணிகளில் மூழ்கிப்போனேன். இரண்டு, மூன்று நாட்கள் வழமையான, உயிரோட்டம் மிகு பத்திரிகைப் பணியில் இவரைச் சுத்தமாக மறந்தே விட்டேன்.

அன்றொரு செவ்வாய்க்கிழமை உள்ளே வரலாமா என்றவாறு ஒரு இளைஞன் தூய வெண்ணிற வேட்டி சட்டை அணிந்து தோளில் ஒரு பை தொங்க எதையும் உள் இழுக்கும் தீட்சர்ணயமான பார்வையுடன் அலுவலக வாசலில் கம்பீரமாக நின்றான். என் மனக் கண்முன் தோன்றிய இளைஞன் என் அலுவலக வாசலில் நின்றது எனக்குப் பேரதிசயமாகவே தோன்றியது.

வாருங்கள், இருக்கையில் இருங்கள் என்றேன்.

எனது வாய் அசைவினை அவன் புரிந்துகொண்டுவிட்டான்.

ஐயா, நான் முல்லைவேந்தன். வேலை விசயமாக விண்ணப்பித்திருந்தேன். இன்று வருமாறு கடிதம் அனுப்பியிருந்தீர்கள் என்று எனக்கு எதுவித சிரமமும் வைக்காமல் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

நல்லது உங்கள் விண்ணப்பம் பார்த்தேன். கேட்கும் திறனின்றி எவ்வாறு வேலை செய்வீர்கள். உங்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்காதா?

பல இடங்களில் இதே காரணத்துக்காக எனக்கு வேலை தரமுடியாது என்று கூறிவிட்டார்கள். மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கு நீங்கள் வாய்ப்புத் தருவதாக அறிந்து நம்பிக்கையுடன் வந்திருக்கின்றேன். யாரிடமும் இலவசமாக எதையும் பெற விரும்பவில்லை. பெற்றோரைப் பராமரிக்க ஒழுங்கான வருமானம் தரும் ஒரு தொழில் தேவையாக உள்ளது. அறிவுப் புலமையும் திறமையும் உள்ளது. கவிதைகள் எழுதுவேன். சித்திரங்கள் வரைவேன். தமிழ் நன்றாகக் கற்று அறிந்துள்ளேன். சந்தர்ப்பம் தந்து பாருங்கள் நான் தகைமையற்றவன்

எனில் நிறுத்திவிடுங்கள் என்றான். ஏதோ ஒரு ஆகர்ச சக்தி இவனிடம் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். சரி, சந்தர்ப்பம் கேட்கிறீர்கள் - எவ்வளவு காலம் வேண்டும்.

ஒரு வாரத்தினுள் என்னை உங்களுக்குப் பிடித்துவிடும். ஆனாலும் மூன்று மாதங்களுள் உங்கள் எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றத் தவறினால் என்னை நிறுத்திவிடுங்கள்.

ஒரு வேகம் அவனுள் ஏறிக்கொள்வதை அறிந்து கொண்டேன்.

சரி, இன்று செவ்வாய்க்கிழமையாயிற்றே. நாளை வந்து இணைந்து திறமைகளை நிரூபித்து விடலாம். சந்தோஷம்தானே என்றேன்.

ஐயா, மன்னித்து விடுங்கள். உங்களிடமிருந்து இவ்வாறான பதிலை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை என்றான்.

சந்தர்ப்பம் கேட்டாய் தருகிறேன் என்கிறேன். இவ்வாறான பதிலை எதிர்பார்க்கவில்லை என்கிறாய்....

அதில்லை ஐயா, சந்தர்ப்பம் தந்தமைக்கு நன்றி. நாளை வா என்று கூறினாலும் உடன்பட்டிருப்பேன். ஆனால் செவ்வாய்க்கிழமை ஆதலால் நாளை வா என்ற பதில்தான் எனக்கு உடன்பாடல்ல. நீங்கள் கோபம் கொள்ளாவிடின் இன்னமும் காரணம் உண்டு.

என்ன காரணம் கூற விரும்புகிறாய் கூறு.

ஐயா. “வேகப்போகும் உடலுக்கு வெள்ளியென்ன, செவ்வாய்என்ன? நாளும்கோளும் நலிந்தார்க் கில்லை” என்று எமது முன்னோர்கள் கூறி வைத்துள்ளனர். சிவந்த ஒளி வீசுவதால் அக்கிரகம் செவ்வாய் எனக் கொள்ளப்பட்டதெனவும் அதன் ஈர்ப்புவிசை புவியில் உள்ள அனைத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் என்றும் விஞ்ஞானம் கூறுகிறது. நாங்கள் 7 இல் செவ்வாய், 8 இல் செவ்வாய் என்று சாதகக் கட்டைத்தூக்கி கொண்டு அலைந்து திரிகின்றோம். அது செவ்வாய் அல்ல ஐயா செய்வாய் என்று கொள்ள வேண்டும்.

பேசப் பேச அவனது முகம் பிரகாசமாகவும், கண்கள் கூர்மையடைந்தும், உதடுகள் துடித்து மூக்குநுனி சிவந்தும் காணப்பட்டன.

அதுமட்டுமன்றி ஐயா, கோள்களின் தாக்கங்கள் புவியிலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்திய போதிலும் மனிதன் கொடுக்கும்

முக்கியத்துவம்தான் வியப்புக்குரியது. அதிலும் கூட, நேரம், காலம், சுபவேளை, லக்கினம், ராசி என்று ஒவ்வொன்றையும் கணக்கெடுத்து நேரம் குறிப்பிட்ட சுபவேளைகளில் நற்காரியங்களை முடிக்கின்றார்களா? என்றால் அதுவும் இல்லை. கடவுள் எமக்குத் தினம் தினம் தருகின்ற 24 மணி நேரத்தை வீணாகச் செலவழித்து பிரயோசனமின்றிப் போய் விடுகின்றோம் ஐயா, அதுதான் வேதனை தரும் விடயம்.

ஏதேது, பெரிய பிரசங்கி போலாகி விடுவாய் போலிருக்கிறது. இவ்வாறு கதைத்தால் மேலதிகாரி வேலை தரமாட்டார் என்ற பயமும் இல்லாமல் போய்விட்டதா?

சரியெனக் கண்ட கருத்தைக் கூறுவதற்கு எதற்கும், எவர்க்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை. சொல்ல வேண்டியதைச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லாமல் விடுவதும் செய்ய வேண்டியதை உரியநேரத்தில் செய்யாமல் விடுவதிலும் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை ஐயா. ஆதலால்தான் ஊடகத்துறையைத் தேர்ந் தெடுத்தேன் என்றான்.

நல்ல கட்டுக்கோப்பான நிர்வாகத்துள் வளர்ந்து வந்தவன் என்று நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேன். சரி தம்பி, நீங்கள் இன்றே வேலைக்குச் சேர்ந்து கொள்ளுங்கள். மூன்று மாத முடிவில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று மேலாளை அழைத்து இவருக்கான பணியையும் விடயங்களையும் அறிவுறுத்தாமாறு கூறி அனுப்பினேன். மனம் சந்தோஷத்தில் விரிந்தது. நல்ல இளைஞர் சமுதாயம் உருவாகிவருகின்றது தெரிகின்றது. விடிவு வருவதற்கான அழிகுறி தெரிகின்றது என எண்ணியவாறு என் சிந்தனை விரிந்தது என்றான்.

அன்று நான் பாடசாலை மாணவன். அப்பா தினக்கூலித் தொழிலாளி அம்மா குடும்பத்தலைவி. ஆனால் தனது பிள்ளைகள் படித்துயர் வேண்டுமென்ற வேட்கை கொண்டிருந்தவர். அதற்காகத் தன்னையே மெழுகாக்கி எரித்து ஒளி வழங்கியவர். 6ஆம் தரத்தில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். பொல்லாத காய்ச்சல். வைத்தியர் மூன்றுநாள் மருந்து தந்தார். குணமாகவில்லை. மறுபடியும் தந்த குளிகைகளின் வீரியத்தால் காய்ச்சல் நின்றது. காது கேட்கும் திறனும் குறைந்தது.

பின்னர் காது கேட்கும் திறன் குறைந்ததென வைத்தியசாலைக்குச் சென்றேன். தொண்டை, மூக்கு, காது ஆய்வாளர் என விஷேட பிரிவுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அங்கே மூக்கு, தொண்டை காதுகளுக்கும் ஒளி

பாய்ச்சிப் பார்த்துவிட்டு திரும்பவும் மூன்று நாட்கள் மருந்து தந்தனர்.

காய்ச்சலுக்குப் பாவித்த நோயெதிர்ப்புக் குளிசையின் வீரியத்தால் காது நரம்புகள் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறினார்கள். தொடர்ந்து மருந்து எடுத்து வர மெல்ல மெல்ல சுகமாகும் என்று கூறி அனுப்பினார்கள். வகுப்பறையில் ஆசிரியர் கூறுவது கேட்பதில்லை. சீரான விளக்கங்கள் பெற முடியவில்லை. அம்மாவும் நானும் அழுதோம்.

இறைவனைத் தொழுதோம். சரியான அளவு மருந்து தராதமைக்காக வைத்தியரைத் திட்டித் தீர்த்தோம். ஆனால் பாதிப்பு எனக்குத்தான். படிக்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் ஒருபுறம். அம்மாவின் கவலை வேறு வருத்தியது.

தமிழ் ஆசிரியர் மிகவும் நல்லவர். எனது நிலமையை அறிந்து வருந்தினார். தனக்குத் தெரிந்திருந்த நிதியும் ஒன்றின் உதவியுடன் கொழும்பு சென்று உயர் வைத்தியம் பார்த்துவர உதவி வழங்கினார். எங்கு சென்றும் காது கேட்கவில்லை. நேரமும் உதவியவர்களின் பணமும் தான் வீணானது. மனதில் விரக்தியும் கவலையும் படிக்க வேண்டும் என்ற வெறியும் வளர்ந்தது. ஆசிரியர் உற்சாகப்படுத்தினார். நூலகங்களுக்குச் சென்றேன். நூல்கள் எனக்கு உதவின. வெறியும் வேட்கையும், அம்மாவின் தளராத ஆசையும் உதவியும் இன்று நான் சிறந்த தினசரியொன்றின் தலைமை ஆசிரியராகவும் நிர்வாகியாகவும் வளர்ந்துள்ளேன். உழைப்பு, உழைப்பு, உழைப்பு ஒன்றே உயர்த்தும் என்று உணர்ந்த நான் தடுப்புக் கண்ணாடிகளுக்கூடாக உழைக்கத் துடிக்கும் ஒரு அழகிய வாலிபனைக் கண்டு கொண்டிருக்கின்றேன். முல்லைவேந்தன் தனக்கான பணியிடத்தில் அமர்ந்து வேலையில் முழுகிப் போயிருக்கிறான். காலங்கள் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. வானத்திலிருந்து தேவதைகள் இறங்கி வந்து எதையும் யாருக்கும் தரப்போவது மில்லை. நாங்கள்தான் எம்மை ஆளாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

புதுமைப் பொங்கல்

என் கண்மணி பொன்மணி, என்ன அம்மணி, இந்தவாரம் முழுவதும் தேங்காய்ப் பாலுணவாக உள்ளதே. சாப்பாட்டு மேசையில் இரவுச் சாப்பாட்டிற்காக வந்திருந்த வேந்தன் கேட்டான். நேற்றுப்பாலப்பம். முதல்நாள் பாற்பிட்டு, இன்று இடியப்பமும் பால் சொதியுமென அசத்தி வருகிறாய்,

சனிக்கிழமை இலைக் கஞ்சியை மறந்து விட்டீர்களா?

மங்கை வாரம் தவறாது சனிக்கிழமைகளில் வீட்டு வேலியில் வளரும் மூலிகை இலைகளுடன் முளை கட்டிய பயறு, தவிட்டு அரிசி, உழுந்துமா, தேங்காய்ப்பால் போன்ற பொருட்களைக் கொண்டு இலைக்கஞ்சி தயாரித்துக் குடும்பத்தவரனைவருக்கும் பங்கிட்டு வழங்குவாள்.

ஆமாம், ஆமாம் வழமையாய் எடுப்பதால் அது புதுமையாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் மங்கை நீ தருகின்ற இலைக்கஞ்சி உடலுக்குப் பலத்தைத்தருவது மட்டுமல்ல உடற்கழிவுகளையும் இலேசாக அகற்றி விடுவதால் புதுத்தென்பும் சுகமும் கிடைக்கிறதுசரிதான். ஆனால் இந்தவாரம் முழுவதும் தேங்காய்ப் பாலுணவாக இருக்கிறதே என்ன காரணம்?

ஓ அதுவா தைப்பொங்கல் நாள் நெருங்கி வருகிறதல்லவா.

தைப்பொங்கல் நாள் நெருங்குவதற்கும் பாற்புட்டு. பாற்களி, பால் அப்பத்துக்கும் என்ன தொடர்பு உள்ளது?

புரியாதது மாதிரியும் கதைக்க வேண்டாம். தெரியாததுபோலவும் நடிக்க வேண்டாம்.

உண்மையில் காரணம் விளங்கவில்லை. மங்கை நீதான் சொல்லேன்.

தைப்பொங்கல் விழாவுக்கு வர்ணக்கோலமிடவேண்டுமல்லவா. அதற்குத் தேங்காய்ப்பூ தேவைப்படும் அதுதான் பாலெடுத்துப் பலகாரம் செய்து விட்டு,

பூவை உலர்த்தி வர்ணம் சேர்த்து சேமிக்கின்றேன்.

ஓ, ஓ திட்டமிடல் அதிகாரியின் முன்யோசனைகளா? ஆனால் ஒன்று மங்கை, நீ எழுதுகின்ற கோலங்கள் அழகாக அமைந்து மனதுக்கு சந்தோசமளிக்கின்றதுக்கும் மேலாக தமிழர் வாழ்வின் உயர் பண்புமல்லவா இக்கோலங்கள் இடுவதில் மறைந்துள்ளது.

அப்படியென்ன புதுமையைக் கண்டுவிட்டீர்கள்?

சரியாய்த்தான் கேட்டாய், இன்று நடைமுறையிலுள்ள எமது வாழ்வு முறையின் பல அம்சங்கள் கருத்து விளங்காமல் கண்முடித்தனமாகத்தான் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. எறும்பு, பூச்சி போன்ற ஏனைய உயிரினங்களுக்கு உணவளிப்பதற்காகவே கோலங்கள் இடப்படுகின்றன. மாக்கோலம் போடுவதன் மதிநுட்பம் அதுவே. பிற உயிரினங்களுக்கு உணவளித்த பின்னர் தான் உண்ணும் வாழ்க்கை முறையின் தத்துவம் அதனுள் அடங்கியிருப்பதை அறியாமல் பின்பற்றுகிறார்களே

அப்படியா? இவ்வளவு நுண்மையான தத்துவங்கள் இந்தகோலமிடல் நிகழ்வில் தங்கியுள்ளதா?

வாயைப் பிளக்க வேண்டாம். அறியாதது மாதிரிக்கதைத்து எனது வாயைக்கிளறவும் முயலாதே. இவைமட்டுமல்ல இன்னும் நிறைய நிறையத் தமிழர் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் மிகுந்த உண்மைகள் பொதிந்துள்ளன மங்கை, ஆனால் விளக்கமின்றிப் பின்பற்றப்படுகின்றன. அதனால் மருவிப் போவது மட்டுமல்ல மறக்கப்படும் விடுகின்றன.

அது சரிதான். ஆனால் இளைய தலைமுறையினர். இவற்றில் கவனம் செலுத்துவதில்லை. அறிய ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. கணினி, முகநூல், வலைப்பின்னல், கைபேசி என அவர்கள் பொழுது கழிகிறதே.

இளைய தலைமுறை சரியில்லை. அவர்கள் கேட்டு அறிவதில்லை என்று எல்லோரும் கூறுவதுபோல நீயும் கூறாதே மங்கை. சொல்ல வேண்டிய கருத்துக்களை, அவர்கள் விரும்பிய வழி சென்று எடுத்துக்கூறலாம்தானே. நீ கூறிய படி அவர்களை இன்றைய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி பாதித்திருப்பது ஓரளவு உண்மையென்றாலும், அவற்றூடாகச் சென்று அறிகிறார்கள்தானே. அறிகிற ஆர்வம் அவர்களிடையே இருக்குதாதானே. அவற்றினூடாக எமது கருத்துக்களைக் கூற முயற்சிக்கலாம்தானே.

நீங்கள் சொல்வது சரிதான். கருத்தைக் கூறுபவர் முதலில், தான் கூறியபடி வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். அதன்பின் யானையைப் பழக்கி யானையைப் பிடிப்பதுபோல இவர்களை வழிப்படுத்த வேண்டும். பாதை விலகியவர்களை நல்வழிக்கு கொண்டுவருவது கொஞ்சம் சிரமம்தான். ஆனால் ஒழுங்குபடுத்தியே ஆகவேண்டும்.

மங்கை, இப்ப பல அமைப்புகள் தனித்தனியாக இப்பணியில் உழைக்கின்றன. இவர்கள் முதலில் ஒன்றிணைய வேண்டும். பின்னர் திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டால் எல்லாம் முடியும், சரிசரி விடியநேரத்தோடு எழும்பவேண்டும், பொங்கலிட வேண்டும். வா சாப்பிடுவம் இடியப்பமும பால் சொதியும்தானே.

பால்சொதி அல்ல. மஞ்சள்மா கலந்த பால்சொதி, குடல் புண்ணுக்கும் நல்லது. தவறிக் குடலுள் சேர்ந்த நோய்க்கிருமிகள் யாவையும் ஒன்றில்கொன்றுவிடும் அல்லது அகற்றிவிடும் தன்மை கொண்டது மஞ்சள்.

பனிமுட்டம் விலகவில்லை இன்னமும். அதிகாலை சேவல் சிறகடித்து கூவியது. இந்தப் பனியுள் தூங்கினாலும் சேவல் நேரம் தவறாமல் கூவி உலகை எழுப்பிவிடுகிறதே. நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் மணி அடித்தது. டங் டங் என்ற அம்மணியின் அதிர்வலைகள் அந்த வைகறைப்பொழுதில் எங்கும் பரவிக்கலந்தது. இந்தக் கண்டாமணியின் அதிர்வலைகள் இவ்வாறு எழுவதற்கு மணி வார்ப்பில் பயன்படுத்தப்பட்ட உலோகக் கலவைதான் காரணம் என விசயம் தெரிந்தவர்கள் பேசிக்கொள்கின்றனர். இவ்வாறான கலவை கலப்பதில் கன்னாதிட்டி காளிகோவிலடி சின்னராசா ஆச்சாரியார் கைதேர்ந்தவர் என பிற ஆச்சாரியாரே கூறுவதைக் கேட்டறிந்துள்ளேன்.

வேந்தன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். அதற்கும் முன்னர் மங்கை எழுந்து தோய்ந்து, பூவைத்துப் பொட்டும் வைத்துச் சாமிப்படவிளக்கேற்றி புத்தம் புதிய மலராக அழகு தேவதையாகத்தோன்றினாள். ஒதுக்கிக்கட்டிய கூந்தலில் இருந்து நீர் சொட்டச் சொட்ட பொங்கல் அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

உடலைமுறுக்கி குலுக்கி, சூடேற்றிப் பனிக்குளிருக்கு உடலைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு எழும்பிய வேந்தன் மங்கையின் செயற்பாடுகளைக் கண்டு. இவளால் இதெல்லாம் எப்படி முடிகின்றது என்று அதிசயித்தான்.

இரவும் நான்படுத்த பின்னர்படுத்தவள் காலையில் நான் எழும்ப முன் எழும்பி தோய்ந்து சாமி விளக்கேற்றி... எப்படி எல்லாம் இவளால்... என்று

எண்ணிய போது அடுப்பிலே சுடுதண்ணீர்கொதிக்கின்றது கலந்து குளித்துவிட்டு வாருங்கள் பொங்கலிடுவோம் என்றாள்.

வீட்டின் வாசலில், முற்றத்தின் நடுவில் தோரணம் மாவிலை கட்டிமாக்கோலம் இட்டு, நிறைகுடம் வைத்து விளக்கேற்றிப் பொங்கலடுப்பில் பாளை ஏற்றிவிட்டு. செல்வனையும் அரசியையும் எழுப்பிக் குளிக்க வைத்து தயார்படுத்தினான் வேந்தன். பால் சர்க்கரை, பயறு, முந்திரிப்பருப்பு, ஏலக்காய், நெய் எல்லாம் விட்டு பொங்கல் தயாரான போது, அடுப்பிலிருந்து வடை பொரித்து முடித்திருந்தாள் மங்கை.

சூரியன் வானத்தில், செம்மஞ்சள் குழம்பை வீசியவாறு மேலெழுந்து வர ஆரம்பித்த நேரம் படையல்வைத்து, தோத்திரம் பாடி, அரசியும் செல்வனும் சங்கீதம் பயில்கின்றார்கள். தேவாரம் பாடினால் இன்னொருமுறை பாடுங்கள் என்று கேட்டு பரவசப்படத் தோன்றும். திருச்சிறும்பலம் கூறி பஞ்சுராணங்கள் ஒழுங்காகக் கூறி முடிந்ததும் வேந்தன் இளநீர் பொங்கல் படையல்களில் சிறு பகுதியைக் கொண்டு சென்று கழிப்பு கழித்து விட்டு வந்தான். அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து பொங்கல் உண்டபின்னர் வழமைபோலவே மங்கை கட்டித் தந்த பொங்கல் பொதியுடன் நண்பன் தேவசகாயம் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான் வேந்தன்.

கேற்றடியில் வேந்தனைக் கண்ட தேவசகாயமும் மேரியும் வாருங்கள் வாருங்கள் பொங்கல் வாழ்த்துக்கள் என்று கூறிக் குதூகலித்தனர். பொங்கல் வாழ்த்துக்கள் என்று கூறியவாறு கைகளை நீட்டிய வேந்தன், கைகளைக் கூப்பியவாறு வணக்கமும் வாழ்த்துக்களும் தெரிவித்த தேவசகாயத்தையும் மேரியையும் கண்டதும் ஒருகணம் திகைத்துத் தடுமாறிக்கைகளைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டான். தேவசகாயம் நகரில் பல்பொருள் வியாபாரம் செய்பவர். இன்றைய நாட்களில் தொடர்பு பாதைகள் திறந்து போக்குவரத்து இலகு வானதால் நல்ல வியாபாரம் நடக்கின்றது. நன்றாக இலாபம் அடைகின்றான். அன்புமணி பொன்வண்ணன் என இருபிள்ளைகளும் நுண்கலைகளில் சிறந்து விளங்குகின்றார்கள்.

அதற்கான வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் வழங்கி இனங்கண்டு தேர்ந்தெடுத்துப் பயிற்றுவிப்பதில் திருமறைக் கலாமன்றம் பெரும் பங்காற்றி வருகின்றது. தனது வருமானத்தின் ஒருபகுதியை திருமறைக் கலாமன்றச் செயற்பாடுகளுக்காக ஒதுக்கி வழங்கியும் வருபவர் தேவசகாயம்.

கலை கலாசாரங்களைப் பேணுவதிலும் வளர்ப்பதிலும்சரி, நாம் சந்தித்த கொடுமைகளையும் கொடுரங்களையும் துணிவடன் வெளிநாட்டவர்களுக்கு

எடுத்து விளக்குவதிலும்சரி, இந்த அமைப்புகள் பெரும்பங்காற்றுகின்றன.

வெளிநாடுகளிலிருந்து விபரங்களையறிய வருகின்றவர்கள் தூதர்க்கு முவினர்கள் மன்னர் ஆயர் இராயப்புவைத் தேடியே சென்று அறிகின்றனர். அந்த அளவிற்கு அவர்கள் துணிவாகவும் திட்டமிட்டும் தீர்க்கமான முடிவெடுத்தும் செயற்படுகின்றனர்.

நுண்கலைகள் ஒவ்வொரு மனிதனையும் எவ்வாறு வசப்படுத்துகின்றது என்பதையும் அவர்கள் கண்டு அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். வளர்த்து வருகிறார்கள். நல்ல ஆரோக்கியமான சமூகமொன்று வளர்க்கப்பட்டும் வருகின்றது.

தேநீர் அருந்தி அளவளாவி அன்பு பரிமாறி விட்டுத் தங்கள் வீட்டு முருங்கையில் காப்பத்தென்று மேரி தந்த முருங்கைக் காய்களுடன் வீட்டை வந்து சேர்ந்தான் வேந்தன். இவனது ஒவ்வொரு அசையையும் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்த மங்கை என்ன முகம் வாட்டமாயிருக்கிறது என்று கேட்டாள்.

என்னதான் நாங்கள் மாற்றமுயன்றாலும் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததால் ஏற்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள் எம்மைவிட்டுப் போகவில்லை மங்கை. வணக்கமும் வாழ்த்தும் தெரிவிக்கும் வேளைகளில் கைகூப்பி வணங்குவது என்று கலாசார மன்ற மாதாந்த அமர்வில் தீர்மானித்திருந்தோம்.

தேவசகாயமும், மேரியும் கைகூப்பியவாறு பொங்கல் வாழ்த்துக்கூற நான் பழக்க தோசத்தால் கைகுலுக்கக் கை நீட்டிவிட்டேன். பின்னர் ஒருவாறு சுதாகரித்துக்கொண்டுவிட்டேன். வணக்கமும் கூறி வாழ்த்தும் தெரிவித்துச் சமாளித்துவிட்டேன். இவ்வாறு எம்மைப்போல சிந்தித்துச் செயலாற்றுவார்களே தடுமாறும்போது மற்றவர்களை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்த முடியும் என்பதுதான் மன உளைவாயிருக்கின்றது.

அடிமைப்பட்டிருந்த போதிலும், விசுவாசமாக வாழ்ந்தவர்கள் உடனடியாக அந்தப் பழக்கங்களிலிருந்துவிடுபட முடியாதுதான். முயன்றால் எல்லாம் முடியும். இன்றைய பொங்கல் எங்கும் புதுப் பொங்கலாக மலரும், மாற்றும் தரும் பொங்கலாகவும் வளரும். அரசியும் செல்வனும் அம்மம்மாவிடம் சென்று ஆசீர்வாதம் பெறச்செல்லத் தயாராகின்றார்கள். வாருங்கள் போய்வருவோம்.

அம்பலவாணர் கட்டமைப்பு

சிற்றூர்தியில் ஏறிய அம்பலவாணர், தம்பி என்னை ஒருக்கா அரசடிச்சந்தியில் இறக்கிவிடும் என்று கூறினார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நாவற்குழி தச்சன்தோப்பு, தனங்கிளப்புடாக சாவகச்சேரி செல்லும் சிற்றூர்தி அது.

அரசடிச்சந்தியா? அது எங்கை ஐயா இருக்கு.....

தச்சன்தோப்பு தபாற்கந்தோர், பிரதேசசபை கடந்ததும் வாற முதல் சந்தி தம்பி.

ஐயா, அது மருதடிச்சந்தி ஐயா, அரசடிச்சந்தியென ஒரு இடம் இந்த வழிப்பயணத்தில் இல்லை ஐயா,

சிற்றூர்தியில் நிறைந்திருந்தவர்களுக்கும் இவர் குறிப்பிடும் இடம் தெரியவில்லை.

A9 நெடுஞ்சாலையிலிருந்து. நாவற்குழியில் பிரிந்து மன்னார் செல்லும் A32 பாதையில், நாவற்குழி சந்தியிலிருந்து 3km தூரப் பயணத்தில் தான் இறங்கவேண்டிய இடம் இருப்பது அவருக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கின்றது. ஆனால் நடத்துநருக்கு எவ்வாறு புரிய வைப்பதென்று தெரியாமல் குழம்பிக் கொண்டிருந்தபோது

ஐயா, நீங்கள் வேலன்பராய்க்கா செல்ல வேண்டும் நானும் அங்குதான் செல்கின்றேன். அமைதியாயிருங்கள் என்று முதியவர் ஒருவர் கூறவே

ஆமாம், ஆமாம் என ஆர்வத்துடன் திரும்பிப்பார்த்துக் கூறினார்.

வேலன்பராயில் யாரைச் சந்திக்கப் போகின்றீர்கள்.

அப்படி அல்ல. அங்கு எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் இருப்பார்கள் என நான் நம்பவில்லை. 35 வருடங்களுக்கு முன்னர் நாங்கள் ஊரை விட்டுட்டுப் போய் விட்டோம். 2000ம் ஆண்டு அங்கு நடந்த செல் வீச்சுக்குப் பயந்து ஏனையவர்களும் இடம் பெயர்ந்து விட்டதாக அறிந்தேன். என்னுடைய

காணி ஒன்று அங்கே உள்ளது. அதைப்பார்த்து வரலாம் என்று தான்...

இவர்களது பேச்சுத் தொடர்வதைக் கண்ட இளைஞன் ஒருவன் எழுந்து, “ஐயா இங்கே வந்து இவருகில் இருந்து பேசுங்கள்” என தனது இருக்கையைவிட்டு எழுந்தான்.

நல்லது தம்பி, நன்றி, நீர் எங்கை தம்பி படித்தனீர்?

நான் கைதடி நாவற்குழி தெற்கு அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் படித்தனான். இப்ப யாழ்ப்பாணத்தில் தொழிற்கூடம் ஒன்றை நடத்தி வருகின்றேன்.

உங்களைப்போன்ற மாணவர்களால்தான் பாடசாலைக்குப் பெருமை வந்து சேர்கிறது. மூத்தவர்களை மதிக்கும் இயல்பும், பண்பும் உங்கள் பாடசாலை நன்றாக உங்களுக்குப் பயிற்றுவித்திருக்கிறது.

ஐயா, நானும் தற்போது வேலன்பராயில்தான் வசிக்கின்றேன் ஒரு போதும் உங்களை நான் காணவில்லை. அங்கு உறவுகள் யாராவது இருக்கிறார்களா?

இல்லை, நாங்கள் பிறந்த இந்த மண்ணைப் பிரிந்து போய் 35 வருடங்களாகின்றது. இப்ப கனடாவில் வசிக்கிறம். ஆரம்ப நாட்களில், அங்கு வசதியாக வாழலாம் என்றுதான் எண்ணினான். தொழில் செய்யும் வரை வசதியாகத்தான் இருந்தம். ஓய்வு காலத்தில் மிகவும் சிரமம், தனிமை, வெறுமை, ஒதுக்கப்படுகிறோம். ஓரம் கட்டப்படுகின்றோம் என்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றது. பிள்ளைகள் நல்லாய்த்தான் பராமரிக்கிறார்கள் உணர்வுகளை எண்ணங்களைப் பங்கிடவும் புரிந்து கொள்ளவும்தான் யாரும் இல்லை. ஒருவர் இருவர் சந்தித்தாலும் சந்தேகத்துடன்தான் பழக வேண்டியிருக்கு. அதனாலை ஊரிலை உள்ள சுத்தமான காற்று, அன்பான மனிதர்கள், சத்தான உணவு, சுதந்திரமான வாழ்க்கை எல்லாம், அடிக்கடி மனதில் எழுந்து அரிக்கும். அதனால்தான் பிள்ளைகள் எனது பயண ஒழுங்குகளை எல்லாம் செய்து தந்து அனுப்பினவை.

இங்கை உறவுகள் யாருமில்லை என்றால் எங்கு தங்கப்போகிறீர்கள்?

யாழ்ப்பாணத்திலை ஒரு ஹோட்டலில் தங்கியுள்ளேன். காணியைப் பார்த்துக் கொண்டு இன்றைக்கே யாழ்ப்பாணம் போய்விடுவேன்.

தம்பி, மருதடிச்சந்தியிலை நிற்பாட்டும் நாங்கள் இறங்க வேண்டும்.

விலத்திக் கொண்டு முன்னுக்கு வாருங்கோ ஐயா இறக்கிவிடுறன்

என்று கூறி இறக்கி விட்டுட்டு செல்கிறான் நடத்துனன்.

தம்பி நியொருவன்தான் முன்னுக்கு வாங்கோ என்று கூறுகிறாய் மற்ற நடத்துனர்கள் எல்லாம் பின்னுக்குபோ, பின்னுக்குப்போ என்று கூறுகிறார்கள். ஏன் உள்ளே போங்கோ என்று கூறலாம்தானே என்று கூறியவாறு. இறங்கிச் செல்கின்றனர் இருவரும்.

ஐயா நான் தர்மலிங்கம் 90 ஆண்டு வரை மயிலிட்டியில் சிறப்பாக வாழ்ந்து வந்தனான். யுத்தம் காரணமாய் இடம்பெயர்ந்து இந்த ஊருக்கு வந்தம். ஊரிலை அப்ப கொஞ்ச மக்கள்தான் இருந்தவை. அனேகர் இங்கிருந்து இடம் பெயர்ந்துவிட்டனர். வந்த எங்களது பிள்ளைகளும் இங்கே இருந்த பிள்ளைகளும் படிப்பில்லாமல் திரியவே அவர்களை ஒன்றிணைத்துப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தம். இந்தப் பகுதியிலை போராளிகளின் பெரிய முகாம் ஒன்றிருந்தது. செழியன் என்பவர் பொறுப்பாக இருந்தார். அவர் இந்தப் பிள்ளைகளின் கல்வி, சமூகமேம்பாடு, நல்லொழுக்கம் போன்றவற்றில் அதிக அக்கறை எடுத்தார். அவரது காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வாசிகசாலை. நூலகம், தொழிற்பயிற்சிக் கூடம் என்பன நிறுவுவதற்குக் காணி இல்லாமல் இருந்தது. அப்போதுதான் கனடாவுக்குப் போய்விட்ட ஒருவரின் காணி இருக்கென்று கூறி அதற்குள் அமைத்துச் செயல்பட்டோம். கிட்டத்தட்ட 30 பரப்புக்காணி காடு மண்டிக்கிடந்தது. துப்பரவு பண்ணிப் பண்ணி நாம் மெல்லமெல்ல வளர்ந்து சிறுவர் பூங்கா, வாசிகசாலை பாற்பண்ணை, கோழிப்பண்ணை என விரிவடைந்து ஏறக்குறைய அவருடைய காணி முழுவதையும் பயன்படுத்தி வருகிறோம். அது சிலவேளைகளில் உங்கள் நிலமாகவும் இருக்கலாம். வந்து பார்த்தால் தெரிந்து விடும். அதற்கு முன்னர் எங்கடைவீட்டை போவம் ஆறுதலெடுத்துவிட்டுப் பின்னர் காணியைப் பார்ப்பம்.

பார்வதி இங்கே வாரும், இரண்டு பேருக்கும் குடிப்பதற்கு ஏதாவது தாரும்.

யார்பா வந்திருக்கிறது என எட்டிப்பார்த்த பார்வதி, ஐயா மோர் கொண்டு வரவா? என்று கேட்டார்.

இந்த வெயிலுக்கு நன்றாயிருக்கும் தாருங்கள் என வாங்கிக் குடித்தார். மோர் என்றால் இதுதான் மோர்! உப்பு, புளி, காரம் எல்லாம். ஒன்றையொன்று முந்தப் பார்த்து சமனான அளவில் சுவையாகவும் இருக்கு தென்பாகவும் இருக்கு. நாங்களும் மோர் என்று ஒரு பாணம் பைக்கட்டில் வரும் அதைத்தான் குடிப்பது.

இன்னும் கொஞ்சம் தரவா ஐயா?

ஐயையோ இதுவே அதிகம், நன்றாயிருந்ததால் முழுவதையும் குடித்துவிட்டேன். சரி சரி காணியை ஒருக்காப் பார்த்துவரலாமா? நீங்களும் உடன் வருவீர்களா?

ஓமோம், பார்ப்பம், அதற்கு முன்னர் மதிய உணவெடுப்பம்.

இல்லை இல்லை உங்களுக்குச் சிரமம் வேண்டாம். நான் பழங்களும் பிஸ்கற்றுகளும் வைத்திருக்கிறேன்.

அவை இருக்கட்டும், மதிய நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்தவரைச் சாப்பிடப் பண்ணாமல் அனுப்பமுடியாது.

செழியன் எங்களுக்கு எல்லாவகையிலும் உதவினவர் என்றெல்லோ கூறினான். இந்தப்பகுதிக் கிணற்று நீர் உவராக மாறிவருவதை அறிந்து. மக்கள் குடிதண்ணீருக்காக தூரம் செல்ல வேண்டியிருந்ததைக் கண்டு. இப்பகுதிக் குளங்கள் அனைத்தையும் மக்களையும் ஈடுபடுத்தி தூர் எடுத்து ஆழமாக்கி மழை நீர் முழுவதையும் அதிலே சேமித்தார். தற்காலிக தண்ணீர் தொட்டிகள் அமைத்துக் குடிநீர் வழங்கினார். ஆனால் நீண்டகாலத் தேவைக்காக மழை பெய்ய வைக்கவும் உபாயம் கண்டார். மரங்கள் நாட்டி வளர்க்கும் செயற்பாடு வேகமாக நடந்தது. இந்தப்பகுதி உவர் மண்ணில் செழித்து வளரக்கூடிய வரட்சியைத் தாக்குப்பிடிக்கக் கூடிய மருத மரங்களை வீதி ஓரங்களிலும் வெறும் காணிகளிலும் நாட்டி வளர்க்கத் தூண்டினார்.

ஓமோம் நானும் பார்த்தேன். தெரு ஓரம் எல்லாம் மருதமரங்கள் செழித்து வளர்ந்திருக்கு.

அவ்வாறான மரநடுகைச் செயற்பாடு ஒன்றின்போதுதான் தூரத்திலிருந்து குறிபார்த்துச்சுடும் சுடுகலனால் அவரைக் கொன்று விட்டார்கள். வெகுண்டெழுந்த மக்கள் தாமாகவே மேலும் மேலும் மரம் நாட்டி வளர்த்து வருகின்றனர். இந்த வீதிக்குச் செழியன் வீதி எனப் பெயர் சூட்டினார்கள். சந்தியில் மருதமரம் நாட்டி மருதடிச் சந்தி என்று பெயரும் இட்டு அழைத்தார்கள். நீங்கள் அதிககாலம் இங்கு இல்லாததால் உங்களுக்கு இவை ஒன்றும் தெரிந்திருக்காது.

விபரங்களை அறிந்து கொண்ட அம்பலவாணர், தான் அடையாளம் வைத்திருந்த எல்லைகளையும் அயலவர்கள் தந்த விபரங்களுடனும், தனது காணியுள்தான் சமூக மன்றுகள் பண்ணைகள் அமைந்திருப்பதை அறிந்து கொண்டார். ஒருபக்கம் ஏமாற்றமும் மறுபுறம் சந்தோசமும் அடைந்தார்.

காணிச் சொந்தக்காரன் வந்து நிற்பதறிந்து. சனசமூகநிலையைத் தலைவர். தொழிற்பேட்டைப் பொறுப்பாளர் பண்ணை மேற்பார்வையாளரும் ஊர்மக்களும் குவிந்தனர்.

ஐயா உங்கள் காணியுள் உங்கள் அனுமதியின்றிப் பிரவேசித்தது மிகப் பெரிய குற்றம், ஆனால் யாரை எப்படித் தொடர்புகொள்வது என்று தெரியாமலிருந்தது. எமது செயற்பாடுகளுக்கு ஏற்ற இடமாகவும் இருந்தது. ஆதலால் எல்லாவற்றையும் இதனுள் நிறுவிவிட்டோம். இப்ப என்ன செய்யலாம்?

நானும் அதுதான் யோசிக்கின்றேன். என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

ஐயா இதற்கான விலையை நாங்கள் தருவதற்குச் சம்மதமாயிருக்கிறோம். நீங்கள் அதற்கு இணங்கினால் நீங்கள் கூறும் விலையைத் தருகிறோம் என்றார் சனசமூக நிலையத் தலைவர்.

எவ்வளவு தருவீர்கள் இங்கு ஒரு பரப்புக் காணி 10 இலட்சம் பெறுமா இந்த பகுதியில்?

பத்தல்ல, இருபது கேட்டாலும் நாங்கள் தரக்கடமைப் பட்டுள்ளோம் ஐயா, ஆனால் அந்தளவு போகாது.

சரி, ஒரு பேச்சுக்கு பத்துஇலட்சம் என்று வைத்தாலும்கூட ஒரு மூன்று அல்லது மூன்றரைக் கோடிதான் வரும் இந்த மூன்று அல்லது மூன்றரை ஏன் ஐந்து கோடி ரூபா இருந்தாலும், இவ்வாறான ஒரு கட்டமைப்பை இக்கிராமத்தில் இனிக் கட்டி எழுப்பமுடியாது. ஊருக்கு மத்தியிலே இருக்கும் ஊரணி (நீர்ச்சுணை) போல இக்கிராம மக்கள் அனைவரையும் வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் கட்டமைப்புக்கு எனது குடும்பம் இந்தக் காணியை அன்பளிக்கின்றது என வைத்துக் கொள்வோமா?

ஐயா, ஐயா என எல்லோரும் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் பேச மொழியின்றித் தடுமாறினர்.

அப்போது முன் வந்த தர்மலிங்கம், ஐயாவின் விருப்பப்படி அவர் காணியை எமக்கு இலவசமாகத் தரட்டும் ஆனால் நாங்கள் இந்தக் கட்டமைப்புக்கு அம்பலவாணர் கட்டமைப்பு எனப் பெயரிடுவோம். சரியா.

சரி சரி அதுதான் சரி என மக்கள் குதாகலித்தனர்.

அம்பலவாணர் காணியைச் சட்டப்படி வழங்குவதற்கான நடவடிக்கை களில் ஈடுபடத்தொடங்கினார்.

நேர்பட நில்

வேலைத்தளத்திலிருந்து வந்து குளித்து உடைமாற்றிக் கொண்டு இறை வணக்கம் செலுத்திவிட்டு வந்து இரவு உணவுக்காகச் சாப்பாட்டு மேசையில் இருந்த தமிழரசன் ஒருகணம் தடுமாறிவிட்டான்.

எழிலி இங்கே வாருமப்பா, அண்மையில் என்ன சினிமா பார்த்தனர்?

களைத்து வந்தனீங்கள் சூடாற முன்னர் சாப்பிடுவதைவிட்டு எந்த சினிமா பார்த்தது பற்றிய விசாரணைகள் எதற்கு? சாப்பிடுங்கள்.

உம், இல்லை எழிலி ஒரு காரணமாய்த்தான். முருங்கையிலை வறுவல், முருக்கங்காயும் கத்திரிக்காயும் போட்டு குழம்பு, முருங்கையிலைச் சொதி என ஒரே முருங்கைக் கறிகளாக இருக்கின்றதே, அதுதான் கேட்டனான்.

மரக்கறி ஒன்றும் இல்லாமல் போய்விட்டது. நீங்கள் பசளைப் பையில் மண் நிரப்பி வளர்க்கிற கத்திரியில் நல்ல பிஞ்சுக்கத்தரிக்காய் மொழுமொழுவென அழகாய்க் காய்த்திருந்தது. முருங்கை மரத்தைப் பார்த்தேன். பருவத்துக்காய் ஒன்றிருந்தது. கொக்கையால் கொப்பை பிடித்து இழுத்துக் காயைப் புடுங்கலாம் என இழுக்க கொப்பு முறிந்து விட்டது. செழித்த நல்ல இலை கருகருவென பச்சைப்பச்சேலென இருந்தது. அதுதான், முருங்கையிலையில் நிறைய இரும்புச்சத்தும், மக்னீசியமும் நிறைந்திருக்கின்றது. முருங்கைக்காயில் அயடின் இருக்கு என எண்ணித்தான் சமைத்துள்ளேன் சீக்கிரம் சாப்பிடுங்கள்.

மனையியலைப் பாடமாகக் கற்ற மனைவி எனக்கு அமைந்தது நல்லதாய்ப் போய்ச்சு, ஆனாலும் எல்லாவற்றுக்கும் நீ கொடுக்கிற விளக்கங்கள்தான் தாங்கமுடியவில்லை.

விளங்கவில்லையோ அல்லது விருப்பமில்லையோ?

சரி, சரிகதையை விடு, நான் சாப்பிடுகிறன். பிள்ளைகள் சாப்பிட்டு விட்டார்களா? கடிதங்கள், செய்திகள், தகவல்கள் ஏதாவது....

காலையிலேயே வேலைக்கென்று போய் இரவு 8, 9 மணிக்கு வந்தால் பிள்ளைகள் விழித்திருப்பார்களா? அவர்கள் இப்பதான் படுத்தவர்கள். அதிலும் எழிலன் அப்பாவுடன்தான் படுப்பன் என அடம்பிடித்துவிட்டு படுத்தான். தென்மராட்சி இலக்கியப்பேரவையிலிருந்து ஒரு அழைப்பு வந்திருக்கு, திருவாசக மணிவிழாவாம், வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 3 மணிக்காம்.

வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை, மாலை 3 மணிக்கோ? அன்றுதானே சிறுகதைத் தொகுப்புநூல் வெளியீடு சாவகச்சேரி பிரதேச அலுவலகத்திலை நடக்க இருக்கு. என்ன செய்ய?

சரி, சரி இன்னமும் நாட்கள் இருக்குத்தானே. அது பற்றிப் பிறகு யோசிக்கலாம், வேலை செய்த இடத்திலை காசு தந்தவர்களோ? தபாற்கந்தோரில் எடுத்த கடனுக்கான தவணைப்பணம் நாளை கட்டவல்லோ வேணும்,

அது இருபதாம் திகதியெல்லோ கட்டுறது. ஏன் அவசரப்படுறாய். பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு கோவிலுக்கு ஒரு தடவை போய்வரலாம் என்றிருக்கிறன்.

கோவிலுக்குப் போகத்தான் வேணும், அப்பதான் எங்கடை சமய அனுட்டானங்கள், கிரியைகள், வழிபாட்டு ஒழுங்குகள் பற்றிப் பிள்ளைகள் அறிந்து கொள்ள முடியும். எங்கடை சமயக் கிரியைகள் சொல்லிக் கொடுத்தல்ல. பார்த்துப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

ஆனால் கடன் தவணைப் பணம் ஒழுங்காய்க் கட்ட வேண்டும் அல்லவோ? இருபதாம் திகதி நாளைக் கெல்லோ.

என்ன. அதுக்கிடையில் திகதி இருபதாயிற்றா? நாம் நினைப்பது ஒன்றும் நடக்குதேயில்லை. என்ன செய்ய...

கடன்படாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். எம்மைப்போல நடுத்தர வர்க்கத்தவர்கள் உள்ளதைக் கொண்டு வாழப்பழகவேண்டும் சரிவிடுங்கோ, கோவில் இருக்கும்தானே அடுத்த கிழமையும் போகலாம். வாங்கிய கடனை ஒழுங்காகக் கட்டவேண்டும்.

ஓமோம் சரி, சரி நீயும் சாப்பிட்டு விட்டு வந்து படு என்று கூறியபடி தமிழரசன் தனது நாட்குறிப்பு நாட்கணக்குகள் எழுதி வைத்துவிட்டு,

நேர்கோடுகள் வளைவதில்லை என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை எடுத்து வாசிக்க ஆரம்பித்தான். நாவற்குழி மகாவித்தியாலய உயர்தர வகுப்பு மாணவி சோபனா ஜெயச்சந்திரனின் சிறுகதைத் தொகுதி அது.

புத்தகம் வாசிக்க ஆரம்பித்தால் எல்லாமே உங்களுக்கு மறந்து விடும், இந்தப்பாலைச் சுடச்சுடக் குடித்து விட்டுப்படியுங்கள். எனக்குக் குசினியில் கொஞ்சம் வேலை இருக்கு என்று கூறிப் பால் நிரம்பிய குவளையை வைத்துவிட்டுச் சென்றாள் எழிலி.

எழிலியின் அழகைக்கண்டோ, பொருளாதார வளம் கருதியோ தமிழரசன் இவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. இவளுடன் இன்னமும் 3 பெண்கள் உள்ள குடும்பத்து 2ஆவது பெண்தான் இவள். நாவற்குழி மகாவித்தியாலத்தில் தமிழரசன் படைத்த சாதனைகள் கண்டு முதலில் ஒருவகை ஈர்ப்பு ஏற்பட்டு பின்னர் காதலாக மாறி, இவளையே திருமணம் செய்ய வேண்டும் என விடாப்பிடியாக நின்று கட்டிக் கொண்டாள். தமிழரசனின் இலட்சியப் போக்கும். பெண்களை மதிக்கும் பண்பும் சீதனம் வேண்டுமெதில்லை என்ற கோட்பாடும், மூத்தவள் துளிரி திருமணத்துக்குத் தயாராக இருந்த போதும், இவளின் திருமணம் நடந்தது. பெற்றார் தங்கள் பொருளாதார நிலைகேற்ப சீதனம் வழங்கமுன்வந்தபோதிலும், தமிழரசன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மனையியல் படித்த எழிலியின் திட்டமிட்ட வாழ்க்கை முறையால் வாழ்க்கை சீராகப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. உயர் பட்டப்படிப்புக் கற்றுக்கொண்டாலும் தமிழரசன் அரச தொழிலைத் தேர்ந்தெடுக்காமல் தனது ஆச்சார்யத் தொழிலையே விருப்புடன் செய்து வருகிறான். அரச தொழில் செக்கு மாட்டு வாழ்க்கை எனக்கூறும் இவன் ஆற்றல்களை வெளிக்கொணரக்கூடிய நுண்கலைத் தொழில்தான் மனதுக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது என்று அடிக்கடி கூறினாலும் எழிலிக்கு உடன்பாடில்லை. ஓய்வூதியம் கிடைக்கும் அரச தொழிலில் இவளுக்கு அதிக ஈர்ப்பு உண்டு. தேர்ந்து முடிவெடுக்கும் தமிழரசன் மாறவேயில்லை. மாற்றவும் முடியாது.

ஓய்வு நாட்களில், வீட்டு வேலைகள் முழுவதையும் இவனே செய்வான், விறகு கொடுத்துவான், பங்கீட்டுக் கடைக்குச் சென்று பொருட்கள் வாங்கி வருவான். தனது உடுப்புகளுடன் எழிலியின், குழந்தைகளின் உடுப்புக் களையும் சேர்த்தே கழுவுவான், வீடுவளவு துப்புரவாக்குவான். அயலவர்களும் தெரு வம்பளக்கும் பெண்களும் இவனைப் “பசு” என்றே கேலி செய்வார்கள். எழிலிக்கு இது பெரிய மனக்குறை, இவன் பசு அல்ல, ஜல்லிக்கட்டுக் காளை என நிறுவவேண்டும் என தீர்மானித்திருந்தாள்.

அன்றொரு நாள் பெளர்ணமி தினம், வேல்பராய் கண்ணகை அம்மன் கோவில் விசாகப் பொங்கலுடன், மாலை உற்சவத் திருவிழாவுக்கு

பிள்ளைகளையும் எழிலியையும் கூட்டிச் சென்றான். மிகவும் மகிழ்ந்து கொண்டாடிய பிள்ளைகளுடன் திரும்பிவரும் வேளை, வம்பு பண்ணு வதற்கென்றே கோவில் வந்த இளைஞர் கூட்டம் அட்டகாசமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. அவர்களில் ஒருவன் எழிலியின் தாவணியைப் பிடித்து இழுத்துவிட்டான். படுகோபமடைந்த எழிலி தனது மனதிலிருந்த ஆதங்கத்தையும் சேர்த்து ஊராரின் நையாண்டியையும் நீக்கும் வகையாக இதைக் கையாண்டாள்.

இங்கே பாருங்கள், இவன் எனது தாவணியை இழுத்து இடுப்பைத் தொட்டிட்டான் என்றாள்.

யார், எவ்வன்?

நீலக்கட்டம் போட்ட சாரம் கட்டியிருப்பவன்தான், என்றதும் பாய்ந்து சென்று அவனை இழுத்துப்போட்டு அடித்துத்துவம்சம் செய்யவே ஏனைய இருவரும் கண்மண் தெரியாமல் ஓடிவிட்டனர். அவனை இழுத்து வந்து எழிலியின் காலில் பணிந்து மன்னிப்புக் கேட்க வைத்தான். கூடி நின்று சனங்கள் ஆச்சரியப்பட்டனர். எழிலிக்கோ வியப்புடன் கூடிய மகிழ்ச்சி, இனி இவனைப் “பசு” என்று கூறமுடியாதல்லவா, காளையாகித் தெரிகிறார் என மகிழ்ந்தாள்.

விசாகப் பொங்கல் முடிய, வழமையாக வருகின்ற இயற்கை மழை அன்றும் பெய்யவே பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பான இடத்துக்கு கூட்டிச் சென்றனர். தமிழரசன் நன்றாகவே நனைந்து விட்டான். சுற்றிவர ஆட்கள் நிற்பதையும் பொருட்படுத்தாமல், தனது தாவணியை எடுத்து அவனது தலையைத் துவட்டிவிட்டாள். நீங்கள் நனைந்தால் உங்களுக்கு ஈசினோ பிலியா மூக்கடைத்து சளி பிடித்துவிடும் விரைவாக வாருங்கள் தலைக்கு வேர்க்கொம்புத் தூள் போட்டுத் தேய்த்து விட வேண்டும் என விரைவாகக் கூட்டிச் சென்றாள்.

மனையியல் படித்த மனைவி கிடைத்தால் அதிர்ஷ்டம்தான். எனக்கு அந்த அதிர்ஷ்டம் அடித்திருக்கு என்று ஆதரவுடன் அணைத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

சற்றுமுன்னர் வம்பு பண்ணியவர்களைப் பந்தாடியவேளை முரடாக இருந்த கைகளா இவ்வளவு மென்மையாக இருக்கின்றன என எண்ணி வியந்தபடி உடன் சென்றாள்.

கீழ்வானம் வெளுக்கின்றது

வேலன்பராய் காதவாய்க்கால் ஆதிவீரபத்தீஸ்வரர் கோவில் காண்டாமணி அடித்து ஓய்ந்தது. அதிகாலை நேரம் சரியாக 4 மணியாயிருக்கும். மணிஓசை அடங்கியதே தவிர அதிர்வலைகள் இன்னமும் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன. விஸ்வ குல மக்கள் நிர்வகிக்கின்ற கோவிலின் ஒவ்வொரு செயற்பாடும் மிகவும் நேர்த்தியாகவும் ஆகம விதிகளுக்குட்பட்டும் நடந்து வருகின்றது. மணியின் அதிர்வலைகள் இவ்வாறு ரீங்கார மிடுவதற்கு, மணி செய்த உலோகக் கலவைதான் காரணமென விடயம் தெரிந்தவர்கள் பேசி மெச்சிக் கொள்வர். நாகத்தையும், செப்பையும், பித்தளையாகக் கலக்கும் சேர்வையிலுள்ள சிறப்பு விகிதம்தான் இவ்வதிர்வலை களுக்குக் காரணமாய் அமைந்து ஒவ்வொரு மயிர்க்காலுக்குள்ளும் புருந்து நின்று புத்துணர்ச்சி அளித்து மன அமைதியை ஏற்படுத்துகின்றது. வாட்டியெடுத்த கத்திரி வெயில் ஓய்ந்து வசந்த காலம் ஆரம்பித்து விட்டது.

வாசல் அருகில் நிற்கின்ற வேம்பு புத்துக்குலுங்குகின்றது. மருத்துவச் செறிவுள்ள வாசம் உடலைப் பரவசப்படுத்துகின்றது. அடிவளவில் நிற்கும் இலுப்பை மரத்தின் பூவின் வாசம் மூக்கை இனிமையாக்குகின்றது. சோலைக்குள்ளே குயிலிருந்து கூவி மகிழ்கின்றது. எதிர்க்குயிலும் கூவுகின்றது. கீழ்வானம் வெளுத்துக்கிடக்கின்றது. பறவைகள் இன்னிசை எழுப்பியபடி இரைதேடிப் பறக்கின்றன. வேந்தன் நித்திரை விட்டெழுந்து விட்டான். காலை நேரத்தில் பிரமோற்சவ நேரத்தில் எழுந்தால் நாள்முழுவதும் சுறுசுறுப்பாகவும் தெம்பாகவும் இருக்கமுடியும் என நன்குணர்ந்து வைத்திருக்கின்றான். அருகில் படுத்திருக்கும் இளவேனிலைப் பார்த்தான். இன்னமும் நித்திரை கொள்கிறான். அமைதியாக எழுந்து காலைக் கடன்கள் முடிக்கப்போகும் இவனது மனதில் ஒரு நெருடல், நேற்றைய மாலையில் இருந்து வளர்ந்து வருகின்றது.

ஒருபோதும், இவ்வாறு அமைதியாக இருப்பவள் அல்லள் இளவேனில். நேற்றைய தினம், அம்மா பண்ணை ஊழியர்களுக்குக் கைவிசேடம் வழங்கி மீண்டு வந்ததிலிருந்து இவளில் மாற்றம் தெரிகின்றது. சிலவேளைகளில்

தனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால் அமைதியாக இருப்பது இவளின் இயல்பாயினும் இவ்வளவு நேரம் நீடிப்பதில்லை. அடுத்த கணமே கலகலவெனச் சிரித்து மகிழ்வாள். முடிந்த அளவுக்கு வேந்தன் இவளைச் சந்தோசமாகவே வைத்திருக்கின்றான். ஏன் இப்படி இருக்கிறாள் என எண்ணியவாறு காலைக் கடன்கள் முடித்துக் குளித்து யோகா பயிற்சிகள் செய்து முடித்து வரவும் இளவேனில் எழும்பவேயில்லை. மெல்ல எழுப்பிக் கைத்தாங்கலாகத் தூக்கி உருள் கதிரையில் இருத்திப் பற்பசை, சவர்க்காரம், துவாய் எடுத்துக் கொண்டு குளியலறை போனான். குழாயிலிருந்து தண்ணீர் பூப்போலச் சீறியடித்து வரவும் கைதட்டி மகிழும் குழந்தையாகிவிடும் இவளுக்கு இன்று என்ன வந்தது? ஏன் அமைதியாக இருக்கின்றாள் என்றுஎண்ணியவாறு அவளுக்கான பணிவிடைகள் அனைத்தும் செய்து, கடவுளை வணங்க வைத்து மீண்டும் அவளுடைய அறைக்குள் கூட்டிவந்து விட்டான். ஒருவருக்கு இருவரென வீட்டுவேலைகள் செய்ய உதவி ஆட்கள் இருந்தாலும் இவளுக்கான பணிகளை இவனே விரும்பிச் செய்வது வழமை. இளவேனிலுக்கும் அதுதான் விருப்பும். மகிழ்வும்.

காலைச் சாப்பாடு எல்லாம் ஆனதும் இவளருகில் வந்து இருந்து மெல்ல இவளது கால்களுக்கு கைதடி சித்த வைத்திய சாலையில் எடுத்து வைத்திருக்கும் எண்ணெயைப் பூசி தயாராயிருந்த ஓத்தட பொட்டலத்தால் ஒற்றிக் கொண்டு மனக்குழப்பமாக இருக்கிறீர் என்ன பிரச்சினை? கதைத்தால்தான் தீரும் சொல்லும் என்று கேட்டான்.

நீங்கள் என்மீது அளவற்ற பாசமும் அன்பும் வைத்திருக்கிறீர்கள். சுயமாக எழுந்து நடமாடமுடியாத எனக்கு எவ்விதக்கூறையும் வைக்கவில்லை. நான் ஒரு விசேட தேவையுள்ளவள் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஒரு போதும் வர, வளர விடாமல் பராமரித்து வருகிறீர்கள். ஆனால் எனக்கு நீங்கள் உண்மையானவரா என்று சந்தேகம் வந்துள்ளது.

ஏன்? என்ன விடயம்? இவ்வளவு நாளும் இல்லாமல் உங்களைக் கேட்கவும் அருகதை இல்லை. சந்தேகப்படவும் முடியாது. அவ்வளவு சிறப்பாக என்னைப் பராமரிக்கிறீர்கள். ஆனாலும் எனக்கொரு உண்மை தெரியவேண்டும்.

கேள்மமா? என்ன அறிய வேண்டும்? கேள் சொல்கிறேன்.

மனம் வருந்தமாட்டீர்கள் தானே.

இல்லை. பராவாயில்லை கேளும்

நிர்மலன் இறந்துவிட்டான் என நீங்கள் என்னிடம் கூறியது உண்மையா?

நெற்றிப்பொட்டில் ஓங்கி அடித்தது போல ஒருவித மயக்க நிலைக்கு வந்துவிட்டான் வேந்தன். ஏன் இருந்தாப்போல இப்படிக்கேட்கிறான்? என்ன நடந்தது எனப்பலவாறு யோசித்தாலும் விடைகாண முடியாத கேள்வியாகவே இருந்தது. ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்டு உண்மைதான் அதற்கு இப்ப என்ன?

உண்மையில் இறந்து விட்டானா? அல்லது அப்பா அப்படிக்கூறும்படி உங்களிடம் கூற நீங்கள் கூறினீர்களா?

இங்கை பாடும் இளவேனில், மாமாவை அப்படி, மட்டமான எண்ணங்கொண்ட ஆளாக எண்ண வேண்டாம். அவர் ஒரு போதும் பொய் பேசமாட்டார். அப்படியிருக்க என்னைப் பொய்கூறப்பணிப்பாரா? சும்மா கேள்விகள் கேட்காமல் விடயத்தைக் கதையும் நான் அறிந்த வரையில் தெளிவு உண்டாக்குவேன்.

நேற்று அம்மாபண்ணை ஊழியர்களுக்கு கைவிசேடம் வழங்கிவிட்டு வரும் வழியில் நிர்மலன், ஒரு பெண்ணுடனும் பிள்ளைகளுடனும் மோட்டார் வண்டியில் சென்றதைக் கண்டேன். அதிலிருந்து நான் மிகவும் குழம்பிப் போய் உள்ளேன்.

இங்கைபார் இளவேனில் 95 ஆம் ஆண்டு நீர் A/L படித்துக் கொண்டிருந்த வேளை தேச விடுதலைக்காகப் போராடவெனப் போனதும், நிர்மலனுடன் உமக்கு நட்பு வளர்ந்ததும், பயிற்சிக் காலத்தின் போது உயரே இருந்து குதிக்கும் போது தவறி விழுந்து உமது இடுப்புக்குக் கீழ் செயற்பட முடியாது போனதும், இயன்றளவு வைத்தியம் பார்க்க அவர்கள் இந்தியா கூட்டிச் சென்று வைத்தியம் செய்தும் உமது கால்கள் இயங்க முடியாமல் போக, அவர்கள் உம்மை நிர்வாகப் பிரிவில் பணியாற்றும்படி வேண்ட, இல்லை நான் வீட்டை போகிறேன் என்று சுயவிருப்பில் வர, மாமா தன்னாலான வைத்தியம் செய்து பார்த்துக் கடைசியாக கைதடி சித்த மருத்துவ வைத்தியசாலையில் 3 மாதங்கள் இருந்து கடுமையாக எண்ணெய் ஒத்தடம் சிகிச்சை அளித்து ஒருவாறு கால்களை அசைக்கக் கூடியவாறு வந்துள்ளது. இதற்கு மேல் எண்ணெய் பூச்சுக்களால் பயனில்லை என அறிந்து நாட்கணக்கில் தொடர் நிறைந்த மருத்துவ இளங்குட்டு நீரில் கால்களை வைத்திருக்கச் செய்து, இப்போதுள்ள நிலைக்குத்தான் குணமாக்க முடிந்தது. நீர் வைத்தியசாலையிலிருந்து வீட்டை வரும்வேளை அந்த வைத்திய அதிகாரி அம்மா கூறியது இன்னமும் எனது காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. எம்மாலான சிகிச்சை வழங்கியும் இவருடைய நரம்புகள்

இயங்கவில்லை. இவரது மனத்திடமும் கடவுளின் அருளும் தொடர்புபயிற்சிகளும் இருந்தால் அதிசயமாக இவர் எழுந்து நடக்கவும் கூடும். என்று கூறி அனுப்பி வைத்தவர். ஆரம்ப நாட்களில் உம்மீது கொண்டிருந்த பிரேமையால் நிர்மலன் அடிக்கடி வந்து வந்து பார்த்துப் போவான். நாளாக நாளாக வருவது குறையத் தொடங்கியது. மாமாவுக்கு இதை நான் எடுத்துக்கூறவே அவர் நேரடியாகவே சென்று நிர்மலன் வீட்டில், உங்கள் திருமணம் பற்றிக் கதைக்க வீட்டார்கள் மாமாவை அசிங்கப்படுத்திப் பேசி அவன் விரும்பியது உண்மைதான் இப்ப இந்த முடத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கஷ்டப்பட வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை என்று மரியாதைக் குறைவாக நடத்தி விரட்டி விட்டனர். அப்ப வந்து விழுந்த மாமா பேய்க்கோலம் கொண்டு திரிந்தார். 85ஆம் ஆண்டு வடமராட்சி ஒப்பரேசன் லிபரேசனில், என்னுடைய குடும்பம் முழுவதும் அழியக் குற்றயிராய்க் கிடந்த எனக்கு உயிருட்டி, உணவூட்டி, அறிவூட்டி வளர்த்தவர் மாமா. எனது கடைசித் தங்கையின் உருவிலும் சாயலிலும் நீ இருக்க உம்மை எனது தங்கையாகவே கருதி வளர்த்தேன். மாமா மகளாக ஒருபோதும் நான் எண்ணியதில்லை.

மாமாவின் கவலைக்கான காரணங்களை அறிய ஒரு மாலைப் பொழுதில் அம்மா பண்ணையின் அலுவலக அருகிலுள்ள தேக்கம் தோட்டத்திலிருந்து கதைத்த வேளைதான் முழுவிரங்களையும் கூறி மாமா அழுதார். எனது இத்தனை வயசு காலத்தில் மாமா அழுததைக் காணவில்லை. பிரச்சினைகளை நேர்கொண்டு மோதி வெல்லும் வைராக்கியம் கொண்டவர். தான் பெற்ற விவசாயப்பட்டப்படிப்பு ஒரு அரசுதொழிலைத் தராத போதும் வேலன்பராய் கண்ணகை அம்மன் கோவில் அருகில் இருக்கும் எல்லோரும் வெறும் மணற்பரப்பென்று கழித்துவிட்ட காணியை வாங்கி, தென்னம் தோப்பு, மாட்டுத் தொழுவம், கோழிப் பண்ணை, தேக்கம்காடு என மேலும் பலவகை பயன்தரு மரங்கள் வளர்த்து சகல வழிகளிலும் சாதித்து அம்மா பண்ணையை உருவாக்கி இன்று பல இளைஞர்களுக்கு வேலை வழங்கும் மனிதன் எனது கைகளைப் பிடித்து தம்பி, சோறுபோட்டு வளர்த்ததால் இப்படிக்கேட்க முடியாதவனாயிருக்கிறேன். ஆனாலும் எனக்கு உதவ உன்னால் மட்டும் தான் முடியும். செய்வாயா என்றார்.?

சொல்லுங்கள் மாமா? என்ன செய்ய வேண்டும் என நான் கேட்க இளவேனிலுக்குத் துணையாக எப்போதும் இருப்பாயா? எனத் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டார். உடனே, சொல்ல வேண்டாம் யோசித்துச் சொல் என்றார்.

இல்லை மாமா, இளவேனிலைக் கடைசிவரை. என்னால் இயன்றளவு சந்தோசமாக வைத்துக் காப்பேன். என்றதும் அவர்கள்களில் தோன்றிய

பிரகாசத்தையும், ஆனந்தக் களிப்பையும் அளவிடமுடியாது. அந்தச் சந்தோசம் தாங்க முடியாமல் விழுந்தவர்தான். எழுந்திருக்கவேயில்லை. அவசரப்பட்டு உடன்பட்டு அவருக்கு சந்தோச அதிர்ச்சி தந்துவிட்டேனோ என்றும் கூட நான் எண்ணுவதுண்டு. பின்னர் நடந்தவை யாவும் நீயறிந்தவைதான். அம்மா பண்ணைக்காக ஆசைப்பட்டு இந்த முடத்தைக் கட்டிக்காக்கிறன் என என்னை ஏளனம் செய்தவை எத்தனையோ பேர். இது எங்கடை குடும்பம் இதை விழவிடக்கூடாதென்று நாம்தான் நினைக்கவேண்டும். பைத்தியங்கள் பத்தும் சொல்லிப் போட்டுப் போகட்டும் என வாழ்ந்து வருகிறேன். நீர் கவலைப்படாதையும் உனக்கு கால்கள் மட்டும்தான் ஊனம், சனங்களுக்கு மனது முழுவதும் ஊனம்

வேந்தன், என்னை மன்னித்து விடுங்கள் உங்கள் மனதைக் காயப்படுத்தி விட்டேன்.

இல்லை வேனில், இவ்வாறுதான் ஒவ்வொரு பிரச்சினையும் மனம் விட்டுக் கதைத்தால் தீர்வு வந்து விடும், சந்தோசமும் வரும். சந்தேகங்கள் தீரும்.

ஆனால், முடம் என்று நையாண்டி பண்ணியவர்களுக்காக வாயினும் நான் எழுந்து நடக்க வேண்டும் வேந்தன். ஆம் நடக்கவேண்டும். நடப்பேன்.

உன்னால் முடியும் வேனில். மாமாவின் ஓர்மமும் உன்மத்த குணமும் அப்படியே உன்னிடம் இருக்கு. சாதிக்க வேண்டும் என்ற வெறி உன்னிடம் இயல்பாகவே உண்டு. நீ நிச்சயம் எழுந்து நடப்பாய். இறைவன் அருள் புரிவார். ஒருவகையில் நீ நிர்மலனைக் கண்டதும் நன்மைக்காகவே என்று கொள்வோம்.

கதவுகள் திறப்போம்

காற்று உள்ளே வரட்டும்

இளைய நிலா இங்கை வாம்மா, குடிக்கத் தண்ணீர் கொஞ்சம் தாரும்,

யார் மாமாவா? வாங்க வாங்க, வெளியிலை கடும் வெயில் என்ன மாமா,

ஓம் பிள்ளை, கடும் வெயில்தான் அடிக்குது. தம்பி வரட்டும் என்று காத்திருந்துட்டுத்தான் வாறன், செழியன் வந்திட்டானா,?

ஓம் மாமா அவர் வந்திட்டார், கிணற்றடியிலை உடுப்புகள் கழுவிக்கொண்டிருக்கிறார். கூப்பிட்டே?

வேண்டாம் பிள்ளை, வேலையை முடிச்சிட்டு வரட்டும். மதுரிகாவை எங்கை காணலை?

அவள் இப்பதான், சாப்பிட்டுட்டு படுத்தவள். நித்திரையாகிவிட்டாள் போலை இருக்கு.

இருக்கட்டும், இருக்கட்டும்.

அப்ப என்ன மாமா சாப்பிட்டனீங்கள்? இங்கை வாருங்கோ, சேர்ந்து இருக்கலாமெண்டால் பிடிவாதமாக மறுக்கிறீங்கள்.

இல்லைப்பிள்ளை, எனக்கு அது சுகமாக இருக்கிறது. இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமையெல்லோ. இலைக்கஞ்சி காய்ச்சி குடிச்சனான். உழுந்துமாவை கொஞ்சம் அதிகமாகப் போட்டுட்டன் போலை ஜீரணமாக வில்லை.

ஓ..... அப்பாவா? எப்ப வந்தனீங்கள்? இந்த வெயிலுக்காலை.....

இல்லைத்தம்பி நேரம் கிடைக்கிறபோது கதைக்க வேண்டியதைக்

கதைத்து விட வேண்டும்.

அப்பிடி என்ன அவசரமான விசயம் அப்பா, வெயில் தணிந்தாப்போலை வந்திருக்கலாம்தானே. நான் கொஞ்சம் உடுப்புகள் கழுவினனான்.

அதுசரி தம்பி, வெயில் குறையிறதெண்டால் பொழுது பட்டால்தான் குறையும். இரவிலும் சரியான வெக்கை. நல்லவேளையாக வீட்டுக்கூரையை பனை ஓலையால் வேய்ந்திருக்கிறன். ஒரு வகையில் ஆறுதலாக இருக்கு. குளிர்ச்சியாகவும் இருக்கு.

ஓம் அப்பா, கண்டபடி மரங்களை வெட்டிச் சாய்க்க, சாய்க்க இயற்கைச் சமநிலை குழம்பி, பருவ மழையும் பெய்யுது இல்லை, மேற்காவுகை மழையும் இல்லை, போற போக்கைப் பார்த்தால் பாலைவனமாகிவிடும் போலை கிடக்கு.

அதுமட்டுமில்லைத்தம்பி, பெய்யிற மழை நீரையும் சேமிக்கிறதில்லை, குளங்களில் தூர் எடுப்பதில்லை, ஆழமாக்குவதில்லை, குளாய்க்கிணறுகளை அமைத்து நிலத்தடி நீரையும் உறிஞ்சி எடுக்கினம், வரட்சி வராமல் என்ன செய்யும்.

இதற்கும் மேலாக குளங்களை நிரப்பிக் கட்டடங்களைக் கட்டி வாடகைக்கும் விட்டெல்லோ பணம் சம்பாதிக்கின்றார்கள்.

நல்ல தலைமையும் சீரான நிர்வாகக் கட்டமைப்பும் வராவிட்டால் மனிதன் அத்தியாவசிய தேவைகளுக்காகப் போராடவேண்டி வரும்.

வெள்ளைக்காரன் இங்கை மரம் நட்டதற்குப் பின்னர் இயக்கப் பெடியள்தான் மரம் நட்டு வளர்த்தவை. அதிலும் பெரும்பகுதி யுத்தத்திலை ஷெல்பட்டும், தேவைகளுக்காக வெட்டியும் என அழிந்து போயிற்றுது, மற்றப்படி பெரும் எடுப்பிலை மரம் நடுவதெல்லாம் படப்பிடிப்புக்குத்தான். அண்டையோடை சரி, பிறகு யார் தண்ணி வார்க்கினம். செம்மணி வெளியில் இப்ப ஒரு புதுமுயற்சி, மரங்களும் வளர்கின்றன.

பிறந்தநாள், நினைவுநாள், நிறைவு நாளென்று கொண்டாடக்கை யாயினும் ஒவ்வொரு மரம் நட்டு வளர்த்திருந்தால் இவ்வாறான வெப்ப அதிகரிப்பு வந்திருக்காது. அது போகட்டும் தம்பி நான் நாளைக்கு வளர்மதியை

வீட்டுக்குக்கூட்டி வர இருக்கிறன். அது பற்றிக் கதைக்கத்தான் வந்தனான்.

அது அவ்வளவு நல்லதில்லை விட்டுடுங்கோ என்றெல்லவோ கதைச்சனாங்கள் அப்பா.

எது நல்லதில்லை தம்பி? அவள் தனியே இருந்து கஷ்டப்படுவது நல்லதில்லை. அவையள் எங்களைப் பாதுகாக்கப்போய் இன்று ஆதரவில்லாமல் இருப்பது நல்லதில்லை. அக்கா என்றும் அண்ணா என்றும் எங்கடைபெடியங்கள் என்று கூறித்திரிந்து விட்டு எல்லாம் இழுந்து நிரக்கதியாய் நிற்கும் போது பார்த்துக் கொண்டிருப்பது நல்லதில்லைத் தம்பி.

நீங்கள் முடிவெடுத்தால் மாற்ற மாட்டீங்களென்பது நல்லாய்த் தெரியும். ஆனாலும் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமெல்லோ.

சமுதாயம் என்றால் யார்? நான், நீ, அவள், அவர், அவைதானே. அதற்கும் மேலாக எப்ப எங்கடை சமுதாயம் நல்லதை நினைத்தது? அதை விடு. சமுதாயம் என்ற போர்வைக்கை ஒளிந்து கொள்ளாதை. உனது கருத்தென்ன?

நீங்கள் சரியான முடிவெடுப்பீர்களென்பதில் எனக்கு இதுவரை சஞ்சலம் இருந்ததில்லை அப்பா. இது சரியா என்றுதான் யோசிக்கின்றன்.

இது சரி மட்டுமல்லத்தம்பி காலத்தின் கட்டாய தேவையும் கூட. எங்கட இனம், மொழி. சனம் என்று திரிந்தவர்களை வெறுப்புடனும் விரக்தியுடனும் வாழவிட முடியாது தம்பி. இதுபற்றி மேலும் கதைக்க விரும்பவில்லை. நாளை நல்லநாளாக இருக்கு, காலை 10 மணிக்கு வளர்மதியை எங்கட வீட்டுக்குக் கூட்டி வரப்போறன்.

நீங்களும் வரவேண்டும் என விரும்புறன். சரி பிள்ளை யோசித்து முடிவெடுங்கோ. ஒருபோதும் கட்டாயப்படுத்தமாட்டன். மதுரிகா எழும்பி விட்டாளா? பார் பிள்ளை. தாத்தா தன்னுடன் கதைக்கவில்லை என்று அழுவாள்.

ஓம் மாமா, அவள் அங்க எழும்பி வாறாள். உங்கடை குரல் கேட்டுட்டுது போலை.

ஓ. வாம்மா வா வா மதுரிகா வாங்கோடா தாத்தாட்டை.
“தமிழுக்கும் கணக்குக்கும் 100 மாக்ஸ் எடுத்தனான் தாத்தா”.

எனக்குத் தெரியும்தானே. என்றை பேர்த்தி கெட்டிக்காரிதானே, நன்றாகப்படிக்க வேண்டும். மொழியும் கணிதமும் இளவயதிலிருந்தே கற்றுத் தேறவேண்டும். நன்றாக விளையாடவும் வேண்டும். வெயில் கொஞ்சம் தணிந்திருக்குப் போலை நான் போய்வரட்டா செல்லம்.

ஓம் போய் வாருங்கள், வணக்கம் தாத்தா.

சரி தம்பி, பிள்ளை நான் போய் வருகிறேன்.

உங்கள் தங்கைச்சிக்கு இப்ப எத்தனை வயசாகின்றது?
என்ன இருந்தாப் போல புள்ளி விபரங்கள் எடுக்கிறாய்?

ஒரு காரணமாய்த் தான். இப்ப 27 வயதிருக்குமா?

ஓம் 89 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவள். எனக்கு 2 வயது இளையவள்.

தங்கைச்சி பிறக்கும் போது தானே மாமி இறந்தவர் என்று கூறினீர்கள்?
மாமி இறந்து 27 வருடங்களாகின்றது. இந்தக் காலத்தில்தான் உங்களையும் தமிழரசியையும் படிக்க வைத்து அரசதொழில் பார்க்க வைத்து கலியாணம் கட்டித் தந்து வளர்த்தவர். மாமாவுக்கு இன்னொரு பெண் தேவைப்பட்டிருந்தால் அந்தக்காலங்களில் கட்டியிருக்க வேண்டும். வாறவள் உங்களை எப்படி நடத்துவாளோ என்று பயந்து உங்கள் நல்வாழ்வுக்காக தன்னை அர்ப்பணித்தவர். தனது சுகத்தை விட மற்றவர்கள் நல்லாய் இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்கு உதவவேண்டும் என நினைக்கிறவர். இப்ப வளர்மதியைக் கூட்டிவர நினைக்கிறார் என்றால் வலுவான காரணம் இருக்குமெண்டு ஏன் போசிக்க மறுக்கிறீர்கள்.

ஓ. இதுக்குத்தான் இவ்வளவு கேள்விகளும் கேட்டீயோ? அப்பாவுக்கு இப்ப 60 - 62 வயதிருக்கும். இவ்வளவு நாளும் மதிப்பு மரியாதையுடன் வாழ்ந்திட்டு இப்போய்.....

இவ்வளவுகாலமும் இருந்தவருக்கு இன்னும் சில காலம் தனியே வாழமுடியாதெண்டு துணை தேடவில்லை என்று ஏன் நினைக்கக் கூடாது. வளர்மதி அன்ரி தனது இளமைப்பருவத்து உணர்வுகளைப் புதைத்துவிட்டு தேசவிடுதலைக்காகப் போராடியவர். அவர்கள் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள்.

இப்ப உதவிகள் இன்றி ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருப்பது மட்டுமல்ல, ஏளனம் செய்யிற அளவுக்குத்தான் மக்கள் இருக்கினம். தான் வாழுமட்டும் தன்னோட உதவியிலும் தனக்குப் பின்னால் தனது அரச ஓய்வூதியம் அவருக்குச் சேரட்டும் என்றும் உங்கடை அப்பா நினைத்திருக்கலாம்தானே. வளர்மதி அன்றிக்கும் உதவியது போலுமிருக்கும்தானே.

ஏதேது! நீயே முன்னின்று கலியாணத்தை நடத்திவைப்பாய் போல இருக்கு.

மாமா அவசர முடிவெடுக்கிற ஆள் இல்லை. முடிவெடுத்த பின்னர் மாற்றி யோசிக்கிறவரும் இல்லை. நாளைக்குக் கல்யாணம் நடக்கும், நாங்கள் போவதுதான் நல்லது. நீங்கள் உங்கள் தங்கைக்கும் கூறி கூட்டிவரப்பாருங்கள். மாமாவுக்கு பிள்ளைகள் வரவில்லையே என்ற ஏக்கமும் வளர்மதி அன்றிக்கு, ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்த குடும்பம் தன்னால் பிரிந்து நிற்கிறதே என்ற பச்சாதாபமும் ஏற்படக்கூடாது.

நீங்கள் வருவீங்கள் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனாலும் ஒரு சிறு சந்தேகமும் கூடவே இருந்தது. இன்று பெளர்ணமி நாள் முழு நிலவாக வளர்மதி வீட்டை வர இருக்கிறாள். நான்போய்க் கூட்டி வருவன். நீங்கள் வந்தது சந்தோசம். இங்கை வாடி என்றை பேர்த்தி என்று மதுரிகாவை அள்ளி அணைத்தார். உங்கடை அத்தையும் வருவாரா செல்லம் என்று கேட்டபடி.

அதோ! தமிழரசியும் குடும்பத்தினரும் வருகின்றார்கள் மாமா

பிள்ளை நீ என்னைப் புரிந்திருக்கிறது போல எல்லோரும் புரிந்து கொள்வார்களோ என்ற அச்சமும் தமிழரசியின் மாமா, மாமி ஆட்கள் எப்பிடி இந்த விடயத்தை அணுகுவார்கள் என்ற பயமும் இருந்து கொண்டிருக்கு இளைய நிலா.

வாம்மா, தமிழரசி எல்லோரும் ஒன்றாய் கூடி நிற்பது மிகவும் சந்தோசமாய் இருக்கு எனக்கு. எனது தீர்க்கமான முடிவுக்குக்கிடைத்த அங்கீகாரம் இது.

நல்லவை எண்ணினால் பின்னால் வர நாலு பேராவது எப்போதும் இருப்பார்கள். சரி பிள்ளைகள் அலுவல்களைக் கவனியுங்கள். நான்போய் வளர்மதியைக் கூட்டிவாறன்.

இங்கை வா பிள்ளை இளையநிலா, இந்தக்குத்து விளக்குகளை ஏற்றம்மா.

இல்லை மாமா. வளர்மதி மாமிதான் இங்கை இனி விளக்கேற்றி வைக்க வந்திருக்கிறார். இன்றைய நன்னாளில் அவரே ஏற்றட்டும். வாருங்கோ மாமி விளக்கை ஏற்றுங்கள்.

பொறுங்கோ பொறுங்கோ, இந்த மாலைகளை இருவரும் அணிந்து கொண்டு விளக்கை ஏற்றலாம் என்றவாறு இரு மலர்மாலைகளைத் தமிழரசி தந்தாள்.

ஓ, அது வேறையா? சரி சரி தாருங்கள்.

அதுமட்டுமல்ல, இதுவும் இருக்கிறது என்றவாறு மஞ்சள் கட்டிய மங்கல நாணை எடுத்துத்தந்தார் தமிழரசியின் மாமனார்.

ஓ அதுவும் நல்லது தான். ஒரு கல்யாணம் போல நடத்தி முடித்து விட்டீர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து எல்லோருக்கும் நன்றி

இன்னும் இருக்கப்பா.

அது என்ன?

அங்க பாருங்கோ திருமணப்பதிவுகாரர் வாறார். சட்டப்படியும் இனி எங்களுக்கு இவர்தான் அம்மா. என்னம்மா சரிதானே.

இப்படியொரு குடும்பத்துடன் இணைவதற்கு நான் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்றார் வளர்மதி.

இல்லை வளர்மதி நீ உன் இளமைக்காலத்தையும் ஆசைகளையும் தாராளமாக அர்ப்பணித்திருக்கிறாய். அந்தக்கொடைக்கு எதுவும் இணையாகாது. அந்தத் தியாகத்துக்கு முன்னால் இது ஒரு சிறிது. யாரும் செய்யக்கூடிய அலுவல்தான் நாம் செய்திருப்பது.

ஓம் எனக்கு இண்டைக்கு புது அப்பம்மா கிடைத்திருக்கிறார் என்று வளர்மதியை கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள் மதுரிகா.

பயணங்கள் முடிவதில்லை

அமாவாசை வந்து 5 - 6 நாட்கள் இருக்கும் போலை, பிறைச்சந்திரன் ஒளியிழந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். இருளும் ஒளியும் கலந்த ஒரு மைம்மல் வெளிச்சம், சித்திரை மாதத்து இளவேனிற்காலம். தென்றல் சுகமாக உடலை வருடிக் கொண்டு போகின்றது. தச்சன்தோப்புச் சந்தியில் பஸ் தரிப்பிடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தேன். பஸ்வருமா? வராதா? பஸ் வராத போனால் மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்ற கவலையுடன், வரவேற்பு விழா ஒழுங்கு செய்தவர்களை மனதுக்குள் சபித்தபடி நான் நிற்கிறேன். அதிகாரி ஒருவர் புதிதாக இடமாற்றம் பெற்று வந்தால் வரவேற்பை விழாவாகச் செய்யாது விட்டால் அவரின் கீழ் வேலை செய்ய முடியாதென்ற நிலைப்பாட்டை நம்மவர் உருவாக்கி வைத்துள்ளனர். புதிதாகப் பூத்த மல்லிகை மலரின் வாசம் குப்பென்று முகத்தில் அடித்தது, திரும்பிப் பார்க்கிறேன். யாரையும் காணவில்லை. ஒரு வேளை காட்டுக்குள் பூத்த முல்லைப்பூ வாசனையோ? காட்டுக்குள் பூக்கும் முல்லைகள் - மல்லிகைகள் எவர்க்கும் பயன்படாதது போல எவ்வளவு உழைப்பும் அர்ப்பணிப்பும் தியாகமும் வீணாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனவே என்று எண்ணியபடி, என்னுடன் சேர்ந்து தொழில் பார்த்த திருடன் கடிகாரத்தை திருடியதுடன், தான் திருடவில்லை என்று வாதம் செய்து சத்தியம் செய்தது மட்டுமல்லாமல், நான் திருடனா எனச் சண்டைக்கும் வந்ததிலிருந்து மணிக்கூடு அணிவதை விட்டிருந்தேன். சட்டைப் பையில் இருந்த அலைபேசியை எடுத்து இயக்கிப் பார்க்க 8.10 காட்டியது. மணிக்கூடு அணியாதிருந்தாலும் நேரத்தை முகாமைத்துவம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்கள் நாங்கள்தான் என ஒருநாள் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் போது நண்பர் சத்தியமூர்த்தி கூறியது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இனிபஸ் வராத போலை என்ன செய்யலாம் எனக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த வேளை “கடைசிபஸ்ஸும் போய்விட்டதே நீங்கள் பஸ்ஸுக்கா நிற்கிறீர்கள் எவ்விடம் போகவேண்டும்” எனக்கேட்டபடி ஒரு பெண் தோன்றினாள். ஓ இவளது கூந்தலிலுள்ள மல்லிகையிலிருந்து வாசம் வர காட்டு முல்லை வாசமோ, என எண்ணிய எனது பேதமையை நொந்து கொண்டேன். மங்கலான ஒளியிலும் அழகாகத் தோன்றினாள். சாமுத்திரிகா லட்சணமுடைய பெண்தான். இந்த இரவு நேரத்தில், இவ்வாறான அழகான

பெண் ஒருத்தியை அவ்விடத்தில் கண்டது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தாலும், காட்டிக் கொள்ளாமல், ஓ, ஓம் வீட்டை போக வேண்டும். பஸ் போய்விட்டது போல.....

ஆமாம், வெளியில் தொழிலுக்குச் செல்பவர்கள் இரவு வீட்டுக்கு வர வேண்டும், ஒன்று கூடி உண்டு மகிழ்ந்து குதூகலிக்க வேண்டும் என வீட்டிலிருப்பவர்கள் எண்ணுவது இயல்புதான். கடைசி பஸ்ஸையும் தவறவிட்ட ஒருவர் எவ்வாறு வீடு போய்ச் சேர்வது என்றாள். பரிவுகாட்டுகிறாளா அல்லது பரிசுசிக்கின்றாளா ஒன்றும் புரியவில்லை எனக்கு.

இல்லை, இல்லை அப்படியொன்றும் இல்லை. வீட்டை போனால், ஓய்வாகவும் ஆறுதலாகவும் இருக்கும் அதுதான்.....

நீங்கள் செல்லவேண்டிய இடத்தை இன்னமும் கூறவில்லையே,

அரியாலைக்குப் போக வேண்டும் நீங்களும் பஸ்ஸைத் தவறவிட்டவரா?

இல்லையில்லை. அருகில்தான் என்வீடு. இந்தநேரத்தில் இவ்விடத்தில் உங்களைக்கண்டதும் விடயம் அறியும் ஆவலிலும் ஏதாவது வகையில் உதவலாமே என்றும்தான்.

எந்த வகையில் உதவமுடியும் எனக்கு? யாருடைய உதவியென்றாலும் தேவைப்படும் நிலைதான், இப்போதய எந்நிலை.

உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லாதிருந்தால், இரவு எங்களுடன் தங்கிச் செல்லலாம்.

எனது குரங்கு மனம் தாவிப் பாயத் தொடங்கியது. இவள் யார்? என்னநோக்கில் உதவ முன்வருகிறாள். அழகாய் இருக்கிறாள். இளமையாகவும் இருக்கிறாள். இவளோடு போவதா, என யோசிக்கத் தொடங்கியது.

அதிக நேரம் இவ்விடத்தில் நிற்பது ஆபத்து. இராணுவ ரோந்து அணிவரும் அல்லது புலனாய்வுப் பிரிவு வரும். அள்ளிக் கொண்டு போனாங்கள்

என்றால் கஷ்டம். அதிகம் யோசிக்க வேண்டாம். பயமும் வேண்டாம். என்னால் ஆன உதவிகளைச் செய்வேன், வாருங்கள்.

வேறு வழி இருப்பதாக எனக்கும் விளங்கவில்லை. இவ்விடம் நிற்கக் கூடாது என்பது மட்டும் புரிந்தது. என்னவாயினும் நல்லதாய் நடக்கட்டும் என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு அவளுடன் சென்றேன். பள்ளம் திட்டியாயிருந்த பாதை ஓரங்களில் சில சில இடங்களில் பாதினியும் பெருமரங்களாக வளர்ந்திருந்தன. இந்திய இராணுவம் முகாம் பாதுகாப்பு அரணாக வளர்த்த மரங்கள். அவர்கள் இந்த நாட்டை விட்டுப்போய் 30 வருடங்களாகியும் அழியவில்லை. பேரெடுப்பில் பாதினிய அழிப்பு முயற்சிகள் எடுத்தும் தொடர் முயற்சிகள் இல்லாததால் அவை இன்றும் வளர்ந்து வருகின்றன. எங்கடை செயற்பாடுகள் எல்லாம் இப்படித்தான், தொடராகவும் திட்டமிட்டும் செய்வது இல்லை. திட்டியாயும் சேறாகவும் இருந்த பாதையில் இளங்கன்றைப் போல துள்ளி, விலகிக், குதித்து செல்லும் அவளைப்போலச் செல்ல என்னால் முடியவில்லை. இருட்டுக்குக் கண்கள் ஓரளவு பழக்கப்பட்டுவிட்டதால், அவளுடைய அங்கலாவண்யங்கள் விளங்க மனதில் ஒரு வகைக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

சர்க்கென பாதினிய முட்கள் கையைப் பிய்த்த போதுதான் உணர்ந்து கொண்டேன். மனதே கெட்ட எண்ணங்களை விலக்கிவிடு. முள்ளிலிருந்து கையை மீள எடுக்கமுடியவில்லை. முள் குற்றிய இடம் தீச்சுட்டாற்போல வலியாயிருந்தது. விரைந்து ஓடிவந்த அவள்

பார்த்து வந்திருக்கக் கூடாதா? என்றாள்.

உன் அழகைப் பின்னாலிருந்து பார்த்து வந்தேன் என்று கூறமுடியுமா? அமைதியாயிருந்தேன். கையைப் பிடித்து மெல்ல மெல்ல அசைத்து முட்களிலிருந்து விடுவித்தாள். இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. பாதினியத்தின் முள் தூண்டில் முள்போல ஒருவழிப் பாதைதான். தைத்தால் கழட்டுவது பெரும்சிரமம். விடுபட எண்ணி ஆட்டினால் மேலும் மேலும் ஆழமாகப் போய்விடும். முள்ளுச் செடியின் கிளையை முதலில் பிய்த்தெடுத்தாள், முள்ளின் வளைவுக்கேற்ப சரித்துத் திருப்பி, வலி இல்லாதவாறு காயத்திலிருந்து எடுத்த லாவகம், ஒருவேளை மருத்துவத் தாதியாக இருப்பாளோ என எண்ணினேன். முள் எடுத்த வேளையிலிருந்த நெருக்கமும் பெண் வாசனையும் கூந்தலிலிருந்த மல்லிகை மணமும் சேர்ந்து என்னை ஒருகணம் கிறங்கடித்து. முன்பின் தெரியாத ஒருவர் உதவிசெய்ய

வந்தால், அவர் பெண் என்பதால் விபரீத எண்ணங்களை ஏன் வளர்க்கின்றாய் என மனதைக் கடிந்து கொண்டேன். கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன். பீரிட்டு வந்த இரத்தத்தை, தன்கைக்குட்டையை மடித்துக் கட்டிக் கட்டுப்போட்டு நிறுத்திக் கொண்டே, முள்ளில் கைபோடக் கூடாது, போட்டால் காயமில்லாமல் எடுக்கக் கூடியவகை தெரிந்து கொண்டு போடவேண்டும் என்றாள் குறும்பாக.

என்ன கூறுகிறீர்கள்? எனக்கொன்றும் புரியவில்லை.

எனக்கும்தான் புரியவில்லை. தோன்றிச்சு சொன்னேன். சிலரைக் கண்டதும் மகிழ்வு தோன்றும் மனம்விட்டுப் பேசவும் விருப்பம் வரும். அப்படித்தான் இதுவும். சரி சரி எழுந்து வாருங்கள் அம்மா தனித்திருப்பார் என்று கூறியவாறு முன்னே சென்றாள்.

யாரது. மாதவியா, ஏனம்மா இவ்வளவு நேரம்? கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தபடி கைத்தடியால் தட்டிக்கொண்டு கேட்டாள் அன்னம்.

ஓமம்மா, நான்தான், வேலைதருபவன் விட்டால்தானே அம்மா.

யாரது கூடவந்திருப்பது? என்றாள். எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது அம்மா கண் பார்வையற்று இருப்பவள் என்று கூறினாளே எப்படி அறிந்து கொண்டார்.

யாருமில்லை அம்மா நான் மட்டும்தான் வந்தேன் என்றாள். என்னைப் பார்த்துக் கண்களைச் சிமிட்டியவாறு.

கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தால் பூனைக்குத்தான் உலகம் இருண்டு விட்டதென நினைக்கத் தோன்றும். என்றை கண்பார்வையைத்தான் கொள்ளேலை போவான்கள் குண்டடிச்சுப் பறிக்க முடிந்தது. ஆனால் உணர்வு களை அல்ல என்று கூறிக்கொண்டு “தம்பி நீர் அந்தக் கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு இரும்.” என்றாளே, நான் நிலை குலைந்து போனேன். பிள்ளை கால்முகம் கழுவி சாமி விளக்கேற்றிவிட்டு வாடி தம்பிக்கு ஒரு தேநீர் கலந்து கொடு.

ஒருவர் வந்திருப்பதை உணர்ந்து கொண்டது சரி, அவர் ஆண் என எவ்வாறு அறிந்தாள். மூத்தவர்கள் எவ்வளவு ஆற்றலுடன் உள்ளார்கள். எனக்கொண்டும் இப்ப அவசரமில்லை. அவர் ஆறுதலாக வரட்டும்.

தம்பி, என்ன பஸ்ஸைத் தவற விட்டுட்டீரா? இப்படித்தான் உவங்கள் ஒரு நேரக்கணக்கில்லாமல் தங்கள் தங்கள் வசதிகேற்றமாதிரிப் போவான்கள். வீட்டிலை தேடமாட்டினமோ, வீட்டை ஒருக்கா அறிவியுமன் தம்பி.

ஓம்மமா யார் இருக்கினை? ஆருக்கு அறிவிக்க?

ஏன்தம்பி, மனைவி பிள்ளையள் என ஒருவரும் இல்லையோ, தனி யாளாகவோ இருக்கிறீர்?

எல்லாத்தோடும், எல்லாரோடும்தான் சீவிச்சனான். இந்தக் கொடிய யுத்தம் என்னையும் ஒரு மகனையும் மட்டும் விட்டுட்டு, எல்லாத்தையும் துடைச்சு எடுத்துக் கொண்டுட்டுதம்மா.

தட்டித்தவி, எனது கையைப்பிடித்துக் கொண்டு, தம்பி எல்லாருக்கும் தான் பாதிப்பாய் போய்ச்சு. கவலைப்படாதை. யாரும் நினைச்சிருக்கேல்லை. இப்படி நடந்து போச்சு. மண் கொள்ளைக்காரன்கள் ஒண்டு சேர்ந்து போட்ட நாடகமடா தம்பி. கொள்ளைக்காரன் நாடகத்திலை. தர்மம், ஞாயம் அறம் ஒண்டு ஏதேனும் இருக்குமோ? ஏழை எளியதுகள் தான் திரும்பவும் வஞ்சிக் கப்பட்டு விட்டினம். கடவுளுக்குக் கண்ணில்லையோ ஒண்டு நான் சொல்ல மாட்டன். கடவுள் எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் தண்டிக்கத் தொடங்கினால் இவையள் தாங்கமாட்டினம். பொறுதம்பி பொறு. அது சரி, அப்ப மகன் வீட்டிலை தனியாகவோ இருப்பான்?

கைகளைப் பிடித்தபடி கதைக்கக், கதைக்க எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

இல்லையம்மா, அவனைப் பாடசாலை விடுதியில் தங்கவைத்துப் படிப்பிக்கின்றன்.

ஓம் தம்பி என்றை பேரனும் சரியான கெட்டிக்காரன் படிப்பிக்கத்தான் வசதியில்லை. தகப்பனும் இறந்துபோனார். வாத்தியார் சொன்னவை தங்கடை செவலிலை படிப்பிக்கிறமெண்டு. உவயளை நம்பி விடமுடியுமே. அப்பதான் அந்தப்புண்ணியவான் வந்தார். அவர் பிள்ளையைக் கூட்டிச் சென்று காப்பகம் ஒன்றில் விட்டிருக்கிறார். மாதமொரு தடவை மாதவி போய்க் கூட்டி வருவாள்.

நல்லாய் வளர்ந்திட்டான். நல்லாய்ப் படிக்கிறதாகவும் தாய் சொல்லுவாள். என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வேணும்தம்பி. படிப்பு ஒன்று மட்டும் தான் எங்களிட்டை மிஞ்சியிருக்கிற சொத்து.

“அம்மாவுக்கு கதைக்கிறதுக்கு இண்டைக்கு நல்ல ஆள் கிடைச்சிருக்குப் போலை” என்று கூறியவாறு மாதவி வந்தாள் தேனீருடன். குளித்துப் புத்தம்புதுமலராக பொட்டிட்டுப் பூவைத்து வந்ததும் நான் ஒருகணம் தடுமாறிப் போனேன்.

என்ன அப்பிடிப் பார்க்கிறீர்கள்? அவர் இருக்கும் போது வேடிக்கையாகப் பேச ஆரம்பித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த பேச்சு திசைமாறி எப்படியோ எல்லாம் திரிந்து, தான் இறந்தாலும் விதவைக் கோலம் பூணவேண்டாமெனச் சத்தியம் வாங்கினவர். வேடிக்கையாகத்தான் என்று நானும் நினைத்திருந்தேன். இப்படி ஆகும் என யாரும் எண்ணியிருக்கவில்லை. கண்கலங்கியவாறு..... ஒருவகையில் இக்கோலம் ஒரு வேலியாகத்தான் இருக்கின்றது. கண்டபடி யாரும் உள் நுழையமுடியாத பாதுகாப்பு அரண்தான். விட்டுப்பிரிய இருப்ப தறிந்துதான் அரண் அமைத்துவிட்டுச் சென்றார் போலை.

சமூகம் ஏற்றுக் கொண்டதா, உங்களை? வசவு, வசவென்று வசவியிருப் பார்களே,

சமூகம் என்றால் யார்? நீங்கள் நான், அம்மா இன்னும் பலர்தான். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இழுவென்றால் எந்த வீட்டில் போய் அழுவது? ஆரம்பத்தில் கஷ்டமாக இருந்தது உண்மைதான். இப்ப இது ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகிவிட்டது.

மாதவி, இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு ஏதாவது ஒழுங்குசெய்யன் பிள்ளை. எனக்கென ஒன்றும் தயார் பண்ண வேண்டாம். வயிறு குழப்பமாக இருக்கிறது.

வரவேற்பு விருந்துபசாரத்தில் நன்றாக வெட்டியிருப்பீர்களாயிருந்தாலும் எமது வீட்டுக்கு அழைத்து வந்த விருந்தாளியை உபசரிக்காமல் விடுமளவிற்கு நாங்கள் ஏழைகளாகவில்லை இன்னமும்.

அப்படி யார் கூறியது? எனக்குப் பசியில்லை என்றதுக்கு இவ்வளவா?

சரி, சரி நீ போய் ஏதாவது ஒழுங்குபார் பிள்ளை. அப்பதம்பி இப்படியே இவளைப் போல நீங்களும் காலம் முழுதும் தனியாக இருக்கப் போறீங்களா? எது எது எப்ப எப்ப செய்யவேண்டுமோ அப்ப செய்திட வேண்டும் தம்பி. கடவுள் தந்த பருவமும் காலமும் வீணாகிவிடக் கூடாது. திறனும், திடமும்

இருக்கும் போதுதான் வாழ்வில் சாதிக்க வேண்டும். அந்திம காலத்துத் துணைக்காகவாயினும், நீர் துணையொன்றைத் தேடிக்கொள்வதுதான் நல்லது.

அதைப்பற்றி எண்ணிப் பார்க்கும் மனநிலையில் நான் இல்லை அம்மா, பிள்ளையைப் படிப்பித்து பெரியவனாக்கி தாயின்ரை கனவை நனவாக்க வேணும். அதுதான் என் விருப்பம், இலட்சியம் எல்லாம்.

தம்பி, வயசு அனுபவத்தைக் கொண்டு மூத்தோர் கூறும் வார்த்தைகளுக்கு நிறைய அர்த்தம் இருக்குது தம்பி. யோசியும், நன்றாக யோசியும்.

கேட்பதற்கு ஆள்கிடைத்துவிட்டால் அம்மா பேசுவதை நிறுத்தமாட்டார். வாருங்கள் எல்லோரும் சாப்பிடுவம். காலமை நேரத்துக்கு வேலைக்குப் போகாட்டி, முதலாளி நாள் முழுவதும் சீறிவிடுவார்.

ஓமடிபிள்ளை, நீயும் சாப்பிடு, தம்பி இரவிலை வெறுவயிற்றுடன் படுக்கக்கூடாது. கொஞ்சமென்றாலும் சாப்பிடுவம். வாரும். என்றவாறு எழுந்து தடியின் துணையுடன் கொஞ்சமும் பிசகாமல் தண்ணீர் இருக்கும் இடம் சென்று கையலம்பி விட்டு வருகின்ற அன்னையைப் பார்த்தவாறு இருந்தேன்.

அவா இந்தத் தடியின் துணையுடன் வளவுக்கை எல்லா இடமும் போய்வருவா என்றாள் மாதவி.

மறுநாள் காலை வீட்டுவேலைகள் எல்லாம் முடித்து அன்னைக்குச் சாப்பாடு மருந்து எல்லாம் எடுத்து வைத்துவிட்டு, தானும் தயாராகி வேலைக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லும் மாதவியுடன் நானும் புறப்பட்டேன். தம்பி, நான் கூறியதை மறந்திடாதையும் யோசியும் என்றாள் அன்னை.

என்ன? ஏன் தனியே இருக்கிறீர்கள், கலியாணம். செய்துகொள்ளுங்கள் என அம்மா கூறினவாவோ? வழியில் மாதவி கேட்டாள்.

எவ்வாறு இப்படியெல்லாம் சரியாக ஊகிக்க முடிகின்றது உங்களால்.

இங்கு தினம் தினம் வீட்டில் ஒரே நச்சரிப்புத்தான் சிலவேளைகளில் சண்டையும் பிடிப்பார். சிலவேளையில் அழுது புலம்புவார். கடவுளைக் கண்டபடி பேசுவார்.

அவருடைய நிலையிலிருந்து பார்த்தால் அவர் கூறுவதும் சரிதான்.

என்ன சரிதான். மனமொன்றி வாழ்ந்த வாழ்வை, வாழ்க்கைத்துணையை மறந்து இன்னொருவருடன் எப்படி வாழ்வதென்று அம்மளவுக்குப் புரியமாட்டேன் என்குதே. எனக்கு முடியாது என்றாள்.

சரி ஒரு பேச்சுக்கு வைத்து கொள்வோம். பேச்சுக்குத்தான். எனது நிலையில் இருப்பவர்களை யாராவது ஏற்றுக் கொள்வார்களா? அவருடன் இணைந்து வாழமுடியுமா? வளர்ந்து வருகின்ற மகன் இவர்யார் எனக் கேட்டால் என்ன கூறுவது? அவன் ஏற்றுக் கொள்வானா? சமூகம் தான் ஏற்குமா?

இவை எல்லாம் சாக்குப் போக்குகளே தவிர, உண்மையில் நீங்கள் விரும்பவில்லை என்பதுதான் நிச்சயம். நீங்கள் பயப்படும். சமூகம், மகன் என்பதெல்லாம் பிரமைகள். அவர்களும் நாங்களும் சமூகத்தில் ஒரு அங்கம்தான். இவ்வாறு அஞ்சி அஞ்சி உங்களைக் கண்டு நீங்களே பயப்படும் காலம் வரும், அப்போது ஒளிந்து கொள்ள இடம் தேவைப்படும். அவ்வேளையில் நீங்கள் துணை தேடமுடியாத பருவத்துக்கு வந்து விடவும் கூடும். நடைமுறைச் சாத்தியமாய் முடிவுகள் எடுக்கப் பழகவும் வேண்டும்.

சரி, சரி நானும் நடைமுறைச் சாத்தியமாகவே கேட்கிறேன். என்னை ஏற்றுக் கொள்ள நீங்கள் தயாரா? நெற்றிப் பொட்டில் அடிவிழுந்த மாதிரி உணர்விழந்து நின்றேன்.

இது, இதுதான் கூறுவது எளிது. செய்வது கடினம். நீங்கள் தயாரில்லாத போது மற்றவர்களுக்கு ஆலோசனை கூற முயலக்கூடாது.

இல்லை மாதவி இதுபற்றி நான் யோசித்துப்பார்க்கவே இல்லை. வீட்டிலை உங்கள் அம்மா யோசியும் தம்பி என்கிறார். நீங்கள் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள். எனது அமைதியை ஏன் நீங்கள் பின்வாங்கலாகப் பார்க்கிறீர்கள்? திடீரென நீங்கள் கேட்டதும், குழம்பிப் போனேன் நான். கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும். கொஞ்சம் கால அவகாசம் வேண்டும்.

இது, இதுதான், ஆலோசனைகள் கூறுபவர்களின் நிலமை. மற்றவர்களுக்குப் புத்தி கூறுவார்கள் நீங்கள் தயாரா என்றால் யோசிக்க வேண்டும். கால அவகாசம் வேண்டும் என்பார்கள். ஏசுகிறாளோ அல்லது ஏளனம் செய்கிறாளோ எனப்புரியாமல் கூடவே நடந்தேன். அவளது

கேள்விகளிலிருந்த வேகம். கோபம், நியாயம் என்னை உலுக்கிவிட்டது. ஏன் இந்தப் பெண் ஆவேசப்படுகின்றாள்? அந்தளவுக்கு அலைக்கழிக்கப் பட்டுள்ளாள் என்று தெரிகின்றது. இவளுக்கு அமைதியும் ஆதரவும் தேவைப்படுகின்றது.

என்ன அமைதியாகி விட்டீர்கள்? மறுமொழிகூற முடியவில்லை அல்லவா, இனிமேல் ஆலோசனைகள் கூறுவதை விட்டுவிடுங்கள். கோபமாகக் கதைப்பதாகக் கொள்ளவேண்டாம். அத்தனையும் பட்டுவிட்டோம். அமைதியாக வாழ்ந்த வாழ்வு யுத்தத்தினால் அழிக்கப்பட்டது. அழகாய் நான் இருப்பதால் அமைதியாக வாழமுடியாமல் போய்விட்டது. அநாதரவு நிலை என்பதன் அர்த்தம் இப்போ நல்லா எனக்குப் புரிகின்றது. எது செய்தாலும் இடக்குப் பேச்சு, எதிலும் குறை காணும் சமூகம். பெண்ணென ஏன் பிறப்பெடுத்தேன் என ஒருகணம் எண்ணத் தோன்றும். மறுகணமே விறைத்து விடுவேன். கடுமையாகி விடுவேன். நான் பெண் என்பதால் பிள்ளையும் இருப்பதால் தனியே இருக்கக்கூடாதென்கிறீர்கள். துணை வேண்டும் என்கிறீர்கள். ஆலோசனை கூறுகிறீர்கள். நீங்களும் மனைவியை அநியாயமாக இழந்து விட்டு தனியே தானே வாழ்கிறீர்கள். நீங்கள் ஆண் உங்களால் முடியும் என்றால் பெண் என்பதால் என்னால் முடியாதென்று ஒரு விதி எழுதிவைத்திருக்கிறதா? அமைதியாகத்தான் பேசினாள். ஆணித்தரமான கருத்துக்கள். ஆசுவாசப்படுத்த எண்ணி அவளது கைகளைப் பிடித்தேன். கொஞ்சம் அடங்கினாள். பிறகு இறுக்கிக் கொண்டாள். கைகள் இணைந்து கொண்டன. கருத்துக்களும் தான். நல்லனவே எண்ணி வாழின் நல்லனவே நடக்கும் என நம்பிக் கொண்டு நான் அலுவலகம் நோக்கியும் அவள் வேலை செய்யும் இடம் நோக்கியும் பயணிக்கின்றோம்.

வெளியின் வழி

இந்திரலோகத் துண்டொன்று, நாவற்குழி பிரதேசத்து தென்கிழக்கு மூலையில் வீழ்ந்ததுவோ என ஆச்சரியப்படுமளவிற்கு அழகு, வளம், சிறப்புப் பொருந்திய கிராமம்தான் வேலன்பிராய். நடந்து முடிந்த உள்நாட்டுப் போரில் தன் குடும்ப உறவுகள் அனைத்தையும் இழந்து ஆதரவற்று பல வீடுகளில் தங்கி அடிமை போல நடத்தப்பட்டு, வெறுப்புடன் விதி வழியே போவோம் என வரும் வழியில் மயங்கி வீழ்ந்து தெருவில் கிடந்த சிறுவன்தான் ஜெயதீபன். பெயரில் “ஜெயம்” இருந்தே ஒழிய அவன் வாழ்வில் கண்ட தெல்லாம் தோல்வியும் துயரங்களும் தான். வெறுப்பும் விரக்தியும்தான்.

வீதியில் கிடந்த ஜெயதீபனை நல்மனங் கொண்டு நல்லதம்பி என்பவர் எடுத்து வந்து பசிபோக்கிப் பிள்ளைபோல வளர்த்து வந்தார். தனது பிள்ளைகளுக்குச் சமனாக இவனை வளர்த்த போதும் இவனது அடிமனதில் ஒருவித தனிமையும் வெறுப்புணர்வும் இருந்து கொண்டே இருந்தது. படிக்கும் நேரம் தவிர மிகுதி நேரம் எல்லாம் நல்லதம்பியின் தோட்டத்திலும் வீட்டிலும் எல்லா வேலைகளையும் செய்து வருவான். நல்லதம்பியும் மனமகிழ்ந்து பள்ளிப் பாடங்களுடன் அறநெறிக் கதைகளையும் கூறி வளர்த்தார். சத்தியம் காக்க வேண்டும் போன்ற உயரிய பண்புகள் இவனிடம் வளர்ந்து வந்தன.

வேலன்பிராய் கிராமத்தின் தெற்குப் பகுதியில் கோவிலாக்கண்டிக் கடல் உள்ளது. சுவையான மீனினமும் கடல்வாழ் உயிரினங்களும் நிறைந்து எப்போதும் பூரிப்புடன் இருக்கும் கர்ப்பிணிப் பெண் போலக் காணப்பட்ட கடலின் மறுகரையில் அரியாலைக் கிராமம் அமைந்துள்ளது. வேலன்பிராயில் அமைந்துள்ள சக்திமிகு கண்ணகை அம்மன் கோவிலில் வழிபட்டுவிட்டு கடற்கரை வழியே நடந்து சென்ற ஜெயதீபன் கடலில் ஒரு பொருள் மிதந்து வருவதைக் கண்டான். அருகில் சென்று பார்த்த போது அது ஒரு தேங்காய் என அறிந்து, விளையாட்டாக அதை உடைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டான். அப்போதுதான் இது யாருடையதோ, நான் எடுத்துத் தின்றுவிட்டேனே என்ற எண்ணம் தோன்றியது. வாழ்ந்த வாழ்வு முறைக்குக் களங்கம் ஏற்பட்டுவிட்டதே என வருந்தினான். நான் எடுக்காது விட்டால் வேறு யாராவது எடுப்பார்கள்தானே என்ற வாதம் வேண்டாம் என மறுகினான்.

வேலன்பராய்க் கிராமத்தில் அமைந்திருந்த காட்டுத் தோட்டம் என அழைக்கப்பட்ட தென்னந்தோப்பு முற்று முழுதாக அழிக்கப்பட்டு அங்கிருந்து மண் அகழ்வு திருட்டுத்தனமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு கடல் நீர் குடி மனைக்குள் புகுந்து, குடிநீர் உப்பு நீராகி வருகின்றதே அப்படி இருக்க இந்தத் தேங்காய் எங்கிருந்து வந்தது என எண்ணியபடி கடற்கரை வழியே சென்றான். கடலில் வந்ததுதான், களவு எடுக்கவும் இல்லை நான். யாருடைய பொருளை, தானாக வந்தவேளை எடுத்தாலும் அது தவறுதானே, களவுதானே என எண்ணியபடி கடற்கரை வழியே நடந்தான். கோவிலாக்கண்டிக் கடலில் மறுபக்கக் கரையில் தென்னம்சோலை செழித்து வளர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அங்கிருந்துதான் இந்தத் தேங்காய் வந்திருக்க வேண்டும் எனத் தெரிந்து கொண்டான். எவ்வாறாயினும் தேங்காயை எடுத்துச் சாப்பிட்டதற்கு மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்று துணிந்தான். கடலின் மறுகரைக்குப் போவதற்குப் படகு வசதிகள் இல்லை. கோவிலாக்கண்டிக்கடல் சில இடங்களில் ஆழமாகவும் சில இடங்களில் திட்டுகளாகவும் இருக்கும் என்பதை முன்னரே அறிந்து வைத்திருந்த ஜெயதீபன் கடலில் இறங்கி நடந்தான். எதிர்பாராமல் ஒரு குளியில் விழுந்து விட்டான். கிட்டத்தட்ட மூழ்கும் நிலைக்கு வந்த தீபன் முழுச் சக்தியையும் பிரயோகித்து நீந்தி வெளியில் வந்துவிட்டான். உடைகள் நனைந்து, சேறு அப்பி பார்க்க அசிங்கமாக இருந்தான்.

கடல் நீரில் எல்லாவற்றையும் தேய்த்துக் கழுவிக்கொண்டு, கவனமா நடந்து மறுகரை அடைந்து, தோட்டத்தின் வாசலை அடைந்து விட்டான். அங்கு நின்ற காவல்காரனிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, முதலாளியைச் சந்திக்கச் சென்றான். தோட்டத்தின் நடுவில் அமைந்துள்ள அகலமான பாதையில் நடந்து செல்கையில், தான் பெற்றார் சகோதரர்களுடன் செழிப்பாக வாழ்ந்த விசுவமடுக் கிராமத்தின் அகன்ற செம்மண் வீதிகள் ஞாபகத்துக்கு வரவே, அம்மா அப்பா சகோதரச் சொந்தங்களின் நினைவு வந்தது. துயரமும் வந்தது. இளந்தென்றல் காற்றில் தென் ஓலைகளின் சலசலப்பும், குளிர்ச்சியும் சுகமாக இருக்கவே மன அமைதியடைந்து முதலாளி இருக்கும் சிறிய வீட்டை அடைந்தான்.

நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? யாரைப் பார்க்க வேண்டும் என கேள்விகளை அடுக்கியவாறு முதலாளி வந்தார். நடந்த சம்பவங்களை யெல்லாம் கூறி மன்னிப்புக் கேட்டுப் போக வந்ததாகக் கூறினான். சிறுவனின் உள்பாங்கையும் பண்பையும் அறிந்து உள் மகிழ்ந்த தோட்டச் சொந்தக்காரன், நீ தவறு செய்துள்ளாய். மன்னிப்பெல்லாம் வழங்க முடியாது. தண்டனையாகப் சில காலங்கள் எனது தோட்டத்தில் வேலை செய்ய

வேண்டும். உணவு தங்குமிடம் போன்ற அனைத்து வசதிகளும் தருவேன். தங்கி வேலை செய்கிறாயா என்று கேட்டார். அவனும் வெளியில் அலைந்து திரிவதைவிட, ஓரிடத்தில் தங்கி வாழ்வதுடன் விவசாயக் கல்வியையும் கற்றுவிட முடியும் என எண்ணி உடன்பட்டான்.

இவர், தான் பெற்று வைத்திருந்த ஆன்மீக அறிவு நற்பழக்க வழங்கல்களைப் பயிற்றுவித்து ஒரு மனிதனாக வளர்த்தெடுத்துவிட்டார். இக்காலப் பகுதியில் விளைபொருட்கள் ஏற்றிச் செல்ல வரும் ஆட்கள், தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஆட்களைத் தவிர இவரது உறவுகள் என ஒருவரையும் இவன் காணவில்லை. தன்னைப்போலவே இவரும் தனிமனிதனாகவே வாழ்கிறார் என எண்ணிக் கொண்டான். இவர் சம்மதித்தால் இவருக்கு உதவியாக இங்கே தங்கிவிடவும் எண்ணினான்.

அன்றொருநாள் விளை பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு திருநெல்வேலிச் சந்தைக்குச் சென்ற ஜெயதீபன் நாவற்குழி நன்னீர் ஏரிக்குள், மரங்கள் வளர்க்கப்படுவதைக் கண்டு வியந்தான். எதிலும் நுண்மையான அறிவு கொண்ட அவனுக்கு, சீமெந்துக் குழாய்களுக்குள் மண் நிரப்பி மரம் வளர்ப்பதையும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மரங்கன்றுகள் மருத மரங்களாகவிருப்பதையும் அவதானித்தான். இளைய மருது பெரிய மருது என்ற பண்டைய பாண்டிய அரசர்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்தனர். கூடவே ஆங்கில அதிகாரிகள் வளர்ந்து செழிப்புற்றிருந்த மருத மரங்களை வெட்டி அகற்றிவிட முயன்ற போது அரச விசுவாசம் மிக்க மக்கள் ஒன்று கூடித்தடுத்து நிறுத்தியமையையும் வாசித்தது நினைவுக்கு வந்தது. அவ்வாறு இந்த மரங்களும் சரித்திரம் வரையும் என்றும் பறவைகளின் சரணாலயமாக இந்தப் பகுதி மாறவிருப்பதும் மனக் கண்முன்னே தோன்றியது. இயற்கையை நேசிக்க அல்லது போற்றி வளர்த்து வாழ வழி திறந்துள்ளமையை கண்டு மிகவும் மனம்மகிழ்ந்தான். மரம் வளர்ப்பவர்கள் எவராயிருந்தாலும் அவர்கள் உன்னதமானவர்கள் என எண்ணினான். இவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் எனவும் கருதினான்.

காலம் வேகமாகக் கரைந்தோடியது. கட்டிடம் பருவத்துக்கு இவன் வளர்ந்திட்டான். ஆளுடன் அறிவும் வளர்ந்து. தீர்க்கமான முடிவெடுக்கும் ஆற்றலும், சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகள் காணக்கூடியவனாகவும் வாசித்ததால் சிறந்த பரந்த அறிவு பெற்ற முழு மனிதனாகவும் இவன் பரிணமித்தான். எனது தண்டனைக்காலம் முடிந்து விட்டது ஐயா என்று இவன் அவர்முன்னால் நின்றான். சூரிய ஒளிபட்டு மினுமினுப்பான தேகக்கட்டுலுடன் தீர்க்கமான பார்வையும், கம்பீரமும் கொண்டு வளர்ந்து

விட்ட இவனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இல்லை இல்லை உனது தண்டனை இன்னமும் முடியவில்லை. மற்றவர் பொருள் எடுத்த உனக்கு இன்னும் சில காலங்கள் இங்கு தங்கிச் செல்ல விருப்பம் உள்ளதா? அப்படியாயின் மேலும் சில வருடங்கள் இங்கு தங்கி எனக்கு உதவிவிட்டு நீ போகலாம் என்றார். இவனது விருப்பமும் அதுதானே. அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் சொல்லுங்கள் ஐயா செய்கின்றேன் என்றான்.

எனக்கு ஒரு மகள் அவலட்சணங்களுடன் பிறந்து வளர்ந்துள்ளாள். கண்பார்வை இல்லை. காதும் கேட்காது. வாயும் பேசமாட்டாள். நீ அவளைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும். அவளுக்காவே நான் இந்தத் தோட்டத்தை வைத்திருக்கிறேன். நீ அவளை மணந்தால் இவை அனைத்தும் உனக்கே தருவேன் என்றார்.

ஐயா, நானோர் அனாதை. இவ்வளவு காலமும் எனக்கு ஆதரவு காட்டி கல்விபுகட்டி, என்னை ஒரு முழு மனிதனாக வளர்த்துள்ளீர்கள். உங்கள் விருப்பம் அதுவானால் அவரை நான் திருமணம் செய்வேன். அவருக்கும் விருப்பம் என்றால் செய்து கொள்ளலாம் என்றான்.

இவன் மனிதன் அல்ல. புனிதன் என்று விளங்கிக் கொண்ட சுந்தரனார், தனது மகளுக்கு மிகவும் பொருத்தமான மணாளன் கிடைத்துவிட்ட மகிழ்வில் இன்றுமாலை நீ அவளைச் சந்திப்பாய் உனக்கு விருப்பம் என்றால் செய்து கொள்ளலாம் என்றார்.

அவசியமில்லை ஐயா, நீங்கள் கூறினால் அதில் நியாயம் இருக்கும். சரியான காரணமும் இருக்கும். நீங்கள் திருமண ஏற்பாடுகளைப் பாருங்கள் என்றான்.

திருமணம் எளிய முறையில் கடவுள் சந்நிதியில் நடந்தது. ஐயர் இல்லை. மந்திரங்கள் மேளதாளம் ஆரவாரம் எதுவுமின்றி ஊரில் முத்தவர் தாலி எடுத்துக் கொடுக்க அமைதியாக நடைபெற்றது. மனைவியின் முகத்திரையை விலக்கிப் பார்த்த போது அவன் ஒருகணம் தடுமாறி விட்டான். பிரகாசமான கண்களுடன், அன்று மலர்ந்த தாமரை மலர்போல முகப்பொலிவுடன் அவள் விளங்கினாள். முத்துகள் சிந்தியது போல இனிமையாகப் பேசினாள். இவனோ வியப்பின் விளிம்புக்குச் சென்றுவிட்டான். என்ன நடக்கிறது இங்கே என வியப்படைந்தான்.

மறுநாள் காலை ஐயா இவ்வாறான அழகிய மகளை நீங்கள் அவலட்சணமென்றும் குருடு செவிடு ஊமையென்றும் கூறினீர்களே எவ்வாறு உங்களால் பொய் கூற முடிந்தது என்று கேட்டான்.

புன்முறுவலுடன் தன் அழகிய மருமகனை அரவணைத்து தம்பி, தேவையற்ற பொருட்கள் எதையும் பார்ப்பதில்லை. அதனால் அவள் குருடி, பயனற்ற வார்த்தைகள் வம்புப் பேச்சுக்கள் எதையும் அவள் பேசுவதில்லை. ஆதலால் ஊமை அவசியம் இல்லாத பேச்சுக்களை அவள் கேட்பதில்லை ஆதலால் அவள் செவிடு என்றேன். இப்ப கூறு நான் பொய் கூறினேனா என்று கேட்டார்.

எனக்குக் கிடைத்த துணைவி கிட்டத்தட்ட மகாத்மா காந்தியின் மூன்று குரங்குப் பொம்மைகள் இணைந்து உருவாகியவள் என்கிறீர்கள். அப்பிடித்தானே.

உனது அறிவு, எதையும் கிரகிக்கும் ஆற்றல், அவற்றைச் செயற்படுத்துவதிலுள்ள ஆர்வமும் திறமையும், நற்பண்புகளையும் கண்டு என் மகளை உனக்குத் தர விரும்பினேன். நீ எவ்வாறு எடுத்துக் கொள்வாயோ என அஞ்சித்தான் இவ்வாறான ஒரு தேர்வுக்குள்ளாக்கினேன். உன்னைப்போல ஒரு அழகான வாலிபன் அவலட்சணமான பெண்ணை மணக்கச் சம்மதிக்கவே மாட்டான். நீயோ நன்றி விகவாசத்திற்காகச் சம்மதித்தாய். நீதான் என் மகளுக்கு ஏற்றவன், எனது சொத்துக்கள் அனைத்தையும் உங்களுக்கே எழுதி வைக்கின்றேன் சந்தோஷமாக வாழுங்கள் என வாழ்த்தினார்.

வாழ! வாழ விடு!!

“மலர் விஷயம் கேள்விப்பட்டாயா” எனக் கேட்டவாறு தகரப் படலையைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தாள் தமிழரசி.

சித்திரை - வைகாசி மாதத்து இளவேனிற் காலப்பகுதியில், முழு இலைகளையும் உதிர்த்துக் கொட்டிவிட்டு நின்ற வேப்ப மர அடியில் சருகுகளை ஒன்று குவித்துக் கொண்டிருந்த மலர் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

வாருங்கள் அக்கா, உடலைச்சுட்டெரிக்கிற இந்த வெயிலுக்கால என்னக்கா அவசரமாய் இந்தப்பக்கம்.

அப்ப, உனக்கு இன்னமும் விசயம் தெரியாது போலை. அங்கும் இங்கும் திரும்பிப் பார்த்தபடி கதைத்தாள். மலரவன் நின்றானென்றால் இவையனைப் போல ஊர் விசயங்களைக் காவிக்கொண்டு திரிபவர்களை ஏசிக்கலைத்து விடுவான். கடந்த தடவை நடைபெற்ற க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சை எழுதிவிட்டுப் பெறுபேறுகளுக்காகக் காத்திருக்கிறான்.

அக்கா, நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். அவன் இப்ப கொஞ்சம் முன்னமாய்த்தான் உழைப்போர் ஒன்றியம் வரை போய் வாறன் அம்மா எனக் கூறிக்கொண்டு போனவன்.

இவள் வெண்ணிலா எல்லோ பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் செழியன் மாஸ்டர் வீட்டோடை சேர்ந்து இருக்கிறாளாம்.

ஏற்கனவே தனக்குத் தெரிந்திருந்த விசயம்தான் என்றாலும் காட்டிக்கொள்ளாமல் அப்பிடயா அக்கா, நல்ல விஷயம். இப்பவென்றாலும் துணிந்து முடிவு எடுத்தாளே அதுவரை சந்தோசம்தான்.

என்ன மலர்? இப்படிக்கூறுகிறாய்? அவற்றை வயசென்ன? இவளுக்கு

வயசு என்ன? தகப்பன் பிள்ளை போல உறவு கொள்ள வேண்டியவர்கள்..... புருஷன் பெண்சாதியாய்..... எப்படியடி? என்னால் ஒத்துக் கொள்ள முடியாது.

அக்கா, அவள் சரியான முடிவுதான் எடுத்திருக்கிறாள், மலரவனும் இரண்டொரு தடவை கதைக்கேக்கை சொன்னவன், இப்படி இருந்து அவமரியாதை படுவதிலும் பார்க்க மாஸ்ரர் வீட்டை போய் இருப்பதுதான் பாதுகாப்பென்று. தன்ரை படிப்பாலும் முயற்சியாலையும், தனித்திருந்து பிள்ளைகளையும் வளர்த்து வந்தவள். கண்ட கண்ட காவாலிப் பயலுகள் அவளை நிம்மதியாய் இருக்க விட்டினமே. கையைப் பிடித்திழுக்கிறதும். வீட்டுக்குக் கல் எறிவதும், தனிய இருந்து கஷ்டப்படுவதிலும் பார்க்க, மாஸ்ரருக்கு உதவிசெய்து கொண்டு அவரோடே போய் சேர்ந்ததுதான் சரி அக்கா.

என்ன பிள்ளை கதைக்கிறாய்? ஊருலகம் இவளைப் பழிச்சுக் கதைக்குதே. ஏன் இவள் இப்படி நடக்கிறாள்?

எப்பிடி அக்கா நடக்கிறாள்? தேவடியாள்தனம் பண்ணுறாளா? தன்ரை படிப்பை வைச்சு நல்ல அரச வைத்தியராய் சேர்ந்து சுகமாய் வாழமாட்டாமல், தனது ஊர் தனது மக்கள், அவர்களது சேவை என வாழ்வது பிழையா அக்கா? உவன் துலைவான் செழியன் நடுச்சந்தியிலை வைத்து இவளின்ரை கையைப் பிடித்திழுத்து பிள்ளைகளுக்கு ரியூசன் சொல்லித்தாறுதுக்காக மாஸ்ரரோடு இரு. நான் புத்தகம் சட்டை என எல்லாச் செலவுகளையும் தாறன் என்னோடையும் வாவன் எனக்கேட்டபோது யார் தட்டிக் கேட்டினம்? 9-10 வருடங்களுக்கு முன்னரென்றால் இப்படி நடக்குமா? தன்ரைவீரம், வலிமை கௌரவம் எல்லாம் இழந்து வந்திருந்து இந்தக் குந்திலை இருந்து அழுதவள். மாணம் போனாப்போல சீவிக்கக் கூடாதென்று கதறினவள். தான் முன்னர் இருந்த இடத்தில் 50 - 60 ஆயிரம் பிள்ளைகள் எப்படிச் சுதந்திரமாயும் சந்தோசமாயும் வாழ்ந்தவர்கள் என்று ஏங்கிப்போனாள். பிள்ளைகள் இருவரது திறமை ஆற்றல் கீர்த்திகளை எடுத்துக்கூறி ஒருவாறு ஆற்றுப்படுத்தி அனுப்பினனான்.

மலர், சும்மா ஒரு கதைக்காகத்தான் கேட்கிறன். மாஸ்ரருக்கு ஒரு 60 வயசிருக்குமோ? இந்த வயசுக்குப் பிறகும் அவர் தாம்பத்தியம் தேடுவாரா? ஆன்மீகம் தேடுவாரா?

எலும்பில்லை என்பதற்காக எல்லாப்பக்கமும் நாக்கு வளையும் தானே என நினைத்துக் கண்டபடி கதைக்கிறதை விட்டுவிடுங்கோ அக்கா.

ஒருவகையில் அவள் நல்ல முடிவு எடுக்க நீங்களும் உங்களைப் போல ஆட்களும்தான் உதவியிருக்கிறீர்கள். மனோதிடம் உள்ளவள் என்ற படியால் துணிச்சலான முடிவு எடுத்திருக்கிறாள்.

சரிபிள்ளை, என்னோடை கோவிக்காதை. நீ அவளுடன் நல்ல நட்பாய் இருக்கிறாய் என எண்ணித்தான் உன்னோடை கதைச்சனான். பங்கை மலரவன் வாறன்போல. நான் போயிற்றுப் பிறகொருநாள் வாறன். ஒருவகையில் பார்த்தால் நீ கூறுவதும் சரிபோலத்தான் கிடக்கு.

வெண்ணிலா க.பொ.த உயர்தர பரீட்சையின் பெறுபேறுகளுக்காகக் காத்திருந்த காலத்தில் நாட்டில் நடந்த கொடூரங்களைக் கண்டு இயக்கத்தில் சேர்ந்தவள் 3 - 4 வருடகாலம் போராளியாகிப் பங்காற்றிவிட்டு விலகி வந்து கல்வியைத் தொடர்ந்து தனது திறமையாலும் விடாமுயற்சியாலும் டாக்டராகி, அக்காலச் சூழலில் காயப்பட்டிருந்த மக்களுக்கும், போராளிகளுக்கும் சேவை செய்து கொண்டிருந்தாள். கல்வியை வைத்துப் பணம் பண்ணிப்போடாமாக வாழ விரும்பவில்லை. அங்வேளையில் ஷெஃப்ரூக் கால் உடைந்த நிலையில் சிகிச்சைக்காக வந்த வருணன் என்ற படையணித் தலைவனை விரும்பி மணம்புரிந்து வாழ்ந்தவள். தமது விருப்பத்துக்கு மாறாக அரச சேவையில் இணைந்து டாக்டராகி வசதிவாய்ப்புக்களுடன் வாழாதது மட்டுமல்ல, கால் ஊனமடைந்த முன்னாள் போராளித்தலைவனை மணந்து கொண்டதாலும் பெற்றோரும் உறவினர்களும் இவர்களுடன் உறவு வைத்திருக்கவில்லை. இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்த வேளையிலும், மலர்விழிதான் தாய்போல இருந்து பராமரித்து வந்தாள். இறுதி யுத்தம் 19.05.2009 முடிவுக்கு வர, முகாம் வாழ்க்கை, விசாரணைகள், தடுத்தி வைப்புகள் என எல்லாம் அனுபவித்து 10 வருடங்களுக்கும் மேலாகி விட்டது. வருணனைப் பற்றித் தகவல்கள் எதுவும் இல்லை. போராட்டங்கள், எதிர்ப்பு ஊர்வலங்கள், மகஜர்கள் எல்லாம் பயன்றுப் போய்விட்டநிலை. பிள்ளைகளும் வளர்ந்து விட்டனர். பாடசாலைக் கல்வியுடன் எல்லாத்துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கினார்கள். அவர்கள் பாராட்டுகள், பரிசுகள், விருதுகள் பெறுகின்ற ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் வருணனின் நினைவு வந்து வருத்தும்

சேவையாகத்தான் டாக்டர் தொழில் பார்த்தாலும், நோயாளிகள் தருகின்ற பணத்துடன், கோழி ஆடு வளர்த்தும் வந்தாள். இயக்கக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வாழ்ந்தவளாதலினால், எல்லாம் மிக நேர்த்தியாகத் திட்டமிட்டு வாழ்ந்தாள். அப்பா இல்லையே என்ற ஏக்கம் ஒன்றைத் தவிரப் பிள்ளைகளுக்கு வேறெந்தக்கவலையும் இல்லை.

வருணனும், தானும் இராணுவச் சுற்றிவளைப்புள் அகப்பட்டிருந்த வேளை வருணன் சயனைட் கடித்து இறந்தான் என்றும், இறக்கும் தருணத்தில் வெண்ணிலா பற்றிய விபரங்களும் முகவரியும் கொடுத்து, அவளுக்குத்துணையாயிருந்து காக்கவேண்டுமெனத் தன்னிடம் சத்தியம் வாங்கினான் என்றும் கூறியவாறு அமைதியாயிருந்த வாழ்வில் இடிபோல முகிலன் எனத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு ஒருவன் வந்தான். வருணன் இராணுவத்திடம் சரணடைந்தமையை நேரில் கண்டவர்கள் கூறக்கேட்டும், சரணடைந்தவர்களை ஒளிபரப்பியவேளை கூட்டத்துள் வருணனைக் கண்டிருந்ததாலும், முகிலன் பொய் கூறுகிறான் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தும், வரவேற்று உபசரித்து அனுப்பினான்.

முகிலன் அடிக்கடி வருவதும், பிள்ளைகளுக்குப் பரிசில்கள் தருவதும் பிடிக்காமல் போகவே, நீங்கள் ஏதாவது வேலை தேடிச் செய்யலாம் தானே என்று வெண்ணிலா கூறினான்.

வேலைவெட்டி இல்லாமல் நான் திரியவில்லை. வருணன் சாகும் தருவாயில் உங்களுக்கு உதவிக்கொண்டிருக்கும்படி கூறியதால்தான் அடிக்கடி வரவேண்டியிருப்பதாகவும் கூறினான். இவளது கபட நோக்கறிந்த வெண்ணிலா செழியன் ஆசிரியருடனும், மலர்விழி அக்காவுடனும் கலந்துரையாடி, மாஸ்டர் பிள்ளைகளுக்கு மேலதிக வகுப்புகள் எடுப்பவராக அடிக்கடி வெண்ணிலா வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். மாஸ்டர் இவளது வீட்டுக்கு வருவதை விரும்பாத முகிலன், இலங்கை பார் வெண்ணிலா இந்த வாத்தி என்ன அடிக்கடி இங்கை வந்து போறார் என்றான்.

பிள்ளைகளுக்கு மேலதிக வகுப்புகள் எடுக்கிறார். அதுதான் வாறார், அவர் இங்கு வருவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை

எங்களுக்குப் பிடிக்கின்றதே. பிள்ளைகளும் இப்ப கவனமாகப் படிக்கிறார்கள்.

கிழவனுக்குக் குமரிப்பெண் தேவைப்படுதாமோ?

என்ன பேசுகிறீர்கள், என்று தெரிந்துதான் கதைக்கிறியளா? அவர்மட்டுமா வருகிறார்? மருந்தெடுக்க, வைத்தியம் பார்க்க, கோழிவாங்க எனப்பலர் வருகிறார்கள், ஏன் நீங்களும்தான் ஒரு காரணமும் இல்லாமல் வருகிறீர்களே. அவை எல்லாம் பெண்பிடிக்கவா வந்து போகினம்? உங்களுக்குக் கள்ளப் புத்தி அதுதான் எல்லோரையும் உங்களைப்போல நினைக்கிறீங்கள். என்ன

சொன்னீங்கள். வருணனுக்கு நீங்கள் சத்தியம் செய்து கொடுத்ததா? வருணன் சயனைட் கடித்து இறந்து விட்டாரா? எல்லாம் பொய் என்பதும் உங்கள் நோக்கம் என்னவென்பதும், நீங்கள் வந்தன்று கூறியவார்த்தைகள், பார்த்த பார்வைகளிலிருந்தும் நான் நன்கு புரிந்து கொண்டேன். விசயத்தைப் பெரிதாக்க விரும்பாமல்தான் நான் பேசாமல் இருந்தனான். 2 வாரங்களுக்கு முன் வருணன் கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறார். தனது விசாரணைகள் யாவும் முடிந்து விட்டதாம் ஒருமாதமோ இரண்டு மாதகாலப் பகுதிக்குள் தான் வீட்டை வருவன் என்றும் எழுதியிருந்தார். அப்பவும் வழமை போல நான் அமைதியாக இருந்தேன். அவர் வந்ததும் எல்லாம் சரியாகிவிடும் அமைதியாக நண்பர்களாக நாம் இருந்திடலாம் என்று எண்ணினான். எல்லாத்தையும் போட்டுடைத்து விட்டீர்களே. இவ்வளவு அழிவுகளையும் சதைக்குவியல் களையும், ரணங்களையும், முண்டங்களையும் கண்ட பின்னும் எலும்பு தோல் சதைக்காக அலைகிறது உங்களைப்போல ஆட்களை விட்டபாடில்லைப் போலும் என்று இயல்பாகவே வெண்ணிலா கூறியபோதும், கோரப்பற்களுடன், சூலத்தைக் கையிலேந்திய காளியைக் கண்டதுபோல நிலைகுலைந்து போனான்.

அது..... அது..... என்று தயங்கியவனைப் பார்த்து. இப்பவும் ஒன்றும் கெட்டுப்போகவில்லை. பழையபடி நல்ல நண்பர்களாக இருப்போம். வருணனுக்கு நான் எதுவும் கூறமாட்டேன். நாங்கள் மீண்டும் நண்பர்களாயிருப்போம். அடிக்கடி வந்து போங்கள். என்னைக் கட்டுப்படுத்த நினைக்க வேண்டாம். உங்களுக்குள் உள்ள மிருகம் எலும்பு, தோல் தசைக்கு அலையுது. அதைக் கட்டுப்படுத்துங்கள் என்று இயல்பாகக் கூறி அனுப்பினான்.

தான் சொன்னவை அனைத்தும் பொய் என்பதும். வருணன் வரவுள்ளான் என்பதை அறிந்ததும் முகிலன் பயந்த தன்மையையும் எடுத்துக் கூறி, மலர்விழி அக்காவுடன் கலந்து தொடர்ந்தும் தனியே வாழமுடியாது என்று முடிவெடுத்திருந்தான். மீண்டும் சில நாட்கள், வீட்டின்மேல் கல்லெறி விழுவதும் சாடை மாதையான பேச்சுக்களும் பேசியபோதும் வெண்ணிலா இயக்கத்தில் பயிற்சி எடுத்தவன் என்ற பயம் இவர்களிடையே இருந்ததால், கவனமாக இருந்தார்கள். முகிலனையும் அவனைப்போல ஆட்களையும் சமாளித்து சாம், பேத தான தண்டங்களைப் பிரயோகித்து அனுப்பும் ஆற்றல் இருந்தும் கூட அவன் அமைதியை விரும்பி பிள்ளைகளின் கல்வியை விரும்பி, செழியன் மாஸ்டர் வீட்டில் இருந்து வாழத்தலைப்பட்டான். வாழ்ந்துவருகிறான்.

நண்பனும் நானும்

வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த முச்சக்கர வண்டியைக் கைகளைத் தட்டி அழைத்தேன். “சர்” ரென்று திரும்பும்போது கவனித்தேன். பிரசவத்துக்கு இலவசம் என எழுதியிருந்தார்கள் பின்புறத்தில். இந்த வேகத்தில் செலுத்தினால் பிரசவத்துக்காகச் செல்லும் பெண் வண்டியிலேயே பெற்றெடுத்து விடுவாள். பிரசவம் இலவசமாக நடந்து விடும். என்னுள் எண்ணிக் கொண்டேன். “எங்கே போக வேண்டும்” என்று கேட்டவாறு அருகில் வந்து வண்டியை நிறுத்தினார் சாரதி.

அங்காடி அபிவிருத்தி வங்கிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்றேன். ஒரு வழிப்பாதை அது. சுற்றிச் செல்ல வேண்டும் 300 ரூபா தரவேண்டும்.

சரி, சரி தருகிறோம். செலுத்து என்று ஏறி அமர்ந்தோம். சத்தியமூர்த்தியும் நானும்

வாடிக்கையாளர் வரிசை அனுமார் வால் போல நீண்டு கொண்டிருந்தது. முகாமையாளரைக் காணவென நின்ற வாடிக்கையாளர் வரிசையில் காத்திருந்தோம். ஓய்வூதியக்கடன் பெறுவதற்காக சத்தியமூர்த்தி பூரணப்படுத்தப்பட்ட விண்ணப்பப்படிவத்துடனும் அவருக்குப் பிணையாளர் ஒப்பமிடுவதற்காக நானும் நிற்கின்றோம். அலுவலக அறையில் முகாமையாளரைக் காணவில்லை. மின்குளிர் சாதனம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. மின்குமிழ்கள் பிரகாசத்துடன் ஒளி வீசியவாறு உள்ளன. காலை நேரம் 9-30 மணியென சிவரில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் மணிக்கூடு காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. எனக்குப் பின்னாலும் வரிசை நீண்டு போகின்றது. “காலம் அழியோம் கடமை தவறோம்” என அறைக் கதவில் அறிவிப்பொன்று அழகாக ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

முளங்கால் மூட்டு வலியெடுக்க ஆரம்பித்தது. இருக்கலாம் என்று திரும்பிப் பார்த்தால் இருக்கைகள் நிறைந்துள்ளன. மூத்தோருக்கு இடம்தர

யாரும் தயாரில்லை. அவசரமாகப் புறப்பட்டதில், வழமையாக முளங்காலுக்குப் பூசி வருகின்ற கைதடி சித்த மருத்துவ வைத்தியசாலையில் பெற்று வைத்திருக்கின்ற எண்ணை பூச மறந்து விட்டது புரிகின்றது. நேரம் 10.30 மணி காட்டியது. முகாமையாளர் இருக்கைக்கு வந்தார். வரும்போதே நண்பரொருவரையும் கூட்டிக் கொண்டு அவருடன் கதைத்தவாரும் வந்தார். இருக்கையிட்டுத் தொடர்ந்தும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். வரிசையில் முதலாவதாக நின்றவர் உள்ளே சென்று படிவங்களில் ஒப்பம் பெற்று வந்தார். மேலும் மூவர் நால்வர் சென்று வந்தனர். எமக்கு முன்னால் நின்ற முதியவர் உள் சென்றார். வயது 70 இருக்கும் உடல் தளர்ந்திருந்தார். தலையில் நரையிருந்தது. அவரை இருக்குமாறு கூடக் கூறவில்லை. படிவங்களைப் பெற்று மேலோட்டமாகப் பார்த்தார். கேள்விகள் கேட்டார். அவரை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்தார். முகம் கடுப்படைய, வீசி எறியாத குறையாகப் படிவங்களை மேசையில் போட்டார். போங்கோ போய் ஒழுங்காய் பூரணப்படுத்தி ஆவணங்களை இணைத்துக் கொண்டு வாருங்கள். அழாத குறையாய் முதியவர் திரும்பினார். வயசு போனால் வீட்டில் ஒய்வாக இருக்க வேண்டியதுதானே. இங்கே வந்து ஏன் எங்களுயிரை எடுக்கிறீர்கள்? என்று மேலும் ஏதோதோ கூறினார்.

என்ன மகனே சொல்கிறாய்? யார் உயிரை யார் எடுப்பது? 9 மணி யிலிருந்து 10.30 மணி வரையும் நீ அலுவலகத்தில் இல்லை. கால்கடுக்க நிற்கின்றோம். போதுமான இருக்கைகள் கூட இல்லை இருப்பதற்கு. பொறுப்பான பதில் கூறுகிறதும் இல்லை. சீறி விழுகிறாய் உன்னிடம் பிச்சை கேட்டா இங்குவந்து நிற்கின்றோம். வயசு போச்சென்றால் வயிறும் இல்லாமல் போய்ச்சா? உன்ரை அப்பனையும் இவ்வாறுதான் நடத்துவாயா? எனப் பொரிந்து தள்ளி விட்டு படிவங்களைக் கிழித்து மேசையில் கசக்கி எறிந்து விட்டு கதவைத் தள்ளி கொண்டு வெளியில் வந்தார். வங்கியில் வேறுவேறு தேவைகளுக்காக வந்திருந்த அனைவரும் மலைத்துப் போய் நின்றனர்.

நல்லாய் வேணும் உவருக்கு எனச் சிலரும், ஒழுங்காய்ப் பூரணப்படுத்தி வந்திருக்கலாம்தானே எனச் சிலரும் விமர்சித்தனர். நாம் உள்ளே போவதா விடுவதா என எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் சத்தியமூர்த்தி உள் சென்று விட்டார். உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்றார் முகாமையாளர் அதே கடு கடுப்புடன்.

ஓய்வூதியக் கடன் எடுத்துச் செல்ல வந்தேன் என்றவாறு படிவங்களைக் கொடுத்தார். படிவங்களை மேலோட்டமாகப் பார்த்துவிட்டு உங்கள் வயது 78 ஆகின்றது. கடனுக்கு நான் அனுமதி தந்தால் எவ்வாறு செலுத்துவீர்கள் என்றார்.

எனது ஓய்வூதியப் பணம் இந்த வங்கிக் கணக்குக்குத்தானே வருகின்றது. அதிலிருந்து மீள்ப் பெறலாம்தானே.

ஓய்வூதியம் ஒழுங்காக வரும் வரை சரிதான். உங்களுக்கு வயது அதிகரித்து விட்டது. ஏதாவது விபரீதம் நடந்துவிட்டால், ஓய்வூதியக் காசு வர காலதாமதமாகும் அது வரை என்று இழுத்தார்.

சத்தியமூர்த்தி பரிதாபமாக நின்று கொண்டிருந்தார். இடையில் தொலைபேசி அழைத்தது. எடுத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. சத்தியமூர்த்தி நின்று கொண்டிருந்தார். எனக்குக் கோபம் கோபமாக வந்து அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. தொடர்பாடல் முடித்துவிட்ட முகாமையாளர் இன்னமும் நீங்கள் போகவில்லையா? என்னால் இதுக்கு அனுமதி வழங்க முடியாது என்றார். சத்தியமூர்த்தி திரும்பி வந்தார். முகாமையாளர் கூடவந்தவருடன் தொடர்ந்தும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். சத்தியமூர்த்தியைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கின்றது.

வைத்தியர் செலவுகளுக்காகவே கடன்பெற நேர்ந்தது. அதற்கும் எனக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. எல்லாம் என் நேரம் என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தார். நான் ஒரு தடவை கதைத்துப் பார்க்கவா? என்றேன்.

நீயா? நீ கதைக்க வேண்டாம். அவனோ கடுப்பிலிருக்கிறான். உனக்குக் கோபம் வந்தால் எப்படி இருக்கும் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். எவ்வகையிலாவது இக் கடனைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இன்று எனக்கு நல்ல நாள் இல்லைப்போலை. நாளை அல்லது மறுநாளாவது வந்து பேசி எவ்வகையிலாவது கடன் எடுத்து விட வேண்டும். நீ குழப்பி விடாதே என்று கையைப் பிடித்து வெளியில் அழைத்து வந்தார். வீணாக உன்னையும் அலையவைத்து விட்டேன். சாந்தமடைவாய். வா தேநீர் ஒன்று அருந்தி விட்டு வீட்டை போவம். பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறியவாறு கடைத் தெருப்பக்கம் போனார். நான் பின் தொடர்ந்தேன்.

வெயில் கடுமையாக இருக்கிறது. மழை கனகாலமாய்ப் பெய்யவில்லை. காடுகள் அழிந்து நாடு பாலைவனமாக மாறி வருகின்றது, போலும். வெக்கை தாங்க முடியவில்லை. இப்ப தேநீர் வேண்டாம். இளநீர் ஒன்று குடிப்பம் வா எனக் கூறிச் சத்தியமூர்த்தியை அழைத்துக் கொண்டு இளநீர் விற்கும் கடைக்குச் சென்றோம். அழகழகாக குலைகுலையாக இளநீர்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த இளநீர் கூட பிற மாவட்டங்களிலிருந்து விற்பனைக்காக எடுத்து வரப்பட்டவைதான். இங்குள்ள வளமான மண் தரிசாக விடப்பட்டுள்ளது அல்லது யாரோ கையகப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார்கள்.

மக்கள் சோம்பேறிகளாகி, எதையும் யாரிடமாவது காசு கொடுத்தோ, இலவசமாகவோ வாங்கித் தின்று வாழப் பழகிக் கனகாலம் ஆகிவிட்டது. கறிமுருங்கை இலைகள் கூட கட்டுக்கட்டாக, விற்பனைக்கெனச் சந்தைக்கு வருகின்றதென்றால் நாங்கள் எங்கு சென்று கொண்டிருக்கின்றோம் என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. அறிந்தவர்கள் யாராவது இருப்பின் தெளிவுபடுத்துங்களேன்.

அப்பப்பா, என்ன கொடுமையான வெயிலப்பா, எனக்கொரு இளநீர் வெட்டித்தா என்றவாறு அங்கு வந்து சேர்ந்தவரை எங்கோ கண்டிருப்பது போல ஒரு ஞாபகம். உடனடியாகவே நினைவுக்கு வரவில்லை. இப்பவெல்லாம் ஞாபக சக்தி குறைந்து, குறைந்து கொண்டு போகின்றது. மனசு இளமையாக இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது. உடலும் உறுப்புக்களும் சேவைக்காலம் முடித்து ஓய்வு கேட்கின்றன. உற்றுப் பார்க்க விரும்பவில்லை. கேட்டு அறிந்து கொள்ளத் துணிவும் இல்லாமல் நின்றேன்.

நீ வளவன் தானே, என்ன மறந்து விட்டதா என்றவாறு வணங்கினார் குமரன்.

நீ குமரன் அல்லவா, எவ்வளவு காலம் சந்தித்து. எல்லாம் ஞாபகத்தில் கொள்ள முடிவதில்லை. பள்ளிப் பருவமும் துள்ளித் திரிந்த நாட்களும் மனதில் திரையோடியது. எவ்வாறு மாறிவிட்டாய். சுகமாய் உள்ளாயா? பிள்ளைகள் துணைவி எல்லாரும் நலமா? என்று கேட்டவாறு அணைத்துக் கொண்டேன்.

நாங்கள் நலமாக இருக்கிறோம். துணைவியார் தையல் கலையையும் ஒவியம் வரைதலையும் இன்னமும் தொடர்கிறார். பிள்ளைகள் பட்டப் படிப்பு முடித்து மூத்தவர் இருவரும் திருமணமாகி லண்டனில் வசிக்கின்றனர். கடைசி இருவரும் ஆசிரியராகி இங்கேயே திருமணம் முடித்து வாழ்கின்றனர். மகன் இங்கு நிலவிய சூழ்நிலையில் எம்மைப் பிரிய விருப்பமில்லாதிருந்த போதும் கனடாவில் வசிக்கின்றார். எல்லோரும் குழந்தைகள் பெற்றுச் சிறப்பாக வாழ்கின்றனர். நீ எவ்வாறு உள்ளாய்?

எனது பிள்ளைகளும் திருமணமாகிப் பிள்ளைகள் குட்டிகள் எனச் சிறப்பாக அரசு தொழில் வளங்களுடன் வாழ்கின்றனர். கடைசி மகன் உயர்கல்விப் புலமைப்பரிசில் பெற்று லண்டனில் படித்து வருகின்றான். மனைவிதான் பாவம் இவர்களுக்காக உழைத்து, உழைத்து இப்ப பக்க வாதம் பிடித்து உழல்கின்றாள். பெரிய பெரிய வைத்தியர்கள் பரிசோதனைகள், ஆய்வுகள் எனக் கண்டபோதும், நேரமும் பணமும் அலைக்கழிப்பும் தான்.

இப்ப சித்த மருத்துவம் பண்ணி வருகிறோம். ஓரளவு எழுந்து நடப்பார். எண்ணையும் வெளிப் பூச்சும் ஒத்தமும் எனப் போகின்றது வாழ்க்கை. ஓய்வு நாட்களில் பிள்ளைகள் ஒன்று கூடி அவருக்கான பணிவிடைகளைச் செய்து மகிழ்விப்பர்.

ஓம், ஓம் எனக்கும் முளங்கால் மூட்டு தேய்ந்து விட்டதென்று கதிர் தேர்வு, ஆய்வு முடித்து மருந்துகள் தந்தனர். குணமாகவில்லை. நானும் கைதடி சித்த மருத்துவ வைத்தியர்களின் கவனிப்பில் எண்ணை ஒத்தமம் என ஓரளவு குணமாகி நடக்கின்றேன் வலி இல்லை. இப்ப தொடர்ந்தும் மருந்து எடுத்து வருகிறேன்.

இவர் எனது நண்பர். எம்மைப் போலத்தான். ஓய்வுதியம் பெற்று வருகிறார். இவரது வைத்திய தேவைகளுக்காக ஓய்வுதியக் கடன் பெறலாம் என வந்தார். நான் பிணையாளராக வந்தேன். முகாமையாளர் ஒரு கொதியன் கடன் தர முடியாது என்று திருப்பி அனுப்பி விட்டான். பாவம் மனசொடிஞ்சு போனார்.

எந்த வங்கியில் கடன் பெற விரும்புகிறீர்கள் - குமரன் கேட்டான்.

அங்காடி அபிவிருத்தி வங்கியென்று கூறவே அட்டா, அவர் எனக்கு நன்கு தெரிந்தவராச்சே. நான் ஒரு தடவை பேசிப்பார்க்கவா என்றான்.

அது ஒரு வெறிநாய். உன்னால் முடியுமானால் ஒழுங்கு செய்ய. இவருக்குப் பணம் அவசியமாகத் தேவைப்படுகின்றது. அதிக நாட்களின் பின் உன்னைச் சந்தித்ததில் ஒரு நல்ல காரியம் ஆகட்டும். நான் வரவில்லை. சத்தியமூர்த்தியைக் கூட்டிப்போ. பிணையாளராக ஒப்பமிடுவதாயின் வருகிறேன் என்று அனுப்பி வைத்தேன்.

உள்ளே போனார்கள், கதைத்தார்கள் முகாமையாளர் மறுப்பது கண்ணாடித் தடுப்புக்குள்ளால் தெரிந்தது. குமரன் ஏதோ கூறவே, தலையை அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டிவிட்டு, படிவங்களை வாங்கி அப்போதுதான் முதன் முறையாகப் பார்ப்பது போலப் பாவனை காட்டிவிட்டு, ஒருவாறு இணங்கி விட்டான். உதவியாளரைக் கூப்பிட்டு, கடன் வழங்கும் பிரிவுக்கு அனுப்பி விட்டான்.

கடன் வழங்கும் பிரிவில் பணியாற்றிய இளைஞர் எமக்கு இருக்கை அளித்தாவிட்டு, படிவங்களைப் பெற்று நுணுகி ஆராய்ந்து விட்டு படிவங்களை முழுமையாகப் பூரணப்படுத்தி, ஒப்பங்கள் பெற வேண்டிய இடங்களில்

பெற்று விட்டு, மாதாந்தம் செலுத்தும் தொகையைச், சத்திய மூர்த்தியின் கணக்கிலிருந்து கழித்துக் கொள்வதற்கான சம்மதப் படிவத்திலும் ஒப்பம் பெற்றுவிட்டு கணக்குக்கு உடனடியாகப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் கடன் தொகையை வரவு வைத்தார். எழுந்து நின்று வணங்கி எம்மை அனுப்பினார். அவரது செயற்பாடுகளையும் பண்புகளையும் அவதானித்த நான் தம்பி நீங்கள் எங்கு கற்றீர்கள் என்றேன்.

யா / நாவற்குழி மகாவித்தியாலத்தில் படித்ததாகக் கூறினார். நல்ல ஒழுக்கமுள்ள மக்கள் சமுதாயம் ஒன்று உருவாகி வருகின்றது கண்டு மகிழ்வுடன் வணங்கி விடைபெற்றோம்.

சத்தியமூர்த்தி முகாமையாளருக்கு நன்றி கூறி வரச் சொன்றார். நான் குமரனுடன் கதைத்துக் கொண்டு வெளியில் நின்றேன். மனம் ஒரு நிலைப்பட மறுத்தது. சத்தியமூர்த்தி பணம் மீள்பு பெறக் கருமபீடம் சென்றான். நான் முகாமையாளர் அறைக்குள் சென்றேன்.

ஆ. சொல்லுங்கள் என்ன விசயம் என்றார் முகாமையாளர். உங்கள் அறைக்கதவில் ஒரு மகுட வாசகம் காணப்படுகின்றதே நீங்கள் அதைப் பார்ப்பதில்லையா என்றேன்.

என்னென்று தெரியாது, தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து அனுப்பியிருந்தார்கள். அறைக்கதவில் தொங்க விடுமாறு. அதுதான் தொங்கவிட்டுள்ளோம். வேலை செய்யவே நேரம் போதவில்லை. உதுகளைப் பார்க்க ஏது நேரம்? அப்படித் தெரியவில்லையே.

எப்படி?

வேலை செய்வதற்கு நேரம் போதவில்லை என்பது.

ஏன், என்ன பிரச்சினை இப்ப உங்களுக்கு? வந்த விசயத்தைக் கூறும். எனக்கு நிறைய வேலைகள் உண்டு செய்வதற்கு.

சரி, விசயத்துக்கு நேரடியாகவே வருவோம். காலை 9 மணியிலிருந்து பி.பு. 4.00 மணி வரை அலுவலக வேலை நேரம் என அறிவித்திருக்கிறீர்கள். உங்களை இருக்கையில் காணவில்லை. 10.30 மணிக்கு வருகிறீர். வரும்போது தோழன் ஒருவரும் கூடவாறார். அவருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர். காலை 8.45 மணியிலிருந்து நாங்கள் வெளியில் வரிசையில் கால் கடுக்க நின்று கொண்டிருக்கின்றோம் அந்த இலட்சணத்தில் “காலம் அழியோம் கடமை தவறோம்” என ஒரு மகுட வாசகம். ஓய்வுதிகக் கடன் பெற வந்த முதியவர் ஒருவரைக் கடன் தரமுடியாது எனத் திருப்பி அனுப்புகிறீர். பின்னர் உமக்குத் தெரிந்தவர் ஒருவர் வந்து கூறவே கடனுக்கு அனுமதி அளிக்கிறீர். இங்கை

இருந்து என்ன செய்கிறீர்?

என்ன வகுப்பு எடுக்கிறீர்? இதுகளுக்கு மறுமொழி கூற எனக்கு நேரமில்லை. அவசியமுமில்லை.

தம்பி, சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். நீர் எங்கடை சேமிப்பு முதலீட்டுக் காசைக் கூடிய வட்டிக்கு விட்டுத்தான் உமக்குச் சம்பளம் குளிர்சாதன அறை தானியங்கிக் கார், குடியிருப்பு வீடு வசதிகள் என அநேகம் பெறுகிறீர்கள். இவையெல்லாம் எங்களிடம் மீதியாயிருக்கும் பணத்தைக் கொண்டு வந்து நாம் இங்கு சேமிக்கவும் பணம் தேவைப்படும் ஒருவருக்குக் கடன் கொடுத்து வாங்கவுமாக நாங்கள் உங்களுக்குத் தரும் வசதிகள். நீர் முகமன் பார்த்துக் கடன் தரவோ, தெரிந்தவர்களுக்கு கடன் வழங்கவோ தரப்பட்டவை அல்ல. காலையில் 9 மணிக்கு வங்கி திறக்கும் வேளை இங்கு கதிரையில் நீர் இருக்க வேணும், தேவைகளுக்காக வருகின்ற வாடிக்கையாளருக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். வெளியில் நிற்பவர்கள் காசு வைப்பிலிட அல்லது மீளப் பெற, அல்லது கடனெடுக்க என வந்தால் கால் கடுக்க நிற்க வேண்டிய தில்லை. உமது தயவுக்காகவும் தாட்சர்ணயத்துக்காகவும் நிற்கவில்லை என்பதை அறிந்து நடக்க வேணும்.

அருண்டு போன முகாமையாளர். ஐயா உங்கள் நண்பருக்குத்தான் கடன் வழங்கியாயிற்றே வேறென்ன வேண்டும்.

எனது நண்பருக்கு உமக்குத் தெரிந்தவர் கூறியபடியால்தான் கடன் வழங்கினீர். உமது விருப்பத்துக்குக் கடன் வழங்க இது ஒன்றும் உமது அப்பன் வீட்டுக் காசல்ல. எங்களினர் காசு என்பதை நினைப்பில் கொண்டு வாழ்ப்பாரும் அல்லது வாழ்ப்பழக்க வேண்டி நேரும் என்று கூறிவிட்டு வந்தேன்.

நல்லாய்க் கொடுத்தீர்கள் ஐயா, இவருக்கு நன்றாய் வேணும் என்றனர் வெளியில் நின்றவர்கள்.

நிறுத்துங்கள். நீங்கள் கொடுக்கின்ற இடம் தான் இதெல்லாம். உங்கள் உங்கள் வேலைகளை எவ்வாறாயினும் முடித்து விட்டுச் செல்கிறீர்கள். அதற்காகத் தவறென்று தெரிந்திருந்தும் தலை வணங்குகின்றீர்கள். உள்ளே இருக்கும் அவர் தவறுகிறார் என்றால் வெளியில் நிற்கும் நீங்கள் தவறுக்கு வணங்குகிறீர்கள். மாற்றம் அவருக்கு மட்டுமல்ல உங்களுக்கும் தான். மாறப் பாருங்கள் அல்லது மாற்றம் வரும் பாருங்கள்.

புதிய விடியல்

சங்கொலி தினசரிப்பத்திரிகை அலுவலகத்தில் வேலை செய்து வரும் எனது பள்ளிக்கால நண்பரொருவரைச் சந்தித்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்தேன். வெளியில் வெயில் மிகக்கடுமையாக உள்ளது. ஒதுங்கி நின்று ஓய்வெடுக்க வீதியருகுகளில் மரங்கள் கூட இல்லாமல் போய்விட்டது. முன்னைய நாட்களிலென்றால் படலைக்குப் படலை, படலைக்கொட்டில்கள் பேணப்பட்டன. போக்குவரத்தில் களைத்தவர்கள் ஓய்வெடுத்துச் செல்வர். மண்பானையில் அங்கே வைத்திருக்கும் குளிர்ந்த தண்ணீர் தாகம் தீர்க்கும். அந்தக் கலாசாரம் எல்லாம் காலத்தோடு அழிந்து போய் விட்டது. ஆங்கிலேயன் இந்த நாட்டை ஆண்ட காலங்களில் நாட்டி வளர்த்த மரங்களில் முதுமை கண்டு பட்டுப்போனவை தவிர்ந்த ஏனையவை வெட்டி விற்றுக் காசாக்கியாயிற்று. எல்லாத்தையும் காசாக்கும் கலாசாரம் ஓங்கி நிற்கின்றது. பின்நாட்களில் பெடியங்கள்தான் தூரநோக்கோடு மரங்கள் நாட்டி வளர்த்தாங்கள். அவை வளர முன்னர் அவர்களை அழித்து விட்டார்கள். தப்பியொட்டி வளர்ந்து வந்த மரக்கன்றுகளும் போதிய பராமரிப்பின்றி அழிந்து விட்டன. இப்பவும் பெரும் எடுப்பில் மரக்கன்றுகள் நாட்டுகிறார்கள். புகைப்படங்கள் எடுக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். பராமரிப்பதுமில்லை. நீர் வார்த்து வளர்ப்பதுமில்லை அவையும் கருகிக் காய்ந்து போய் விட்டன. அப்ப மழை எப்படி வரும். பூமி வெக்கை எப்படி அடங்கும். பாலைவனமாகப் போகிறது நாடு. இப்ப செம்மணிச் சவர் வெளியில் சூழலியலாளர் ஒருவர் மரக்கன்றுகள் நாட்டிப் பேணிவருகின்றார். அவை வளர்ந்து நிழல்தர 10 - 15 வருடங்களாவது எடுக்கும். அதுவரை இக்கொடிய வெயில் கொழுத்தப்போகின்றதா என எண்ணியவாறு வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

இந்த வெயிலுக்காலை எங்கை போய்வாறியள். கொஞ்ச நேரமெண்டா லும் வீட்டிலை ஓய்வாய் இருக்க மாட்டியள். இந்தாருங்கோ அழைப்பிதழ் கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன போலும். அலைந்து திரிவதுதான் மிச்சம் என்று புறப்புறுத்தவாறு 4, 5 கடிதங்களைத் திணித்து விட்டுப் போகிறாள் தாமரை. இவள் எனது மனைவி. எப்போதும் மலர்ந்திருப்பவள் என்மீது கொண்ட அன்பினால் கடுகடுத்து விட்டுப் போகிறாள்.

இஞ்சை வாருமப்பா தாமரை, நல்ல மோர் இருந்தால் கொண்டு வாரும்
ஏனில்லாமல், கடையில் வாங்குவது உங்களுக்குப் பிடிக்காதென்று
பால் வாங்கிக் காய்ச்சி உறையிட்டு வைத்துள்ளேன். மண்சட்டியில்
வைத்திருந்தபடியால் கட்டித்தயிராயிருக்கு. கடைந்து எடுத்துவாறன்
பொறுங்கோ.

மோரென்றல் இதுவல்லவோ மோர். வெங்காயம் பச்சைமிளகாய்
வெட்டிப்போட்டு அளவான உப்புமிட்டுக் கரைத்திருந்தாள். தயிரின் புளிப்பு
வெங்காயம் மிளகாயின் உறைப்பு, உப்பின் துவர்ப்பு எல்லாம் நான்முந்தி
நீ முந்தியெனப் போட்டியிட்டு கடைசியில் சரணாகதியடைந்து சமநிலையில்
மிகவும் உவப்பாக இருந்தது. உனது கைப்பக்குவமே தனிதான் தாமரை
என்றேன்.

30 - 32 வருட வாழ்வில் காணாத கைப்பக்குவத்தை இப்பதான்
கண்டு விட்டார். பிள்ளைகளும் வளர்ந்து அவரவர் பாட்டில் தனிக் குடித்தனம்
போன பின்னர்தான் இவருக்குக் கைப்பக்குவம் தெரியுதாக்கும். எப்பவாயினும்
அமைதியாகவும் பொறுமையாகவும் இருந்து குடித்தாலல்லவோ சுவை தெரியும்
எந்த நேரமும் பறப்பு.

நீ குறிப்பிடுகிற காலம் மிகவும் நெருக்கடி நிறந்த காலப்பகுதி,
பிள்ளைகளின் வளர்ச்சி படிப்பு, தொழில் தேடல், அடுத்து அவர்களின்
கல்யாணம் என ஓடித்திருந்த காலம் ஆறுதலாக இருந்து பேசுவோ,
கொண்டாடவோ முடியாத காலம். உழைப்பு உழைப்பு என்று செயற்பட்ட
காலம். எல்லாம் முடித்துவிட்டு, வாழ்க்கையில் ஓய்வாகவும் அமைதியாகவும்
இருக்கும் நேரத்தில்தான் தொலைத்துவிட்ட இளமையும் இன்பமான
வாழ்க்கையும் அன்பும் ஆறுதலும் காதலும் புரிகின்றது. ஒருவகையில்
பார்த்தால் உண்மையான காதலும் மாசற்ற அன்பும் இப்பருவத்தில்தான்
எழுகின்றது. தேவையும் கூட. உனக்காக நானும், எனக்காக நீயும் வாழும்
வாழ்வில் ஒரு தனியான சுகமும் சந்தோசமும் இருக்கிறது தாமரை.

சுமமா கதையாதையுங்கோ. இப்பவும் நீங்கள் எங்கை ஓய்வாக
இருக்கிறீர்கள், பொதுப்பணிகள், இலக்கிய ஆய்வரங்குகள் என அலைந்து
கொண்டுதானே இருக்கிறீர்கள்.

பிறர்க்காகவும் பிறந்த ஊருக்காகவும் வாழ்வது என்பது எல்லோருக்கும்
கிடைத்து விடாது தாமரை. எமக்குக் கிடைத்திருக்குச் சந்தோசப்படுவம்
மற்றவரை மகிழ்வித்து மற்றவனுக்கு உதவி வாழும் வாழ்வில் கிடைக்கிற

சந்தோசம் வேறெதில் கிடைக்கிறது சொல்லு பார்ப்பம்.

சரி சரி எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு, மதிய உணவு தயாரிக்க வேண்டும். தையல் வேலைகளும் கொஞ்சம் இருக்கு. கைதடி முதியோர் இல்லத்தில் நடைபெறவுள்ள முதியோர் வார நிகழ்வில் மூத்தவளின்ரை பிள்ளை பேச்சுப் பேசத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளோம். அவளது உட்புகளும் ஒருக்கா சரி பண்ண வேண்டும். நீங்கள் கடிதங்களைப் பாருங்கள் என்று கூறிவிட்டு மோர்த்தந்த கிண்ணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு செல்கிறாள்.

வாலிபத்தில் ஓடித்திரிந்த நாட்களையும், ஒவ்வொரு பிள்ளைகளின் ஒவ்வொரு படி உயர்வையும் கண்டு மகிழ்ந்த நினைவுகளையும் மீட்டுமகிழ்ந்த படி கடிதங்களைப் பார்த்தபோது, மின்வரி அறிவித்தல்களுடன் சற்று வித்தியாசமான வேண்டுகோளுடன் ஒரு கடிதம் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

இப்பிரதேச மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சி, ஆன்மீக எழுச்சி, ஒழுக்க மேம்பாடுகளில் கவனமெடுத்துச் செயற்பட்டுவரும் நாம், இவர்களை எழுத வாசிக்கத்தூண்டும் முயற்சியாக இப்பிரதேசத்து இலக்கியவாதிகள், படைப்பாளிகள், சாதனையாளர்களின் அனுபவங்கள், ஆலோசனைகளைப் பெற்று மேலும் ஊக்குவிக்கும் முகமாக அவர்களைப் பேட்டிகண்டு வருடா வருடம் நாம் வெளியிட்டு வரும் இளந்தளிர் சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்க விரும்பி, ஆய்வு செய்த போது, உங்கள் ஆக்கங்கள், எழுச்சிப் பாடல்கள் சமூக மேம்பாட்டுக்காக நீங்கள் ஆற்றிவருகின்ற பணிகள் காரணமாகவும் உங்களை நேர்காணவும், எமது பரிசில் நாள் நிகழ்வில் உங்களைக் கௌரவிக்கவும் விரும்புகின்றோம். அதற்கான சம்மதத்தைபெற நாம் நேரில் வர நேர ஒதுக்கீட்டையும் செய்து தருமாறு வேண்டுகின்றோம் என்று கந்தையா கனகம்மா நிதியத்தினரின் கடிதம் காணப்பட்டது.

இங்கை பாருமப்பா தாமரை என்று கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தேன்.

ஓ! இவர்கள் சமூகத்துக்காக நிறையச் செய்து வருவதாக நான் அறிந்துள்ளேன். ஆனால் அண்மைக்காலமாகத்தான் இவர்களுக்குச் சமூக அங்கீகாரம் கிடைத்திருக்கு. இப்பிரதேச மாணவர்களைக் கற்கவைப்பதன் மூலமேதான் ஒழுக்கமுள்ள ஒரு சமூகக் கட்டமைப்பை உருவாக்க முடியும் என்றுணர்ந்து செயற்பட்டுவருகின்றனர். நீங்களும் உங்களைப் போன்ற முதிர்ந்த அனுபவசாலிகளும், அறிஞர்களும் இவர்களுக்கு ஆலோசனைகள் வழங்க முடியும் என நான் நினைக்கின்றேன்.

அதுதான் நானும் பார்க்கிறேன். நாங்கள் எவ்வளவு சாதனைகள் செய்திருக்கின்றோம். சமூகத்துக்காக உழைத்துமுள்ளோம். நேற்று

ஆரம்பித்தவர்கள் எங்களைப் பேட்டிகாண்பதும் கௌரவிக்க நினைப்பதும் சின்னப்பிள்ளைத்தனமாக இல்லையா தாமரை?

சின்னப்பிள்ளைகள்தான் வளர்ந்து பெரியவர்களாவது, சின்னப்பிள்ளைகளை, பெரியவர்கள் இணைத்து வழிநடத்தவும் வேண்டும். கல்வி மாண்கள், புத்தி ஜீவிகள், என்று கூறிக்கொண்டு பெடியங்கள் எல்லாம் செய்வான்கள் என்றிருந்தால் பேரிழப்புக்கள்தான் ஏற்படும். கல்வி ஒரு சுடர் போன்றது அதில் பெரியசுடர், சிறியசுடர் என்று பிரிக்கேலாது. ஒன்றாகச் சேர்ந்துசுடர் விட்டு எரிய வேண்டும். அதில் மக்களையெலாம் தெளிவு பெறவைக்க வேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறுவீர்கள். இப்ப இப்படிக்கதைக்கிறீர்கள்.

அது சரியப்பா, இவர்களுக்கு இலக்கியங்கள், படைப்புக்கள் பற்றி என்ன தெரியும்.

தெரியாமலா தொடராக இளந்தளிர் சஞ்சிகை வெளியிட்டு வருகின்றனர். அத்துடன் சாதனையாளர்களை அட்டையில் போட்டும் கௌரவிக்கின்றனர் அந்த வகையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற படைப்பாளிகளையும் சாதனையாளர்களையும் நேர்கண்டும் எழுதிவருகின்றனர்.

சரி சரி. நான் சம்மதித்துக் கடிதம் அனுப்பி விடுகிறேன் சரிதானே.

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கும் ஓய்வுநாள். இன்று காலை 9 மணியிலிருந்து 10 மணிவரை நேரம் ஒதுக்கிக் கொடுத்திருந்தேன். இவர்களைப் பற்றி அறிவதற்காக இவர்கள் அனுப்பி வைத்திருந்த இளந்தளிர்களை மேலோட்டமாக ஒரு தடவை பார்த்தேன். சும்மா சொல்லக்கூடாது. ஓரளவு தரமாய்த்தான் இருந்தது. 1,2,3,4,5 என ஒழுங்காக வாசித்தால் ஒரு படிமுறை வளர்ச்சியும் காணக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. எதற்கும் வரட்டும் பார்ப்போம். எனக் காத்திருந்தேன். ஆங்கிலேயன் தோற்றுப் போவான் சரியாக 9 மணிக்கு ஐயா உள்ளே வரலாமா என்று கூறியவாறு இருவர் வந்தார்கள். ஒருவர் குறிப்பேடு மற்றவர் புகைப்படக் கருவி கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆ, வாருங்கள் தம்பியவை வணக்கம் எனக்கூறி இருக்கை அளித்தேன்.

வணக்கம் ஐயா நேர்காணலுக்கு நீங்கள் சம்மதித்ததுக்கு நன்றி ஐயா!. வழமையாக இளைய மாணவர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக இப்பகுதி மாணவர்களுள் சாதனையாளர்களைத்தான் நாம் பேட்டிகண்டு பிரசுரிப்பது அது ஒருபுறம் நடந்து கொண்டிருக்க, எமது பண்பாடுகள் கலை இலக்கிய நயங்கள், படைப்புக்கள் சாதனைகளைக் கட்டிக்காத்துவரும் மூத்தவர்களையும்

அவர்கள் வாழுங்காலத்திலேயே வெளிக்கொண்டுவர விரும்பித்தான் உங்களைச் சிரமப்படுத்துகிறோம். பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அதுமட்டுமல்லவேந்தன் இவர்போன்ற பெரியார்களின் அறிவு அனுபவம், தீர்வுகாணும் திறனும் எங்களுக்குப் பெரிதும் உதவும்.

ஆமாம். நல்லது. உங்களின் “அக்கினிக்குஞ்சு” கவிதைத் தொகுப்புக்கள் “வெல்லலாம் வா” என்ற சிறுவர் கதைகள் அப்போதைக்கப் போது சஞ்சிகைளில் வெளிவருகின்ற கட்டுரைகளில் காணப்படும் தெளிந்த ஆலோசனைகள் தீர்வுகள் சமூக ஒன்றிணைவு பற்றிய உங்கள் பரிவுகள் எம்மை மிகவும் கவர்ந்ததால் மூத்தவரொருவரைப் பேட்டி கண்டு கௌரவிக்கும் எமது பணியில் முதலாமவராக உங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளோம். உங்கள் ஆக்கங்களில் சுடர்விடும் அறிவு, எழுத்துக்களிலுள்ள சீர்திருத்தம், அழகு, பட்டறிவு அனைத்தையும் திரட்டி வழங்க எம்மால் முடியாது போனாலும்கூட இப்பேட்டியின் மூலம் சிறிதளவேனும் எமது சமுதாய மாணவர்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல முயல்கின்றோம்.

தம்பியவை தேநீருக்குப் பழக்கப்பட்டுள்ளீர்களா? நல்ல மோர் கலந்துதந்தால் குடிப்பீர்களா என்றவாறு தாமரை வந்தாள்.

மோர் இருப்பின் தாருங்கள் அம்மா எனக் கேட்டு வாங்கி விருப்புடன் அருந்தினீர்கள்.

இந்தக் காலத்து இளைஞர்கள் எவ்வாறு பண்பாட்டுடன் வாழப்பழகி விட்டனர். மிகவும் அமைதியாக நிதானமாக அவர்கள் என்னிடம் கேட்ட கேள்விகள் சில என்னைச் சிந்திக்கவைத்தன. மூளையின் மையத்துக்கு எடுத்துச் சென்று விளங்கிப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் இவர்களைக் குறைவாக நான் எண்ணியிருந்தது பிழையாயிருந்தது. சரியாக 9 - 50க்குப் பேட்டியை முடிக்கக் கூடியவாறாக கேள்விகளுடன் வந்திருந்தார்கள். மேகத்திரை விலகியது போல ஒளிவெள்ளம் பாய்ந்தது.

தம்பி உங்கள் செயற்பாடுகள் நிதானம் நோக்கம் உழைப்பு யாவும் என்னைப் பிரமிக்க வைக்கின்றது. நீங்கள் ஈடுபட்டுவரும் பணி நிச்சயம் நல்ல விளைச்சல் தரும். சமூகம் எழும் தம்பி, எழும். இவ்வாறான இளைஞர்கள் இணைவதால் விடிவு நிச்சயம் தம்பி. உங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை நான் செய்வேன் தம்பி என்று ஆர்வம் மிகக் கூறினேன்.

நன்றி ஐயா, நன்றி. பலவருட முரண்பாடு பத்து நிமிடப் பேச்சில் தீரும் என்றே அறிந்திருந்தோம். இன்று நேரிலும் கண்டுள்ளோம் ஐயா.

நீங்கள் எமக்கு உதவமுடியும். அத்துடன் விரும்பினால் விடுமுறை தினங்களில் நடைபெறும் யோகக்கலைப் பயிற்சியிலும் இணைந்து கொள்ளலாம்.

யோகக்கலை பயிற்சியும் நடத்துகிறீர்களா தம்பி? என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன்.

உலகம் பூரா எமது பாரம்பரிய வாழ்வு முறைக்கு மாறி வருகின்றது. மூலிகை மருத்துவம், இயற்கையுணவு, இயற்கையுடன் இசைந்த வாழ்வென மாறி வருகின்றது. நாங்கள் அவற்றின் அருமை தெரியாமல் வீணடித்து வருகின்றோம்.

மிச்சம் நல்லது நான் கலந்து கொள்வேன். யோகா உள்ளத்தை மட்டும் அல்ல உடலையும் வலுவடைய வைக்கும் கலை. தம்பி எமது பிள்ளைகள் பயின்றார்களாயின் மீண்டும் நாம் கல்வியிலும் உயர் இடத்திற்கும் வருவோம் தம்பியவை.

மிக்க நன்றி ஐயா, பேட்டிக்கு அவர் இணங்க மாட்டார் என்ற கருத்தே சமூகத்தில் நிலவுகின்றது. ஆனால் நீங்கள் பரிவுடன் காட்டிய ஒத்துழைப்புக்கு நன்றி ஐயா. சிறிய சமூக மாற்றம் ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கவே முயல்கின்றோம். உங்களைப் போன்றவர்களின் நல்லாதரவு எங்களை ஊக்குவிக்கும்.

இதென்ன தம்பி, நீங்கள் ஒரு குடும்பத்தவர் இணைந்து குடும்ப நிதியில் இவ்வகைச் சீரிய பணிகள் செய்யும் போது நாம் ஒவ்வொருவரும் இணைந்து எம்மாலான பணிகளைச் செய்ய வேண்டும். கஷ்டப்பட்டு தேடிய அறிவையும் செல்வத்தையும் பிறருடன் பங்கிட்டுவாழப் பழகவேண்டும். அப்போதுதான் உலகம் சமநிலை அடையும். வலியவன், மெலியவன் என்ற பேதம் அகலும் வாழ்வும் சிறக்கும். உங்கள் முயற்சிகளும் நம்பிக்கையும் வெற்றி பெறும் தம்பியவை. இறைவன் உங்களுக்கு எல்லா வகையிலும் உதவப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

நன்றி ஐயா நன்றி. உங்கள் பரிவுக்கும், அன்புக்கும் வாழ்த்துக்களுக்கும் நன்றி. அத்துடன் நாங்கள் வழங்க எண்ணியிருக்கும் கௌரவத்தையும் பரிசில் நாள் நிகழ்வில் மறுக்காமல் பெற்று எங்களைப் பெருமைப்படுத்துங்கள்.

சரி தம்பியவை உங்கள் வகுப்புகளின் கால அட்டவணை ஒன்று தயாரித்துத் தாருங்கள். அதற்கான நேர ஒதுக்கீடுகள் செய்வேன்.

என்னுடனும், தாமரையுடனும், இணைந்து புகைப்படங்களும் எடுத்துக் கொண்டு செல்கின்றனர். நேரத்தைப் பார்த்தேன் சரியாகப் 10 மணி புது விடியல் ஒன்று நிகழ்கின்றது. நிச்சயம் வெல்லும்.

கோவிலும் சூட்டமும்

வேலன்பிராய் குளத்தின் மேலதிக நீரை வெளியேற்றும்

காதவாய்க்கால் கரை அருகே அமைந்துள்ள விநாயகர் ஆலயத்தின் அவசர கூட்டம் ஒன்று கூடவேண்டியிருப்பதால் ஞாயிறு காலை 9 மணிக்கு வாருங்கள் என அறிவித்திருந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்கும் நான் வந்து விட்டேன். இப்ப நேரம் 9.30 ஆகிவிட்டது. ஒரு ஈ, காக்கையைக் கூடக் காணவில்லை. படுத்திருந்து அசை போட்டுக் கொண்டிருந்த பசுவும் எழும்பிச்சாணி போட்டுவிட்டுப் போகின்றது. ஒரு கால் ஊனப்பட்டிருந்தது. ஒரு வேளை இந்தப் பசுவும் ஈழ விடுதலைப் போருக்குப்போனதோ என எண்ணிக் கொண்டேன். ஒரு காலில் பாதியைக் காணவில்லை. ஒரு பாவமும் அறியாத எத்தனையோ ஜீவன்களைக் கொண்டும் ஊனமாக்கியும்விட்டு யுத்தம் முடிந்துவிட்டது. விடிவுதான் கிட்டவில்லை. உணவு தேடி அலைந்து திரிந்த நாய் என்னைக் கண்டதும் வாலை ஆட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக் கொண்டு எனது காலடியில் வந்து படுத்துக் கொண்டது.

பல வருடங்களுக்கு முன்னர் ஊரவரையும் சேர்த்து, பணம் திரட்டி புனரமைப்புச் செய்த விநாயகர் ஆலய அத்திவாரத்தாள் அருகே செழித்து ஓங்கி வளர்ந்திருந்த ஆலமர வேர்கள் நுழைந்து வளர்ந்து பெருத்து கட்டிடத்தில் வெடிப்பு உண்டாக்குவது கண்டு யாரும் வெட்டிவிடத் துணிந்து முன்வராத நிலையிலும் தனியொரு ஆளாகத் தறித்து விழுத்திய எங்கள் ஐயா, பதிலீடாக இன்னொரு மரம் வளர்க்க எண்ணி கோவிலின் தென்கிழக்கு மூலையில் சூல உருவில் தனியே நின்ற வைரவருக்கு நிழலாக இருக்கட்டும் என நாட்டி வளர்த்த வேப்பமரம் வளர்ந்து பெருத்துச் சடைத்து நல்ல நிழலூடன் தூய மருத்துவக் குணமிகு உயிர்க் காற்றும் தந்து கொண்டிருக்கின்றது. இதமான மென்காற்று மண்டபத்தில் தனியே இருக்கும் எனக்குத் தூக்கம் தர முனைகின்றது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கூட்டத்துக்கு நேரத்தோடு சமூகம் அளிக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையில் மிதிவண்டியை வேகமாக மிதித்து வந்து விட்டேனோ. அதனால் உண்டான அசதியோ தெரியவில்லை. மெல்லக் கண்களை மூடுகிறேன்.

என்ன ஒரு ஆட்களையும் காணவில்லை. கூட்டம் 9 மணிக்கென்றெல்லோ அறிவித்ததான். விளம்பரப்பலகையிலும் 7 நாட்களுக்கு முன்னர் எழுதிவிட்டேன் என தனது நியாயங்களைக் கூறியவாறு செயலாளர் ஞானச்சந்திரன் வந்தார்.

கையில் ஒரு ஓலைப் பை தொங்குகின்றது. அதற்குள்தான் நிர்வாகக் குறிப்பேடுகள் வைத்திருப்பார்.

ஏன் என்னைப் பார்த்தால் ஆள் இருப்பது மாதிரித் தெரியவில்லையோ என்றேன்.

அதில்லை, கூட்டமென்றால் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு வரவேணும். தங்கடை தங்கடை வசதிக்கு வாறதென்டால் ஏன் நேரம் காலம் குறிப்பிட்டு அறிவிக்க வேண்டும், என்று கூறியவாறு கோபத்துடன் கோவில் மணியை வேகமாக இழுத்தடித்தார். 3 - 4 தடவை மணி டாண் டாண் என ஒலி எழுப்பியது அடுத்த தடவை அடிக்க முயன்றவர் கயிறு அறுந்து விடவே முகக்குப்புற விழுந்து விட்டார்.

ஏன்ராப்பா என்னை விழுந்து கும்பிடுறாய்? பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டா யானால் பலன் ஏதாவது கிடைத்திருக்கும் என்று கூறியவாறு இராசதுரை அங்கு வந்து சேர்ந்தார். நழுக்காக இருந்து கொண்டு நக்கல்விடுவது அவரது இயல்பு.

விழுந்துவிட்ட நோவு இராசதுரையின் நக்கல் எல்லாம் சேர பங்குனி மாத மத்தியான வெயில்போல ஞானச்சந்திரனுக்குச் சூடேறியது. மணிக்கு ஒரு ஆன கயிறு வாங்கிப்போடத் தெரியாது. தலைவர் பொருளாளர் என இங்கிருப்பவர்கள் தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு திரியினம்.

போன மாதம்தான் புதுக்கயிறு போட்டது. எலிகிலி வெட்டிப் போட்டுதோ அல்லது மணிக்கோபுரச் சுவரில் உராசி, உராசித் தேய்ந்து அறுந்து விட்டதோ தெரியவில்லை என்று கூறியவாறு பஞ்சரத்தினம் வந்தார். அவர்தான் தலைவர்.

தம்பி மணி 10 ஆகிறது கூட்டம் நடக்குமா அல்லது நான் போகட்டுமா? எனக்கு நிறைய வேலைகள் இருக்கு என்றேன் நான்.

அப்ப, நாங்கஎல்லாம் வேலையில்லாமல் இங்கு வந்திருக்கின்றோமா? எங்களுக்கும் ஆயிரம் வேலை இருக்கு என்றார் இராசதுரை.

அதில்லைத்தம்பி, மணி பத்தாகிறது ஆட்கள் வாற சிலவனைக் காண வில்லை. நீங்களும் பேசாமல் இருக்கிறியள் அதுதான்.

அங்கத்தவர்கள் ஒருவர் ஒருவராக வந்து சேர்கின்றனர்.
சரி, சரி கூட்டத்தை ஆரம்பிப்பம் ஆராவது ஒருவர் தேவாரம் பாடுங்கோவன்.

பொறுங்கோ, பொறுங்கோ கூட்டம், நடாத்தக்கூடிய அளவு எண்ணிக்கையான அங்கத்தவர் வந்திட்டினமோ “கோரம்” இல்லாமல் கூட்டம் நடாத்தக்கூடாது என்றுதானே யாப்பிலை இருக்கு. ஏன் ஒருவரும் யாப்பை வாசித்துப் பார்த்ததில்லையோ என்றவாறு பொருளாளர் ஞானக்குமரன் வந்து சேர்ந்தார்.

நேரம் போகுது தம்பி, கூட்டத்தை ஆரம்பிப்பம், கோரம் வந்து சேருந்தானே என்றேன் நான் வீட்டைபோக வேண்டிய அவசரம் எனக்கு.

கூட்டம் நடைபெறுவதைப் பார்க்க வந்திருந்த மாணவன் ஒருவன் தேவாரம் பாடினான். உறுப்பினர்கள் தங்கள் தங்களுக்குள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அட, தேவாரம் பாடும் வேளையிலாவது கடவுளை நினைக்க மாட்டேன் என்கிறார்களே இவர்கள் என என்னுள் எண்ணிக்கொண்டேன்.

அடுத்த நிகழ்வாகச் செயலாளர் சென்ற கூட்ட அறிக்கை வாசிப்பார் என்று தலைவர் கூறியதும் செயலாளர் அறிக்கைக் கொப்பியை விரித்து எந்தக் கூட்ட அறிக்கையை வாசிப்பது என அறியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தார்.

ஏன் சுணங்குகிறீர் சென்ற கூட்ட அறிக்கையை வாசியுங்கோவன் என்றார் தலைவர் சற்றுக் கடுமையாக.

அது இடையிலை குழப்பிப்போன கூட்டமெல்லோ. அறிக்கை எழுதவேன ஒன்றும் நடக்கவில்லை தீர்மானங்களில்லை. அதுதான் எதை வாசிப்பது என்று தெரியவில்லை.

எல்லாம் எல்லாருக்கும் தெரியும்தானே. கூட்டம் குழம்பினால் அறிக்கை எவ்வாறு எழுதுவது? இப்ப இரண்டு மாதங்களாக ஐயருக்குச் சம்பளம் கொடுக்கவில்லை. நிற்கப்போறன் - காசுதந்தால்தான் பூசை செய்யவருவன் என்று ஐயர் கூறுகிறார். ஐயற்றை சம்பளக்காசுக்கென்ன செய்வதென்று இந்தக் கூட்டத்திலாவது முடிவெடுத்து ஒழுங்குகள் செய்யாவிட்டால் பூசை நடவாது. என்னாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாமலிருக்கு என்றார் ஞானக்குமரன்.

கையில் எவ்வளவு தம்பி இருக்கு - இது சத்தியமூர்த்தி.

கையிலை விரல்கள் தான் இருக்கு, ஒருவரும் சந்தாக்காசு தாறதில்லை. மாதப்பூசைக்காசும் ஒழுங்காய்த் தாறதில்லை. திருவிழா செய்வம் என்றால் மட்டும் நான்முந்தி, நீ முந்தி என்று போட்டி போட்டுச் செய்வினம்.

திருவிழாக்களும் செய்யத்தானே தம்பி வேண்டும். நித்தியபூசைகளிலை ஏற்படுகிற குறை நிறைகளை நிவர்த்தி செய்யத்தானே திருவிழா கொண்டாடுவது, ஓமம் வளர்ப்பது எல்லாம். அது சரி உண்டியல்காசு இருக்கெல்லே அதிலிருந்து ஐயற்றை காசைக் கொடுத்திருக்கலாம்தானே என்றேன் நான்.

உண்டியலைக் கள்வர் எடுத்துக் கொண்டு போனது உங்களுக்குத் தெரியாதுபோல. நீங்கள் கூட்டத்துக்கு வருவியள் தீர்மானங்கள் எடுத்துட்டுப் போய்விடுவியள். சனங்களிட்டைக் காசு வாங்கிச் சேர்ப்பது எனக்கெல்லோ தெரியும் என்றார் ஞானக்குமரன்.

சரி, சரி வந்திருக்கிற ஆட்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து ஐயற்றை காசைக் கட்டுவம் அடுத்து என்ன என்றார் சத்தியமூர்த்தி.

ஓம் தம்பி, பிராமணன்ரை கூலியைக் கொடுக்காமல் வைத்திருக்க வேண்டாம் என்று ஓளவையாரும் கூறியிருக்கிறார் என்றேன் நான்.

ஏனெனின, ஓளவையாரும் பிராமணத்தியாயிருக்குமோ. அதுதான் பிராமணன் கூலியை வைத்திருக்க வேண்டாம் என்றாரோ.

இல்லைத்தம்பி, அவர் பிராமணன்ரை கூலியை மட்டுமல்ல, அம்பட்டன், வண்ணான், வாத்தியார் வைத்தியர் என ஐந்து பேருடைய கூலியையும் வைத்திருக்க வேண்டாம் என்றவர்.

இஞ்சை என்ன பள்ளிக்கூடமா நடக்குது? ஐயற்றை கூலி பற்றிக் கேட்டால் ஐஞ்சுபேருடைய கூலி பற்றிக் கதைக்கிறியள். எல்லாம் தங்களுக்குத்தான் தெரியும் என்கிற நினைப்பிலை.

ஓமோம், தம்பி சொல்லுறதுதான் சரி. ஏன் பாடம் எடுப்பான்? பிள்ளையளை ஏன் படிப்பிப்பான்? என்ற நினைப்பிலைதானே 1 - 1 ½ வருடகாலமாய் ஒழுங்காய் 42 பிள்ளைகளுடன் இயங்கிவந்த அறநெறிப் பாடசாலையையும் நடத்த வேண்டாம் என்கிற தடுத்தனாங்கள். எல்லாப்பிள்ளைகளும் படிச்சால் திருவிழாக் காலங்களிலை நாம் இங்கை வந்து கூடினதும் எங்களுக்கான ஏவல் வேலை களைச் செய்யவும் கொஞ்சப்பேர் வேணும்தானே என்றேன் நான்.

பரிசாசத்தைப் புரிந்து கொண்ட சத்தியமூர்த்தி அண்ணை நடந்து முடிந்த கதைகளைப் பேசவேண்டாம். ஐயற்றை காசுக்கு என்ன செய்வது என்று ஆலோசிப்பம்.

அதுதான் தம்பி, ஆரம்பத்திலிருந்து கூறிவருகிறேன். ஐயரை நிற்பாட்டுவம். எங்களுடைய பூனூல் தரித்துப் புனிதனாய் இருக்கிற கிருஷ்ணசாமியைப் பூசகராய் வைப்பம், கூலியும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. எங்கடை கோவிலென்று பயபத்தியுடனும் ஆர்வத்துடனும் பூசை செய்வார்.

அவருக்கு மந்திரங்கள் தெரியுமோ?

ஏன் மந்திரங்கள் சொல்லாமல் வழிபாடு செய்யமுடியாதோ? அல்லது உலக வழக்கிலை நடக்காத விடயமோ? இலங்கையிலே பிரசித்தி பெற்ற கோவில்களான செல்லச்சந்நிதி, கதிர்காமம், மண்தூர் முருகன் கோவில்களிலெல்லாம் மந்திரம் ஒதாமல்தானே பூசை நடக்குது.

அது சரிப்பட்டு வராதென்று தானே விட்டனாங்கள். அதை விட்டுட்டு ஐயற்றை கூலிக்கென்ன செய்வது என்றதை மட்டும் கூறங்கள்.

ஏன் தம்பி அதையும் நீதான் கூறேன்.

என்ன மணிக்கயிறு அறுந்து போய்க்கிடக்கு? என்னண்டு மணி அடிக்கிறது என்று கேட்டவாறு அரக்கப்பரக்க ஐயர் வந்தார்.

ஒரு மாதிரி முடிஞ்சு போட்டு அடியுங்கோ ஐயா

நீங்கள் யாராவது முடிஞ்சுட்டு அடியுங்கோ எனக்கு நேரம் போட்டுது என்று கூறியவாறு அவசர அவசரமாகக் கழுவித் துடைத்து நைவேத்தியம் வைத்துப் பூசைமுடித்துக் கொண்டு ஐயர் புறப்பட்டார். மணி அடிக்கவும் இல்லை. வீபூதி சந்தனம் கொடுக்கவும் இல்லை. சனங்களும் வழிபாட்டுக்கென வரவும் இல்லை. மணி 11.30 ஆகிறது.

ஐயா காலைப்பூசைதானே நீங்கள் இப்ப செய்தது. காலைப் பூசை 11 - 12 மணிக்குச் செய்யலாமா?

நீங்கள் ஒழுங்காய்ச் சம்பளம் தாறியளெல்லோ, நீங்கள் எதுவும் கேட்பியன். உங்கடை சம்பளத்துக்கு உது போதும் என்று கூறியவாறு ஐயர் மோட்டார் சயிக்கிளில் விரைகிறார். அவருக்கு அடுத்து கோவிலிலை பூசை இருக்கும் போலை.

உவன் வீட்டிலிருந்துதான் பிரசாதமும் கொண்டு வந்தவன் போல கிடக்கு. உவனை விலத்திப் போட்டு வேறே ஐயரை வைக்க வேண்டும்.

யாராக்கும் சம்பளம் கொடுக்கிறது என்று ஞானக்குமரன் கேட்டான்.

உவரென்ன புண்ணியத்துக்கோ செய்யுறார். முந்திப்பிந்தியென்பாலும் சம்பளம் குடுக்கிறம்தானே. சேர்த்துக் கொடுக்கேக்கை அவருக்குப் பெரிய முதலாகவும் வரும்தானே. சத்தியமுர்த்தி.

சம்பளம் ஒழுங்காய்த் தாறதில்லை என்று பேசிக்கொண்டெல்லோ போனவர். ஏன் கேட்கவில்லையோ.

எனக்கு நல்லாய் கேட்டது. பூசைக்காரரிட்டைக் காசைச் சேர்த்து அவருடைய காசைக் கொடுக்கலாம்தானே. எனக்கொரு அவசர வேலை இருக்கு நான் போகிறேன் என்று கூறிக்கொண்டு சத்தியமுர்த்தி புறப்பட்டார்.

என்னண்ணை இப்படி விட்டுட்டுப் போனால் என்ன செய்யறது ஞானக்குமரன் கேட்டார்.

என்னெண்டாலும் முடிவெடுங்கோ எனக்கு எல்லாம் சம்மதம்.

அறிக்கைக் கொப்பியிலை கையெழுத்தென்றாலும் வைத்திட்டுப் போங்கோவன் என்றான் ஞானச்சந்திரன்.

அறிக்கையை எழுதிமுடியுங்கோ வந்து கையெழுத்து வைக்கிறன். ஓ நேரம் பன்னிரண்டாகுது, பேரனைப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஏற்றிவர வேண்டும் எனக் கூறியபடி இராசதுரை புறப்பட்டார்.

ஒருவரொருவராக ஒவ்வொருகாரணம் கூறிக்கொண்டு போய்விட்டனர். நானும் காரியதரிசி ஞானச்சந்திரனும் மட்டும் தான் நிக்கிறம். அப்பதம்பி வாறகூடத்திலை வாசிக்கிறதுக்கு அறிக்கை எழுதினனிரோ.

என்னத்தை எழுத?

அப்ப கூட்டம் தம்பி

வாற ஞாயிறு ஆடிப்பிறப்பு வருகுது. அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 9 மணிக்கு இதே நிகழ்ச்சி நிரலின் படி கூட்டம் நடாத்துவம் வந்திடுங்கோ. அண்ணை நீங்கள் எவ்வாறு வந்தனீங்கள்?

மிதிவண்டியில்தான் தம்பி

இந்த வெயிலுக்காலை என்னண்டு அண்ணை போகப்போறியள் என்று கூறிக்கொண்டு அவரும் போய்விட்டார்.

எழுந்து சென்ற மாடு மேய்ச்சல் முடிந்து தண்ணீர் குடித்துவிட்டுக் களைத்து வந்து வேப்பமர நிழலில் படுத்திருந்து அசை போடுகிறது.

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு

நாவற்குழி மகா வித்தியாலத்தின் அன்றைய காலைப் பிரார்த்தனை சமயச் சொற்பொழிவு, பிரணவ மந்திரம் ஓதல், தோப்புக்கரணம், மூச்சுப்பயிற்சி என காலை நிகழ்வுகள் யாவும் நிறைவடைந்து. மாணவர்கள் அனைவரும் வகுப்பறைகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். 800 - 900 மாணவர்கள் கல்வி கற்றுவரும் அக்கல்லூரி அனைத்துச் செயற்பாடுகளிலும் தென்மராட்சிப் பாடசாலைகளுள் விஞ்சியிருந்தாலும் நல்லொழுக்க மாணவர்கள் பயிலும் இடமாகவே பெருமை கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வாறான ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளுடன்தான் பாடசாலை நிர்வாகமும், பாடசாலைச் சமூகமும் இயங்கிவருகின்றது. ஆனால் இன்று ஒருவித பரபரப்பு, அமைதியின்மை, ஆர்வம் மாணவர்களிடையே தோன்றியிருப்பதால் வழமைக்கு மாறாகச் சந்தடியாக உள்ளது. அதிபரும் சில ஆசிரியர்களைக் கூட்டி ஆலோசனைகள் நடாத்திக் கருத்துக்கள் கேட்டு அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்.

ஏனைய பாடசாலைகளில் எவ்வாறோ தெரியவில்லை. இங்கு மாணவர் தலைவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு தலைவன் இருப்பார். அவர்தான் அனைத்து மாணவர்களையும் வழி நடத்துவார். மாணவர்களுக்கம் ஆசிரியர்களுக்கு மிடையே இணைப்பாளர்கள் தேவையில்லை என்பதுதான். எல்லோருடைய வாதமும், ஆய்வும் முடிவுமாக இருக்க, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாணவர் தலைவர்களுக்கு ஒரு தலைவனை நியமிப்பதன் மூலம் பலவிதமான பிரச்சினைகளை இலகுவாக வெற்றி கொள்ள முடியும் என்பது அதிபரின் துணிவு, வெற்றி கண்டு இருப்பதும் கண்கூடு. திறமையாக நிர்வகிப்பதென்பது கத்திக்கூரின் மேல் நடப்பது போலாகும். அதில் அவர் வெற்றி கண்டுமுள்ளார்.

பொதுவாக மாணவர் தலைவர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்களுள் ஒருவரை இவ்வாறான தலைவனாக, அவனது நல்லொழுக்கம் தலைமை தாங்கும் இயல்பு, ஆற்றல் வெளிப்பாடுகள், தொடர்பாடல் மொழி அறிவு, சுத்தம், நேரந்தவறாமை போன்ற பண்புகளின் அடிப்படையில் பாடசாலை நிர்வாகம் தேர்ந்தெடுத்து அறிவித்து விடுவதுதான் வழமை. மாணவர்களும் ஏற்றுக் கட்டுப்படுவர். வழமைக்கு மாறாக இவ்வருடம் மூன்று மாணவர்களின் பெயர்கள் தலைமைத்தெரிவுக்கு வந்துள்ளது. யாரைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது

நிர்வாகத்துக்குப் பெரும் குழப்பமாகவிருக்கின்றது. எந்த மாணவனினதும் மனநிலை பாதிக்கப்படாமலும், பாரபட்சம் காட்டப்பட்டுள்ளது என்ற எண்ணம் ஏற்படாதவாறும், எவ்வாறு தேர்வது என்றறியப் பாடசாலை நிர்வாகம் முயன்று கொண்டிருப்பதால் மாணவர்கள் சுதந்திரம் கிடைத்ததென்ற நினைப்பில் ஆரவார ஓசைகள், இவர்களைக் கட்டுப்படுத்த மாணவத் தலைவர்கள் எடுக்கும் முயற்சிகள், அதனால் எழும் ஓசைகளெனப் பாடசாலை இன்று வழமைக்கு மாறாகச் சந்தடியாக உள்ளது.

முடிவு எட்டமுடியாத பிரச்சினைகளுக்குச் சிவபெருமான் குடும்பமே போட்டி வைத்துத்தான் முடிவு கண்டுள்ளது. ஆதலால் இவர்களிடையே ஒரு போட்டி வைத்துத் தகைமையாளரைத் தலைவனாக அறிவிப்போம் என யதூர்சன் ஆசிரியர் கூறினார். தீர்வு காணப்பட வேண்டிய பிரச்சினைகளுக்குச் சமயோசித முடிவெடுப்பது இவரது திறமை. மாணவர்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பது இவரது வெற்றிக்கான காரணம். இது மிக நல்ல யோசனைதான் முதலில் போட்டிக்கு வந்துள்ள மூன்று மாணவர்களும் இப் போட்டிக்கு இணங்குகிறார்களா? எனக் கேட்டு அறிந்து சம்மதம் பெற்றுக் கொண்டு நீங்களே ஒரு போட்டி ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என அதிபர் கூறினார்.

யதூர்சன் ஆசிரியர், அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே வரவும் போட்டியிடும் மாணவர்கள் முடிவு என்ன என்று அறியும் ஆவலாலும் ஏனையவர்கள் என்ன நடந்தது என்று அறியவுமாகி அமைதியடைய போட்டிக்கு நின்ற மூன்று மாணவர்களையும் அருகழைத்த ஆசிரியர் “வழமைக்கு மாறாக இவ்வருடம் மூன்று மாணவர்கள் முதன்மை மாணவ தலைவனாக விரும்புகிறீர்கள்” ஆனால் ஒருவரைத்தான் தேர்ந்தெடுக்க முடியும். உங்களில் எவரும் மற்றவருக்குக் குறைந்தவராக இல்லை. ஆதலால் நாம் ஒரு போட்டி ஏற்பாடு செய்யலாமென விரும்புகிறோம் நீங்கள் கலந்து கொண்டு உங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்துங்கள். யார் வெற்றி பெறுகிறாரோ அவரே இவ்வருட மாணவ தலைவரின் முதல்வன் சரிதானே என்றார்.

ஆம், அதுதான் சரி நான் தயார், நான் தயார் என ஒவ்வொருவரும் கூறவே, விசயம் சுலபமாகி விட்டதென்றெண்ணி உள் மகிழ்ந்த ஆசிரியர். முடிவு எவ்வாறு அமையும் என்று கூற முடியாது. ஆனால் கட்டுப்பட வேண்டும். மீண்டும் கூறுகிறேன் உங்களில் யாரும் யாருக்கும் இளைத்தவர்கள் அல்ல. எட்டப்படும் முடிவுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பாடசாலையின் மதிப்பையும் உங்கள் கௌரவத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டும். போட்டி நடாத்துவதே அடைய

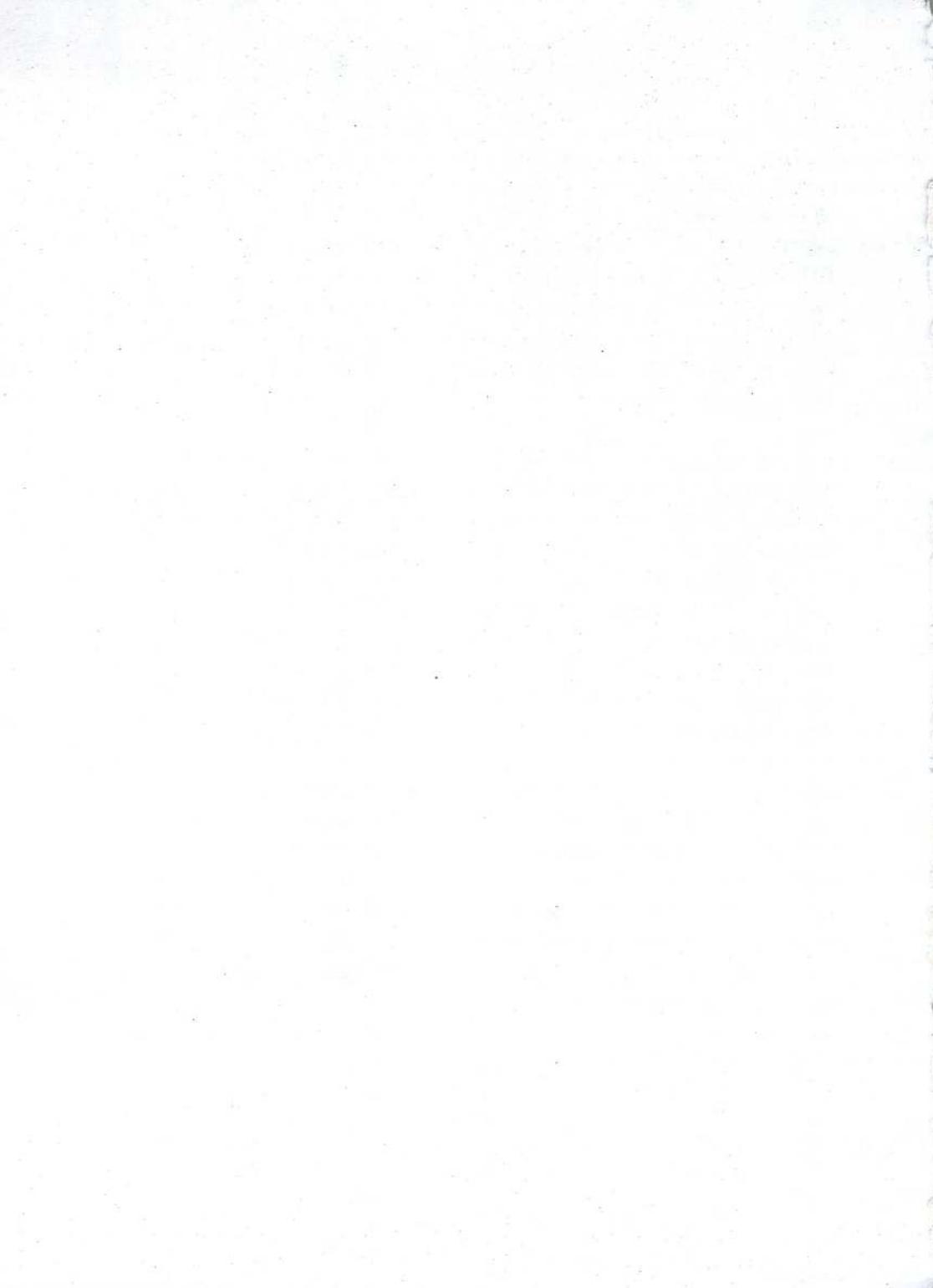
முடியாத தீர்வைத் தீர்மானிப்பதற்காக, அதனால் போட்டியின் பின் குழப்பங்கள் வர அனுமதிக்க மாட்டேன் என்று கண்டிப்புடன் கூறவே, மாணவர்கள் கடும் போட்டியாக இருக்குமோ என ஐயுறவு கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டனர். அவர்களின் மனநிலை அறிந்து ஆசிரியர் மிகவும் இலகுவான போட்டிதான் ஆனால் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்த்து வெற்றி கொள்ள வேண்டும் என்று கூறவே எல்லோரும் சம்மதித்தனர்.

தலைமைப் பதவிக்குப் போட்டியிட்டவர்களும் ஏனைய மாணவர் தலைவர்களும், அவர்களுடைய நண்பர்கள் என சிறு தொகை மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் விளையாட்டுத்திடலில் அமைந்துள்ள அரங்கில் கூடினர். இந்த அரங்கு இப் பாடசாலையின் பழைய மாணவன் சரவணமுத்து சதீஸன் என்பவரால் அமைத்து வழங்கப்பட்டது என்பது இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இப்போது வர்ணம் தீட்டிச் சீர் செய்து புதுப்பொலிவுடன் காணப்படுகின்றது. விளையாட்டரங்கின் சற்றுத் தூரத்தில் பிளாஸ்டிக் பாணை ஒன்று கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. போட்டியாளர்களை அருகழைத்த யதூர்சன் ஆசிரியர் போட்டி மிகவும் இலகுவானது. யாரும் அதிகம் அஞ்சத் தேவையில்லை. துணிவுடன் உங்கள் முடிவுகளைக் கூறுங்கள் என்று உற்சாகப்படுத்தினார். முதலில் போட்டியாளர் ரகுசாந்தை அழைத்து அதோ அந்தப் பிளாஸ்டிக் பாணையுள் என்ன உள்ளதென்று பார்த்து வந்து கூறுங்கள் என்றார். “நான் அதை எடுத்துப் பார்க்கலாமா” என்று கேட்டான் ரகுசாந்த் எடுக்கலாம், அசைக்கலாம், திருப்பலாம், கவிழ்க்கலாம், எதுவும் செய்யலாம் என்றார். பாணையைக் கையிலெடுத்த ரகுசாந்த் நன்றாகப் பார்த்து விட்டு வந்து பாணையில் ஒன்றும் இல்லை ஐயா என்றான். சரி நீ போகலாம் என்ற யதூர்சன் ஆசிரியர், அழகு நிலா என்ற பெண் போட்டியாளரை அழைத்து அந்தப் பாணையுள் என்ன உள்ளதென்று பார்த்து வந்து கூறு என அனுப்பினார். அவளும் பாணையை திருப்பிக் கவிழ்த்து ஆட்டி கை விட்டுத் துளாவிப் பார்த்து விட்டு வந்து பாணையுள் ஒன்றும் இல்லை என்று கூறவே, மூன்றாவது போட்டியாளன் கதிர்வேலுவை அழைத்து பாணையுள் என்ன உள்ளதென்று பார்த்து வா என்று அனுப்பினார். கதிர்வேலுவும் சென்று எடுத்த அசைத்துக் கவிழ்த்துப் பார்த்துவிட்டு வந்து அந்தப் பாணையுள் காற்று உள்ளது ஐயா என்றான். சரியான பதிலறிந்து உள் மகிழ்ந்தாலும் காட்டிக் கொள்ளாது. காற்று எங்கிருக்கிறது காட்டு பார்ப்போம் என்றார். காற்று இருப்பதைக் காட்டமுடியாது ஐயா ஆனால் அதற்குள் காற்று உண்டென நிறுவிக் காட்ட முடியும் என்றான். எவ்வாறு காட்டுவாய்? காட்டு பார்ப்போம் என்றார். ஐயா

கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருப்பது போல காற்றும் இவ்வுலகெங்கும் நிறைந்திருக்கின்றது. காற்றில்லாத வெற்றிடம் நாம் காண வேண்டும் எனில் 30 மைல்கள் மேலாக வான்வெளிக்குச் செல்ல வேண்டும் அங்கு காற்றில்லை சுவாசிக்கவும் உயிர் வாழவும் முடியாது. பாணைதரையிலுள்ளது. ஆதலால் இப் பாணையுள்ளும் காற்று நிறைந்து இருக்கின்றது என்று கொள்ளமுடியும். ஆனால் காற்றை விடவும் பாரம் கூடிய பொருளொன்றை உட்செலுத்தினால் காற்று வெளியேறிவிடும் அப்போது காற்றிருந்த இடத்தில் செலுத்தப்படும் பொருள் இருக்கும். ஆதலால் காற்று வெளியேறுவதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும் என்றான்.

எவ்வாறு நிரூபிப்பாய்? என்று ஆசிரியர் கேட்கவே ஐயா தண்ணீர் காற்றைவிடப் பாரமும் அடர்த்தியும் கூடிய பொருள் ஆதலால் நீங்கள் அந்தப் பாணை கொள்ளக் கூடிய அளவு தண்ணீர் எனக்குத் தருவீர்களென்றால் என்னால் நிறுவிக் காட்டமுடியும் என்றான். ஆசிரியரும் ஒரு பாத்திரத்தில் நீர் வருவித்துக் கொடுத்தார் அவன் நீர் நிறைந்துள்ள பாத்திரத்தினுள் வெற்றுப் பாணையைக் கவிழ்த்து அமுக்கினான் ஓரளவுக்கு பின்னர் பாணையை அமுக்க முடியவில்லை. நீரும் உட்செல்லவில்லை. ஐயா இப்போது இந்தப் பாணையுள் ஒன்றும் இல்லையெனில் நீர் அதனுள் நிரம்பி இருக்க வேண்டும் ஆனால் நீர் உட்புக முடியாமலுள்ளது. ஏதோ ஒரு பொருள் இருக்க வேண்டும். அது காற்றே. அவ்வாறுதான் பலூன் ஒன்றைவாயில் வைத்து ஊதும் போது காற்று மேலும் மேலும் உட்செல்ல செல்ல பலூன் பெரிதாக விரிவடைகின்றது. நாம் வாயால் “ப்பூ” என ஊதுகின்ற காற்று பலூனுள் நிறைந்துள்ளது. ஆனால் காட்டமுடியாது என்றான். ஆசிரியர் மனமகிழ்ந்து கட்டி அணைத்து நீ சாதூர்யமானவன்தான். வகுப்பறையில் கற்றுக் கொண்டதை வாழ்வியலில் பிரயோகித்து, வெற்றி பெற்றுவிட்டாய். நீயே இவ் வருட மாணவத் தலைவர்களின் தலைவன் என்று வாழ்த்தினார். ஏனைய போட்டியாளர்கள். மாணவர்கள் ஆசிரியர்களும் கைதட்டி மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தனர் நடப்பவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அதிபர் கைலாகு கொடுத்து நீயே முதன்மைத் தலைவன் என வாழ்த்தினார்.

தென்மராட்சிப் பிரதேசத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ள வேலன்பராய் கிராமத்தில் மிகவும் வளம் குறைந்த குடும்பத்தில் முத்த புதல்வனாக தோன்றியவர்தான் திருகந்தையா மயில்வாகனம் அவர்கள். இருவருடைய தாயார் தனது பிள்ளைகள் அனைவரும் கற்றுயர வேண்டும் என்ற வேண்டுகோண்டிருந்தார் என்பது யான் அறிந்த உண்மை. பெற்றாரைத் தெய்வமாக வணங்கும் இவர் காலத்தால் அழியாத செல்வம் கல்வி ஒன்று மட்டுமே என்ற உண்மையை உணர்ந்து இப்பிரதேச மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக அயராது உழைக்கத் தலைப்பட்டார். சமூக எழுச்சியில் மிக ஈடுபாடு கொண்ட இவர் கடந்த 12 வருடங்களுக்கும் மேலாக இப்பிரதேச பாடசாலைகளின் நிர்வாகத்துடன் இணைந்து கல்விப்பணி ஆற்றி வருகிறார். ஆங்கில மொழி மூலம் விஞ்ஞானப்பாடங்களைக்கற்றுப் பட்டம் பெற்ற இவர் தமிழில் எழுதிய சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை அண்மையில் என்னிடம் தந்து தாங்கள் இது பற்றிய கருத்தை எழுதவேண்டுமென கேட்டுக்கொண்டார். யான் இப்பிரதேச பாடசாலையில் அதிபராக இருந்த வேளை பொதுப்பணியில் 10-12 வருட காலம் அயராது உழைத்த இவர் புனைவு, கற்பனை இலக்கியம் பற்றி ஏதுவும் பேசுது செயலை மட்டுமே உயிரழுச்சாகக் கொண்டிருந்தார். இவரது கதைகளை ஒருமுறைக்கு இருமுறை வாசித்த பின்னரே இவரது தமிழ் அறிவு, ஆக்கத்திறன் உட்பட பல விடயங்கள் புரிந்தது. சமூகக் கொடுமைகள், பெண்களைக் களங்கப்படுத்தும் வக்கிரம் அனைத்தும் கண்டு குமுறிக்குமுறி தன்னுள் அடைத்தும், அக்கியம் வைத்திருந்த மனப்போராட்டங்கள் வெளியே வந்ததைக் காண முடிந்தது. இவ்வளவு ஆற்றலையும் கொண்டிருந்த போதும் தன்னைப் பெரிதாக இனம் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. உள்ளே குமுறிக் கொண்டிருந்த இவரது கருத்துக்கள் எரிமலைக் குழம்புபோல் வெளிவந்துள்ளன. இந்தக் குழம்பிலிருந்து நிச்சயம் பீனிக்ஸ் குஞ்சுகள் தோன்றும். வளரும் வாழவுபெற்று உயரும் என்பது மட்டும் உறுதி. மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது. இவர்வசமுள்ள ஏனைய சிறுகதைகளும் தொகுக்கப்பட வேண்டும். வெளிவரவேண்டும். சமூகசீர்பிகள் தலைநிமிர்ந்து வாழவேண்டும். தர்மம் தலைகாக்கும், தக்க சமயத்தில் உயிரகாக்கும் என்ற அசையா நம்பிக்கையுடன் இறையருள் வேண்டி அமைகின்றேன்.

திருமதி. வசந்தாதேவி மேகலிங்கம்

முன்னாள் அதிபர்

நாவற்குடி மகாவித்தியாலயம்